

Như Là Yêu Thương

Contents

Như Là Yêu Thương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	10
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	22
10. Chương 10	26
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	30
14. Chương 14	31
15. Chương 15	32
16. Chương 16	33
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	40
23. Chương 23	41
24. Chương 24	42
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	46
29. Chương 29	47
30. Chương 30	48
31. Chương 31	49
32. Chương 32	50
33. Chương 33	50
34. Chương 34	51
35. Chương 35	51
36. Chương 36	52
37. Chương 37	53
38. Chương 38	54
39. Chương 39	55
40. Chương 40	56
41. Chương 41	56

42. Chương 42	57
43. Chương 43	58
44. Chương 44	59
45. Chương 45	60
46. Chương 46	61
47. Chương 47	62
48. Chương 48	64
49. Chương 49	65
50. Chương 50	67
51. Chương 51	67
52. Chương 52	69
53. Chương 53	70
54. Chương 54	71
55. Chương 55	71

Như Là Yêu Thương

Giới thiệu

Bảy giờ kém mười lăm, ba tiếng trống trường vang lên khiến nó bừng tỉnh khỏi mấy công thức Hóa đang học thuộc dờ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-la-yeu-thuong>

1. Chương 1

Cảm giác lâng lâng ở nhà để xe theo nó suốt cả buổi học cho đến tận bây giờ. Nó đi về phía nhà xe, hi vọng việc hai cái xe để gần nhau sẽ khiến nó được nói chuyện với Minh một lần nữa. Cái xe màu lam của nó dựng một góc, bên cạnh là xe màu đen của Minh. Nhưng...ở giữa là cái xe cào cào của Khánh. Nó thấy vừa tức vừa buồn, sao thằng Khánh có thể vô duyên đến thế chứ?

Tổng kết tháng thứ nhất lớp nó xếp gần cuối trường. Thầy chủ nhiệm Công vô cùng tức giận, thầy bảo nó ngay lập tức chuyển chỗ ngồi trong lớp để tránh tình trạng nói chuyện. Nó làm ngay, không quên chuyển Minh lên bàn hai - cùng bàn với nó. Ý nó là, vừa để được gần Minh hơn, vừa để Minh tránh xa Khánh, người mà nó cho rằng sẽ lôi kéo, dụ dỗ Minh thân yêu của nó.

Nó đưa tờ giấy chỗ ngồi mới cho thầy. Thầy liếc qua rồi hỏi nó: “Em thấy Khánh thế nào?” Nó lí nhí: “Dạ...Khánh nghịch lắm thầy ạ.” Thầy khề gật đầu rồi từ tốn: “Em là lớp trưởng, nên quan tâm đến các bạn. Thầy nghĩ là để Long xuống ngồi bàn năm cạnh Minh, còn Khánh lên bàn hai cạnh em. Em thấy có hợp lý không?”

Nó ngó người: “Nhưng...” “Thầy tin là em làm được.” Đến nước này thì thôi rồi, nó đành gật đầu: “Dạ, em sẽ sửa lại.”

Cả lớp 12G này không ai là không biết mối thâm thù giữa lớp trưởng Lan mẫu mực và bàn trưởng Khánh tội đồ của lớp. Bởi vậy không ai ngạc nhiên khi thấy hôm đầu tiên ngồi cạnh nhau, hai đứa không ai nói gì cả. Hết tiết một, Long, bạn chí cốt bàn hai của nó vội chạy lên hỏi: “Sếp có sao không sếp?” Nó nhìn sang cái chỗ ngồi của Khánh, nói với vẻ ghê tởm: “Biết rồi còn hỏi.” Thằng Long toét miệng cười: “Sếp coi chừng lại thích thằng đó.” Nó lườm mắt, thằng Long vội vàng chạy về chỗ cũ.

Thật ra nó thấy mình cũng hơi sai. Ác cảm ban đầu của nó về Khánh đã khiến nó hơi khó chịu khi ngồi cạnh Khánh. Nhưng rồi nó thấy Khánh cũng tốt bụng. Khánh biết lớp trưởng ghét mình nên chỉ nói chuyện những câu đại loại như: “Mấy giờ rồi sếp?” Khánh học cũng rất giỏi. Lúc đầu còn hơi ngại ngùng, nhưng sau thì nó cũng mạnh dạn hỏi Khánh mấy bài Hóa, Khánh luôn nhiệt tình giảng giải giúp nó.

Sau một tháng chuyển chỗ, thành tích lớp đã khá lên. Khánh đã không còn đi học muộn hay ngủ gật trong lớp khiến lớp bị trừ điểm nữa, điều này khiến thầy Công rất hài lòng. Trong giờ sinh hoạt lớp, thầy bóng gió rằng nó đã “cảm hóa” được Khánh. Cả lớp cười râm râm khi thầy ý nhị liếc mắt về phía nó và Khánh. Nó hơi ngượng, còn Khánh thì không, thằng này thậm chí còn quay sang cười dịu dàng với nó. Điều này càng khiến nó điên tiết.

Buổi chiều, Long đến nhà nó chơi, “nhờ sếp giảng hộ bài toán”. Long kể hai mươi bài tập thầy Lâm ra mới chỉ làm được có mười hai, lúc sáng nhờ Minh làm giảng giúp ba bài, còn lại chiều qua nhờ nó. Nó tần ngần khi thấy Long đưa ra tờ giấy A4 nhẵn nhúm có lời giải viết tay của Minh. Đến cuối buổi chiều, khi đã cùng với Long làm xong tám bài còn lại, nó nhanh tay dứt tờ giấy đó vào tập giấy nháp. Tối, khi lấy tờ giấy quý giá ra, nó nhẹ nhẹ áp vào ngực, tưởng như vẫn còn hơi bàn tay ấm áp của Minh ở đây. Nó kẹp tờ giấy vào quyển vở Toán bảo bối rồi yên tâm đi ngủ.

2. Chương 2

Sáng hôm nay cả lớp nháo nhác ôn thi cuối kì môn Toán. Nó hơi lo lắng dù thực sự nó đang ngồi cạnh thằng Khánh giỏi toán nhất lớp. Nó lấy quyển toán ra, một tờ giấy rơi xuống bàn. Khánh cúi xuống nhặt, rồi chăm chú đọc. “Bài này Minh giải hử sếp? Hay thế.”

Buổi chiều nó lôi sách ra học. Nhìn quyển toán, nó nhớ ra tờ giấy, lục tìm mãi vẫn không thấy đâu. “Thôi rồi, chắc thằng Khánh cầm rồi”. Nó lăm bằm, không quên nguyên rửa đĩa đã chia cắt tình cảm của nó dành cho Minh.

Những ngày cuối năm. Cả lớp bận rộn làm lưu bút. Nó đưa cho mọi người trong lớp, để tụi quỷ ghi cho nó “vài lời vàng ngọc”. Nó cố tình đưa cho Minh sau cùng. Khi nó hồi hộp nhận lại quyển lưu bút đẹp đẽ từ tay Minh, nó chỉ thấy một dòng chữ “Chúc lớp trưởng vui”, kèm theo đó là một khuôn mặt cười cơ bự. Nó cười tươi hạnh phúc. Thằng Khánh ngồi cạnh thấy vậy giật ngay quyển vở “Sếp đưa đây em kí vài dòng.” Nó gắng sức níu lại không cho Khánh thực hiện âm mưu. Nhưng thằng Khánh đã nhanh tay bóp chặt tay nó, nó thấy tay đau nhói và rã rời, đành buông ra, không quên thêm một câu đầy tức giận “Đồ vũ phu”. Thằng Khánh cười hề hề “À, hóa ra em là chồng sếp à?”

Ngày hôm sau Khánh mới đưa cho nó quyển lưu bút. Nó ngán ngẩm mở ra, trống trơn, không có chữ nào của Khánh cả. Nó thở phào nhẹ nhõm, không quên hỏi một câu lấy lệ: “Không viết gì à?” Khánh lắc đầu chán nản: “Có gì đâu mà viết hử sếp? Em thức suốt đêm mà không nghĩ ra. Em định viết về chuyện trong hai tháng mà sếp nổi bao cái mụn, lờm em bao nhiêu lần, nhưng thôi”. Nó giận dùm dùm, không nói chuyện với Khánh suốt cả buổi.

Thi đại học xong, mẹ cho phép nó chơi thoải mái. Nó bèn đăng kí một lớp học nhảy. Hôm đầu tiên về, nó hí hửng xoay một vòng cho bố mẹ xem. Ai dè, nó trượt chân, ngã, mũi bầm dập và chảy máu. Nó đau đớn trở về từ bệnh viện với một cái mũi bầm tím, sưng phồng. Càng buồn hơn nữa khi bác sĩ nói khứu giác của nó tạm thời không tốt.

Hai tuần sau thì mũi nó đã cơ bản trở lại bình thường. Nó bèn hít hà đủ thứ. Trong niềm vui sướng, nó chợt nghĩ ra quyển lưu bút: biết đâu còn lưu giữ mùi tay của Minh? Cả một tháng ôn thi không được gặp Minh khiến nó nhớ quay cuồng.

Bao nhiêu nhớ thương tích tụ khi nó chậm chậm gỡ từng trang lưu bút. Đến gần cuối, nó từ từ đưa lên mũi ngửi. Không có mùi gì đặc biệt cả, ngoại trừ mùi giấy ẩm. Mất hai giây, nó mới nhận ra là có một mùi lạ. Mùi chanh! Là ở trang ngay sau cái mặt cười.

Nhớ lại bí quyết viết chữ bí mật, nó lòi nển ra thấp. Những dòng chữ lần lượt hiện ra: “When I see you, I transform you into the girl I love. I’m yours, Khánh”.

Không có một cảm xúc gì nổi bật ở nó cả. Tất cả chỉ là một mớ hỗn loạn.

Hết

3. Chương 3

Năm học lớp 10.

Ngồi trong lớp học Anh văn, tôi chăm chú nhìn cô bé cạnh bên. Em là người mà tôi luôn gọi là BẠN TỐT NHẤT. Tôi chăm chú nhìn mái tóc dài và mượt của em và ước gì em là của tôi. Nhưng em không xem tôi như thế và tôi biết điều đó. Sau buổi học, em đến gần và hỏi mượn tôi bài học em nghỉ hôm trước. Em nói: “Cảm ơn anh!” và hôn lên má tôi. Tôi muốn nói với em, tôi muốn cho em biết rằng tôi không muốn chỉ là bạn. Tôi yêu em nhưng tôi quá nhút nhát, tôi cũng không hiểu tại sao.

Năm học lớp 11.

Chuông điện thoại reo. Đầu dây bên kia là em. Em khóc và thút thít về cuộc tình vừa tan vỡ. Em muốn tôi đến với em, vì em không muốn ở một mình, và tôi đã đến. Khi ngồi cạnh em trên sofa, tôi chăm chú nhìn đôi mắt ướt nước của em và ước gì em là của tôi. Sau hai tiếng đồng hồ, cùng xem bộ phim của Drew Barrymore và ăn ba túi khoai tây rán, em quyết định đi ngủ. Em nhìn tôi, nói: “Cảm ơn anh!” và hôn lên má tôi. Tôi muốn nói với em, tôi muốn cho em biết rằng tôi không muốn chỉ là bạn. Tôi yêu em nhưng tôi quá nhút nhát, tôi cũng không hiểu tại sao.

Năm cuối cấp.

Vào một ngày trước đêm khiêu vũ dạ hội mãn khóa, em bước đến tủ đựng đồ của tôi. “Bạn nhảy của em bị ốm”, em nói, “Anh ấy sẽ không khỏe sớm được và em không có ai để nhảy cùng. Năm lớp 7, chúng mình đã hứa với nhau là nếu cả hai đứa đều không có bạn nhảy, chúng mình sẽ đi cùng nhau như NHỮNG NGƯỜI BẠN TỐT NHẤT.” Và chúng tôi đã làm như thế. Vào đêm dạ hội, sau khi tiệc tan, tôi đứng ở bậc tam cấp trước cửa phòng em. Tôi chăm chú nhìn em khi em mỉm cười và nhìn bóng tôi trong đôi mắt lấp lánh của em. Tôi muốn em là của tôi nhưng em không nghĩ về tôi như thế và tôi biết điều đó. Rồi sau, em nói: “Em đã có giờ phút vui vẻ nhất, cảm ơn anh!” và hôn lên má tôi. Tôi muốn nói với em, tôi muốn cho em biết rằng tôi không muốn chỉ là bạn. Tôi yêu em nhưng tôi quá nhút nhát, tôi cũng không hiểu tại sao.

Ngày tốt nghiệp.

Từng ngày trôi qua, rồi từng tuần, từng tháng. Chớp mắt đã là ngày tốt nghiệp. Tôi ngắm nhìn hình dáng tuyệt vời của em nổi lên như một thiên thần trên sân khấu khi nhận bằng tốt nghiệp. Tôi muốn em là của tôi nhưng em không xem tôi như thế và tôi biết điều đó. Trước khi mọi người trở về nhà, em tiến về phía tôi trong áo khoác và mũ, khóc khi tôi ôm em. Rồi sau, nhấc đầu lên khỏi vai tôi, em nói: “Anh là BẠN TỐT NHẤT của em, cảm ơn anh!” và hôn lên má tôi. Tôi muốn nói với em, tôi muốn cho em biết rằng tôi không muốn chỉ là bạn. Tôi yêu em nhưng tôi quá nhút nhát, tôi cũng không hiểu tại sao.

Vài năm sau.

Giờ đây, tôi đang ngồi trong băng ghế dài trong nhà thờ. Cô bé ấy đang làm lễ kết hôn. Tôi nhìn em khi em nói: “Tôi hứa” và bắt đầu một cuộc sống mới, với một người đàn ông khác. Tôi muốn em là của tôi nhưng em không xem tôi như thế và tôi biết điều đó. Nhưng trước khi lên xe đi, em đến gần tôi và nói: “Anh đã đến, cảm ơn anh!” và hôn lên má tôi. Tôi muốn nói với em, tôi muốn cho em biết rằng tôi không muốn chỉ là bạn. Tôi yêu em nhưng tôi quá nhút nhát, tôi cũng không hiểu tại sao.

Lễ tang.

Đã nhiều năm trôi qua, tôi nhìn xuống chiếc quan tài chứa bên trong cô bé đã từng là BẠN TỐT NHẤT của mình. Trong buổi lễ, người ta đã tìm thấy quyển nhật ký của em trong suốt những năm trung học. Và đây là những gì em viết: “Tôi chăm chú nhìn anh và ước gì anh là của tôi nhưng anh không xem tôi như

thế và tôi biết điều đó. Tôi ước anh nói với tôi rằng anh yêu tôi. Tôi ước mình cũng có thể làm được điều đó... Tôi chỉ nghĩ một mình và khóc.

Em yêu anh em yêu anh em yêu anh..."

4. Chương 4

Mùa hè êm ả - Thùy An

Tôi sốt ruột đứng bên cổng trường, thỉnh thoảng đưa tay nhìn đồng hồ. Gần sáu giờ rồi, sao không thấy Bích đến, làm sao mà dợt cho kịp mấy tiết mục văn nghệ của lớp tôi trong đêm sinh hoạt lửa trại cuối năm này đây? Con nhỏ lạ thật, đây là lần đầu tiên nó thất hẹn, không biết đã có chuyện gì xảy ra? Tuấn, anh chàng lớp trưởng từ xa chạy lại.

- -Kìa Minh, sao không vào tập đi, coi chừng không kịp đó!

Tôi lại nhìn đồng hồ:

- -Kỳ quá Tuấn ơi, giờ này vẫn không thấy Bích đến.

Tuấn sững người:

- -Chết, làm sao bây giờ. Hay là để Tuấn đến nhà Bích xem sao nhé. Minh vào trước dợt lại với các bạn đi, tạm khoan dậm đàn cũng được.

Tôi thử nhìn theo xe Tuấn khuất sau ngã tư cuối đường, lòng rối như tơ. Hôm nay là ngày cuối cùng chúng tôi họp mặt nhau dưới mái trường cấp ba thân yêu này, bởi ngày mai và những ngày kế tiếp, chúng tôi sẽ vùi đầu vào sách vở chuẩn bị thi hết cấp, rồi trên nẻo đường tương lai đầy thử thách, ai sẽ vào được đại học và ai sẽ bỏ ngõ bước chân vào đời?

Tôi trở vào sân, trường còn vắng vẻ, lác đác vài học sinh ngồi trên ghế đá, hoặc đứng bên gốc cây nói chuyện thăm thỉ, chỉ có những bạn trong ban văn nghệ tập hợp đầy đủ trong các lớp của mình, đèn bật sáng choang. Tối nay, lớp tôi có tham gia ba tiết mục, một hợp ca, một độc tấu và một đơn ca. Phần hợp ca, chúng tôi đã chuẩn bị từ đầu học kỳ hai nên không có gì phải lo, hơn nữa, cách đây hai tuần, chúng tôi đã rập thử với dàn nhạc nhà trường, nay đã hoàn hảo lắm rồi. Còn tiết mục độc tấu do Bích, trưởng ban văn nghệ lớp tôi biểu diễn, nay nó không đến, xem như phần này hủy bỏ cũng được đi, điều tôi lo ngại và bối rối nhất tối nay là phần đơn ca của tôi.

Quả thật tôi hát không lấy gì làm hay lắm, lại thường sai nhịp, nhưng trong lớp không có bạn nào hát được cả nên cô chủ nhiệm đã chọn tôi theo yêu cầu của toàn khối lớp 12, nghĩa là trong đêm văn nghệ chia tay mỗi lớp phải có một tiết mục đơn ca mới đạt đủ tiêu chuẩn thi đua. Đúng là trong xứ mù tên chột làm vua, tôi lo cuống cuống lên và không chọn được bài hát nào thích hợp, quả tình tôi chưa quen hát trước đám đông. Bích đã khuyến khích, chọn bài và tập dượt cho tôi. Với chiếc guitare thùng đơn sơ, với những ngón tay thon dài điêu luyện, tiếng đàn ngọt ngào và tình tứ của Bích đã nâng giọng hát tôi lên. Nhiều lúc, nghe lại bằng ghi âm, tôi phải sững sờ vì không ngờ mình lại hát hay đến như vậy. Bích là bạn thân của tôi từ đầu năm lớp mười, hai đứa ngồi gần nhau suốt ba năm học và tình bạn theo đó càng ngày càng mật thiết hơn. Nhà Bích nghèo, ba mẹ nó đều là giáo viên nên đời sống rất chật vật. Bích có năng khiếu văn nghệ, nó theo học đàn guitare tại nhà Văn hoá thiếu nhi năm lớp 6, đến bây giờ nó đàn rất khá. Mới hôm tết đây, nó báo tin cho tôi biết có một ban nhạc nghiệp dư mời nó về giữ tay guitare basse, mỗi tuần trình diễn hai đêm, lương bổng cũng khá, tôi nghe phần khởi quá. Chiều hôm đó hai đứa dẫn nhau đi Hồ Kỳ Hòa ăn kem và bơi thuyền, mừng cho thành công đầu tiên của Bích.

Tiếng gọi của Khoa làm tôi giật mình:

- -Minh, vào tập nhanh lên!

Tôi đứng tần ngần bên khung cửa:

- -Minh đang chờ Bích.

Khoa tròn mắt:

- -Bích chưa đến à? Minh có gặp Tuấn vừa mới chạy ra ngoài đó không?

Tôi gật đầu:

- -Tuấn đến nhà Bích rồi, không hiểu Bích có đau ốm gì không?

Các bạn trong nhóm hợp ca xúm quanh tôi:

- -Con nhỏ Bích này thiệt tình....

- -Phụ trách văn nghệ gì kỳ cục vậy.

- -Cô chủ nhiệm vừa mới hỏi tại sao mày đó.

Mỗi đứa một câu làm ruột gan tôi càng rối bời. Nếu Bích không đến thì ai sẽ đệm đàn cho tôi và nếu có người thay Bích, liệu tôi có thể hát hay được không?

Tuấn từ bên ngoài hốt hải chạy vào, tay xách cây đàn của Bích:

- -Bích kẹt rồi, không đến được đâu.

Tôi chưa kịp hỏi cả bọn đã lao nhao:

- -Sao vậy? Sao vậy Tuấn?

Tuấn ngồi xuống ghế, thở hổn hển:

- -Ba của Bích bị xe đụng, cả nhà Bích vào nhà thương hết.

Tôi sưng người nhìn cây đàn trong tay Tuấn. Tuấn giải thích:

- -Bích gửi cây đàn cho bạn Phương bên 12A6 nhờ bạn ấy đệm dùm cho Minh, nhưng bây giờ Phương bảo nó đàn còn yếu lắm, không dám múa rìu qua mắt thợ nên đem giao Tuấn đây, biết làm sao bây giờ.

Tôi quay phắt mình, bước ra cửa:

- -Minh phải đến nhà Bích.

Tuấn kéo tay tôi lại, gắt lên:

- -Minh không nghe Tuấn nói à, cả nhà Bích đã vào bệnh viện hết. Vả lại, còn tiết mục đơn ca của Minh thì sao?

- -Không có ai đệm đàn thì làm sao Minh hát được.

Tuấn ngập ngừng:

- -Hay là... Minh hát với dàn nhạc nhà trường nhé.

Nãy giờ đứng tựa cửa im lặng, Khoa lên tiếng:

- -Không được đâu, để Khoa nhờ Thoại ben A4 thử xem.

Anh chàng biến ra khỏi phòng nhanh như tia chớp, đúng là dân thể thao, Khoa là vận động viên điền kinh sáng giá nhất của trường tôi.

Tuấn mang chiếc ghế tựa đến bên tôi.

- -Minh ngồi xuống nghỉ mệt một lát đi.

Tôi gieo mình xuống ghế như kẻ mất hồn, bao nhiêu ý tưởng quay cuồng trong trí, không biết ba của Bích có làm sao không và chốc nữa tôi sẽ hát hổng như thế nào đây. Chung quanh tôi, các bạn xôn xao bàn tán:

- -Ê, Thoại nào vậy?

- -Thoại guitare bên A4 đó.

- -Anh chàng đàn khá không?

- -Còn độc hơn con Bích nhiều.

Khoa lại xuất hiện nơi cửa, theo sau là một anh chàng cao ráo mặt mày sáng sủa áo quần bảnh bao. Khoa giới thiệu:

- -Đây là Ái Minh, và đây là Thoại, người bạn thân nhất của Khoa, Thoại sẽ thế Bích đệm cho Minh hát, Minh yên chí đừng lo nữa nghe.

Tuấn hớn hở trao cây đàn cho Thoại, Thoại đến bên tôi, giọng anh thật trầm:

- -Chóc nữa Minh hát bài gì vậy?

Một thoáng đỏ mặt, tôi đáp nhỏ:

- -Bài “Tuổi đời mệnh mông”, Thoại có biết không?

Thoại nâng đàn lên, dạo một hợp âm và đoạn đầu của bài hát, anh ngẩng lên:

- -Phải bài này không?

Tôi cười:

- -Đúng rồi, nhưng Thoại đánh cao quá.

- -Được rồi, để Thoại đổi gam lại.

Tuấn từ bên ngoài chạy vào:

- -Nhanh lên các bạn ơi, lửa trại đã đốt và buổi trình diễn sắp bắt đầu.

Thoại nhìn đồng hồ, bảo tôi:

- -Chúng ta chỉ còn nửa tiếng để dợt lại. Minh cố gắng lên nhé.

Thoại đàn vững vàng và có phần bay bướm hơn Bích nhưng sao tôi vẫn không thấy thoải mái như khi được hát bên tiếng đàn của Bích.

Khoa lại chạy vào:

- -Sắp tới phần trình diễn của lớp mình rồi, các bạn chuẩn bị nhé.

Sau bài hợp ca được tán thưởng nồng nhiệt, tôi đứng lại trên chiếc bục nhỏ đặt giữa sân rộng, trước đồng lửa trại bập bùng loang loáng những gương mặt bạn bè thân quen, tim đập rộn rã. Khoa bước lên bục, đi về phía micro:

- -Ái Minh của lớp chúng em sẽ tiếp tục chương trình bằng bài hát “Tuổi đời mệnh mông” của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn.

Thoại xuất hiện bên tôi tự hỏi nào, tiếng đàn dặt dìu và tôi cất cao lời hát: “Mây và tóc em bay trong chiều gió lộng, trời làm cơn mưa xanh dưới những hàng me..”

5. Chương 5

Hình như tôi hát nhanh hơn lúc dợt hồi nãy, tôi bị chạy nhịp mất rồi, bỗng nhiên tôi hốt hoảng và quên mất lời của câu hát tiếp, tôi đứng sững im như hóa đá, tiếng xì xầm chợt vang lên quanh tôi, tôi đang chờ đợi những tiếng la ó phản đối của các bạn và tôi sắp khóc. Nhưng không, tất cả vẫn im lặng, tôi thoáng nghe tiếng kêu nhỏ của Tuấn:

- -Chết cha, Ái Minh bẻ đĩa rồi.

Chợt Thoại giật chiếc micro trong tay tôi:

- -Kính thưa quý thầy cô và các bạn, vì quá xúc động, Ái Minh đang ngưng ngang bài hát. Bây giờ, Ái Minh xin hát lại bản “Tuổi đời mênh mông” để gửi đến các bạn trẻ trong lứa tuổi học trò và riêng tặng các bạn của khối lớp 12, vì hôm nay là ngày cuối cùng chúng ta họp mặt dưới mái trường thân yêu này, ngày mai những kỳ thi đang chờ đợi chúng ta cũng như cuộc đời mênh mông đang rộng mở...

Trong khi Thoại nói, tôi đã bình tĩnh trở lại. Tiếng vỗ tay vang dội và Thoại trao micro lại cho tôi, anh nói nhỏ:

- -Bình tĩnh nhé, đừng sợ sai nhịp, tiếng đàn Thoại sẽ theo Minh.

“... Ôm cuộc sống trong tay bên đời quá rộng, tuổi thần tiên yêu dấu búp non đầu cây...”

Lần này tôi hát suông sẻ và hay không ngờ. Tôi bước xuống bục giữa những tiếng la to “bis, bis”.. Tôi đi ra phía nhà để xe, tựa mình vào gốc cây phượng, im nghe nhịp tim mình rộn rã. Trên cao, ánh trăng vàng vạc soi bóng lá lung linh sân cát, tràn lên vạt áo tôi.

Có tiếng động nhẹ sau lưng, tôi quay lại. Thoại, trên tay anh cầm ly nước chanh:

- -Minh ở đây mà này giờ Thoại tìm mãi.

- -Có chuyện gì vậy Thoại?

Thoại đưa ly nước cho tôi:

- -Minh uống đi!

- -Còn Thoại?

- -Thoại có rồi, lớp của Minh tổ chức chu đáo ghê, còn cả bánh kẹo tràn lan trong ấy, chúng ta vào chơi nhé.

Tôi nhắm nháp ly nước chanh:

- -Thôi, Minh muốn về.

- -Để Thoại vào lấy xe cho Minh.

- -Khỏi, Minh đi bộ, nhà Minh ở gần đây thôi.

Tôi đưa ly nước cho Thoại:

- -Phiền Thoại trả dùm Minh, Minh về trước nhé.

- -Khoan, chờ Thoại chút xíu.

Thoại trở lại thật nhanh:

- -Thoại cũng đi bộ, hãy cho phép Thoại đưa Minh về.

Hai đứa đi chậm chậm, con đường sáng loáng ánh trăng. Thoại lên tiếng trước:

- -Sao đã mấy kỳ rồi không thấy thơ của Minh đăng trên “Mực Tím”?

Tôi ngạc nhiên:

- -Ủa, Thoại cũng biết...

Thoại cười nhẹ:

- -Biết chứ, thơ của Minh rất truyền cảm, Thoại thích lắm

Ngập ngừng một lát, Thoại nói:

- -Đã bao lần Thoại muốn làm quen với Minh, nhưng.. không dám, Thoại sợ.

Tôi cười:

- -Thoại làm như Minh dữ lắm không bằng.

Giọng Thoại thật chân thành:

- -Không phải Minh dữ... nhưng Minh nghiêm quá, sợ Minh không cho làm quen, Thoại què.

Đã đến con hẻm vào nhà, tôi dừng bước:

- -Minh.

Tôi nhìn Thoại, ánh đèn đường soi mắt anh long lanh:

- -Minh cho phép Thoại trở thành người bạn của Minh nhé.

Tôi gật đầu, muốn nói với Thoại vài lời nhưng miệng như dính keo, thôi đành im.

Đã đến trước cổng nhà tôi, hai đứa dừng lại:

- -Thoại có một số đề cương ôn tập toán hay lắm, để Thoại đem đến cho Minh mượn.

- -Có bài giải sẵn không?

- -Có chứ.

- -Vậy thì hay quá, mau cho Minh mượn nhé, Minh ngu môn toán lắm.

- -Minh yên chí, có gì thắc mắc Thoại sẽ giải đáp cho. Thôi, Minh vào, chúc Minh ngủ ngon.

- -Chúc Thoại ngủ ngon.

Tôi đẩy nhẹ cánh cổng bước vào nhà, hương ngọc lan tỏa thơm khuôn sân nhỏ, một bóng người đang ngồi trầm ngâm trên ghế đá cạnh gốc cây, đốm thuốc cháy lập lòe.

- -Ồ, anh Trí, anh chưa đi ngủ hả.

- -Anh đợi em đây. Sao, đêm lửa trại có gì vui không, kể cho anh nghe đi.

Tôi ngồi xuống bên anh, liến thoắng:

- -Eo ôi, em suýt bể đĩa, nhưng không sao, mọi chuyện lại trở nên tốt đẹp như thường.

Anh Trí hút một hơi dài rồi vút điếu thuốc xuống đất, anh nghiêng mình nhìn tôi chăm chú. Tôi tròn mắt:

- -Anh làm gì kỳ vậy?

Anh Trí vỗ nhẹ vào má tôi:

- -Xem thử cô em gái của anh có “mát” không? Cái gì bể đĩa và cái gì lại tốt đẹp như thường?

Tôi đập mạnh vào vai anh:

- -Anh chậm hiểu quá à, nghe em kể đây nè, tại con Bích đệm đàn không đến, em phải nhờ người khác đệm dùm, vì chưa quen nên em suýt bể đĩa, sau đó em bình tĩnh trở lại và hát rất thành công.

Anh Trí gật gù:

- -Như vậy, tay đệm đàn này phải cừ lắm.

Tôi giật mình, không biết hồi nãy anh Trí có thấy Thoại đưa tôi về không. Rồi chợt nhớ đến Bích, tôi cầm tay anh Trí lắc mạnh:

- -Anh Trí ơi, nghe nói ba của Bích bị xe đụng đó, bây giờ anh chở em đến nhà Bích xem sao nghe.

Anh Trí cũng hốt hoảng theo tôi, tôi biết, anh rất có cảm tình với Bích nên không lạ gì khi thấy anh sốt sắng vào nhà dẫn chiếc honda ra. Nhưng khi hai anh em đến nơi, cửa nhà Bích vẫn đóng im lìm, bên trong tối thui. Tôi nói nhỏ bên tai anh Trí:

- -Chắc cả nhà vẫn còn trong bệnh viện.

6. Chương 6

Tôi thao thức không ngủ được, ngày mai phải dậy sớm đến nhà Bích. Tội nghiệp Bích, tội nghiệp thầy Hoàng ba của Bích. Mới tháng trước đây, nghe thầy mượn được tiền mua chiếc xích lô đạp mỗi đêm vài ba giờ kiếm tiền phụ giúp thêm vào kinh tế gia đình, tôi cũng mừng cho Bích. Không ngờ tai nạn lại xảy ra như vậy, nghĩ mà ứa nước mắt. Thời buổi này chỉ có giáo viên dạy toán và sinh ngữ kiếm sống được, còn thầy Hoàng, một nhà sử học nổi tiếng, cũng đành chịu bó tay. Chết xám đành khuất phục trước những vận động của bắp thịt. Một anh đạp xích lô hằng tháng kiếm tiền gấp mấy lần lương một giáo viên đại học, cậu bé thợ hồ lương công nhật bằng hai lần chàng kỹ sư mới ra trường.. là những chuyện đã trở nên quá bình thường.

Gió thổi mạnh ngoài khung cửa, năm nay mùa mưa về muộn, tiết trời oi bức, thành phố lại cúp điện liên miên, nghe nói mực nước trên Trị An xuống quá mức chuẩn nên máy điện chạy không được. Ô, hình như có vài giọt nước lác rắc trên mái hiên, tôi nhớ đến câu hát vui của đám trẻ trong xóm “Lạy trời mưa xuống, lấy nước tôi uống, lấy điện tôi xài..”, đúng rồi, hãy mưa lớn nữa đi cho trời đất mát mẻ, cho ruộng vườn tốt tươi, cho thành phố mang tên du lịch này khỏi phải thấp đèn dầu.. tôi nghĩ ngợi lung tung và thiếp đi trong nhịp mưa rơi đều đều.

Tiếng ồn ào ngoài phòng khách đã làm tôi tỉnh giấc. Giọng của mẹ lớn hơn cả:

- -Thật dì cũng không hiểu nổi con.

Tiếng anh Trí:

- -Con không thể làm một công việc như thế, xin dì hãy để con yên.

Lời mẹ dỗ dành:

- -Con đại lắm, thời buổi này không nên kén cá chọn canh như vậy, hãy nghe lời dì đi.

- -Con xin lỗi dì.

Hình như anh Trí đã đi ra khỏi phòng. Vài tiếng động mạnh tiếp theo.

Những đồ vật vô tội đang bị mẹ trút hết cơn giận dữ của mình vào.

Tôi ngồi dậy, chải sơ mái tóc rồi bước ra phòng khách. Mẹ đang cầm một xấp báo tiếp tục liệng xuống đất.

- -Mẹ làm gì kỳ vậy?

Mẹ quay lại, thấy tôi, bà bật ngả người xuống ghế, thở hào hển:

- -Con với cái, lì như quỷ như ma.

Tôi chậm rãi đến ngồi bên cạnh mẹ, nhìn vào mắt bà:

- -Mẹ lại bắt anh Trí làm gì nữa đó?

Mẹ bỗng sùng sộ:

- -Không ai mượn mi hạch hỏi.

Tôi đầu dụi:

- -Con đâu dám hạch hỏi gì mẹ, con chỉ hỏi cho biết mà thôi.

Mẹ ngồi yên không nói, sắc mặt vẫn còn giận dữ.

Tôi cầm tay mẹ:

- -Mẹ ạ, theo con nghĩ, đừng nên ép buộc anh Trí làm những việc mà anh ấy không thích.

Mẹ giật tay tôi ra:

- -Con còn nhỏ, con không hiểu chi hết. Thời buổi ni tìm được một việc làm như rửa là quá quý, vậy mà nó không chịu, nghĩ có tức không?

- -Việc làm gì vậy mẹ?

Mẹ ngồi sát vào tôi:

- -Chú Lộc con mới sắm chiếc xe chạy đường Saigon - Nha Trang, chở khách là phụ, cái chính là buôn hàng, lời lắm, chú muốn anh Trí con theo chú tập làm ăn cho quen, vậy mà nó từ chối.

Tôi khoanh hai tay trước ngực, vênh mặt như người lớn:

- -Anh Trí từ chối là phải, nếu con là anh ấy, con cũng không chịu làm.

Mẹ đập mạnh tay vào thành ghế:

- -Phải là phải sao? Mi nói tao nghe coi.

- -Anh ấy là kỹ sư hóa học, làm sao biết buôn bán được.

Mẹ bĩu môi:

- -Kỹ sư cũng chết đói con ơi, ra trường cả năm ni mà đã tìm được việc làm nào cho ra hồn mô. Đi theo chú Lộc một ngày tệ lắm cũng được mười ngàn.

Tôi nhăn mũi:

- -Thôi mẹ ơi, sao mẹ thích tiền quá vậy?

Mẹ trợn mắt:

- -Trời đất, tiền mà không thích thì thích gì hả con, thiệt mi con tao mà không giống tao chút mô hết.

Biết cơn giận của mẹ đã đến cao độ, tôi ôm chầm lấy bà, giả lả:

- -Ồ, con giống mẹ lắm kìa, nhất là cái mũi, không tin mẹ soi gương xem. Mũi hai mẹ con mình còn đẹp hơn mũi của Cléopâtre nữa, mẹ há.

Mẹ xô tôi ra, mặt mẹ dịu trở lại:

- -Vô duyên, tự nhiên đem cái mũi ra nói.

Tôi cười:

- -Mẹ không nghe à, người ta đã từng nói: “Nếu chiếc mũi của Cléopâtre ngắn đi hoặc dài ra chút nữa thì cục diện thế giới đã thay đổi”. Như vậy chiếc mũi của bà ta mới quan trọng làm sao.

- -Thôi im đi, nói một chặp như điên.

Mẹ vói tay lấy chiếc túi treo trên tường:

- -Mẹ đi bán đây, trưa ni hai anh em ăn cơm với nhau, ba đi họp chắc chiều tối mới về.

Tôi ngồi thừ một lúc. Chợt nhớ đến Bích, tôi vào phòng sửa soạn thật lẹ rồi đạp xe qua nhà nó. Bích đang ngồi nhặt rau trước hiên nhà, thấy tôi, nó cười:

- -Sao? Vui chứ. Tuấn và Khoa vừa mới ghé đây xong, chúng nó bảo tối hôm qua mày hát hay tuyệt.

Tôi dựng xe, đến ngồi bên Bích:

- -Hay gì mà hay, tụi nó chọc quê tao đó, xem chút nữa bể đĩa. Nè Bích, thầy có sao không? Tao lo cả đêm không ngủ được.

- -Ba tao bị thương nơi chân, may quá, xương chưa gãy.

- -Xe có bị gì không?

- -Có hư chút đỉnh, nhưng người gây tai nạn chịu bồi thường tất cả.

Tôi đứng dậy:

- -Vậy cũng đỡ, thôi tao về ghen.

- -Ồ lại chơi đã.

- -Sắp thi đến nơi rồi, tao còn bao nhiêu là bài, có rảnh qua tao ôn thi nghe.

Tôi đi trong ánh sáng ban mai rực rỡ, hàng phượng hai bên đường đã thấp lửa chói chang. Mùa hạ về trên mái trường ngồi thăm rêu phong, trong tiếng nhạc ve rộn rã bài giao hưởng muôn đời, giữa màu hoa đỏ thắm tươi với những cánh mỏng mềm rung rinh như cánh bướm... Mùa hạ cũng mở đầu cho bao mùa thi. Chỉ còn hai tuần nữa, tôi cùng các bạn sẽ lều chõng lên đường trả nợ bút nghiên. Liệu mình có đậu nổi không nhỉ? Tôi chỉ sợ môn toán, thật ra tôi cũng không đến nỗi kém toán lắm, phải cái tội là tôi hay bị lộn dấu và thường chứng minh dài dòng, anh Trí cứ hay la tôi hoài vì tật này. Chẳng biết hôm nào thi mình sẽ ngồi gần ai, nếu xáo trộn các lớp 12 lại thì chắc là mình ngồi gần Ngọc Minh, con nhỏ luôn luôn cầm đèn đỏ bên 12A4, nghĩ mà chán. Nói vậy chớ mình cũng chẳng cần ai, đi bằng đôi chân của mình là chắc chắn nhất.

Tôi về đến nhà thấy anh Trí ngồi trầm ngâm trong phòng khách. Tôi đến ngồi bên anh.

- -Em đi đâu về vậy, sao không ở nhà học bài?

- -Em tới Bích.

Như sự nhớ ra, anh Trí chăm chú nhìn tôi:

- -Ba của Bích có sao không?

- -Ông chỉ bị thương nhẹ thôi.

Anh Trí ngả lưng vào ghế, không nói gì, gương mặt anh buồn buồn. Tôi e ngại nhìn anh:

- -Anh Trí nè, có gì nói cho em nghe đi.

- -Có gì đâu.

- -Anh giấu em... anh buồn mẹ hử?

- -Chỉ tại dì không hiểu anh thôi.

Tôi nắm tay anh:

- -Em biết rồi, mẹ vô lý lắm... nhưng anh đừng thêm buồn nữa, em luôn luôn đồng minh với anh.

Anh Trí vuốt má tôi:

- -Em ngoan lắm, nhưng lần sau đừng nói mẹ như vậy.

- -Dù em không nói mẹ vẫn vô lý, mẹ tham tiền nên mới bảo anh theo chú Lộc.

Anh Trí ngạc nhiên:

- -Ừa, em biết chuyện này nữa à?

Tôi nghiêng nghiêng mái tóc:

- -Chứ sao.

Anh Trí cúi đầu:

- -Minh à, đôi lúc anh thấy mình đã lớn rồi, ăn bám mãi vào gia đình cũng kỳ, nhưng thú thật là.. công việc này không thích hợp với anh.

- -Em hiểu và em tán thành việc anh từ chối đi theo chú Lộc. Anh cứ yên tâm đi, sớm muộn gì anh cũng được phân công tác mà.

Có tiếng kêu réo ngoài cổng, tôi chạy ra. Một chiếc xích lô chở đầy hàng đã vào đến sân, theo sau là dì Mộng Đào chễm chệ trên chiếc cúp bóng lộn màu mận chín.

Đó là một người đàn bà gần năm mươi tuổi, phấn son lòe loẹt và ăn mặc rất đúng mốt. Dì là bạn học của mẹ hồi còn ở Huế, vào đây tình cờ gặp lại nhau và cùng nhau chung vốn làm ăn, hiện giờ hai người có một sạp vải ở chợ An Đông.

Giọng Dì sang sảng:

- -Minh ơi, mở rộng cửa ra đi con. Anh Trí mô rồi, gọi anh ra phụ dì một tay coi.

Khi tôi và anh Trí khiêng hàng chất đầy phòng thì trời đã khá trưa.

- -Để em đi nấu cơm.

- -Khỏi cần, anh có mua hai gói mì đây, em cứ ngồi nghỉ đi, anh đun nước sôi cho.

Tôi bày tô ra bàn rồi xé hai gói mì để vào. Anh Trí lục túi xách đưa cho tôi một gói lá:

- -Anh có mua chả lụa cho em nữa nè.

Mắt tôi sáng lên:

- -Ồ, hết xẩy.

- -Cái này còn hết xẩy nữa.

Anh Trí lại lấy trong túi ra một tờ báo:

- -“Mực Tím” số mới đó, anh mua cho em đây.

- -Hay quá, hoan hô anh Trí.

Nước đã sôi trên lò. Anh Trí vừa chế nước vào tô vừa bảo:

- -Ăn xong nghỉ trưa một lát rồi lo học bài đi nhé em, có gì không hiểu cứ hỏi anh.

Tôi nhìn nét mặt đôn hậu của anh mà lòng dâng lên niềm thương yêu dào dạt. Anh Trí là anh cũng cha khác mẹ với tôi. Nghe người lớn kể chuyện, cách đây hai mươi năm, trong một chuyến công tác về Huế, ba đã quen với mẹ. Trước sắc đẹp yêu kiều của mẹ và trong một giây phút yếu lòng, ba đã phụ bạc người vợ trẻ, tức là mẹ của anh Trí, đến nỗi người đàn bà đáng thương này vì tự ái đã giận dữ bỏ con về nhà mẹ ở Đà Lạt và chuyến xe định mệnh đó đã không đi đến nơi. Anh Trí còn sống sót sau tai nạn và được ông bà ngoại anh nuôi dưỡng. Nghe tin, ba ân hận muốn điên lên, ba bỏ dở công tác bay về Sài Gòn rồi lại lên Đà Lạt đón anh Trí nhưng ông bà ngoại anh không trao. Ông bà nói ba đã gián tiếp giết mẹ của anh Trí nên không còn đủ tư cách để nuôi anh Trí nữa. Ba đau khổ một thời gian, nhưng niềm đau nào rồi cũng có lúc nguôi ngoai. Mẹ vào Sài Gòn tìm ba và sau đó hai người cùng nhau xây dựng gia đình.

Ba kể cho tôi nghe rằng sau khi tục huyền, năm nào đám giỗ mẹ anh Trí, ba mẹ đều lên Đà Lạt xin đón anh Trí về nuôi nhưng không được. Sau một thời gian dài, trước sự chân thành và sốt sắng của ba mẹ, ông bà ngoại anh Trí mới đổi giận làm lành, cho phép anh Trí về sống với chúng tôi. Năm đó anh Trí đã 12 tuổi và tôi lên 5.

Trong hồi ức ấu thơ, anh Trí là một cậu bé nhanh nhẹn, thông minh yêu tôi rất mực, anh luôn luôn có mặt bên tôi trong những lần tôi bị lũ trẻ hàng xóm bắt nạt và sẵn sàng dấn vào những đứa lớn hơn anh để bảo vệ tôi.

Tôi ra đời giữa Sài Gòn náo nhiệt, trong người mang hai loại gene di truyền đối nghịch, lãng mạn và thực tế. Cái lãng mạn và thực tế không rạch ròi mà bàng bạc trộn lẫn, chúng hòa tan bổ túc cho nhau. Có những khi tôi như sống trong mơ, tâm hồn tôi giây phút chợt bay lên không trung, thơ thần giữa các vì sao ngũ sắc, dòng thơ cũng theo đó nảy sinh trong tâm tư tôi những vần điệu tuyệt vời. Nhưng cũng có lúc tôi hoàn toàn nhìn thẳng vào cuộc đời, tôi suy nghĩ, tôi tính toán, tôi sẵn sàng có những quyết định cương quyết và táo bạo không ngờ.

Mẹ, người Huế, dạo còn thanh xuân, mẹ thùy mị dịu dàng, mẹ là một trong những người đẹp của trường Đồng Khánh, ngôi trường cổ kính rêu phong tự ngàn xưa soi mình bên giòng sông Hương thơ mộng. Nhưng bây giờ thì lại khác, cuộc sống khắc nghiệt đã đẩy mẹ vào sự lọc lừa dối trá, đồng tiền tìm kiếm khó khăn đã khiến mẹ trở thành một kẻ tham lam.

Ba, người Cần Thơ, lên Sài Gòn lập nghiệp đã lâu. Sau ngày giải phóng, những thất bại liên tiếp đã làm ba thu mình nhỏ lại. Lương công nhân viên không đủ sống, ba cố gắng thoát khỏi tình trạng bế tắc bằng cách rủ bạn bè cùng khả năng mở những tổ hợp thủ công, nhưng hơn năm nay, hàng ngoại tràn lan thị trường đã bóp chết các tổ hợp của ba, vốn liếng hụt dần. May mà có sạp hàng vải của mẹ, đúng là mẹ và dì Mộng Đào gặp thời, khách đến mua vải càng ngày càng đông, nhất là những mối mua sỉ ở miền Tây đã làm cho cuộc sống gia đình tôi khá lên dần.

Tôi có ngoại hình giống mẹ nhưng tâm hồn thì hoàn toàn giống ba, chân thành và thẳng thắn. Tính anh Trí cũng vậy, phải chăng vì thế mà tôi thương yêu anh với một tình cảm ruột thịt tự nhiên, không bao giờ tôi nghĩ rằng anh Trí là con một người mẹ khác.

Anh Trí học rất giỏi, năm nào cũng đứng đầu lớp và trong mọi kỳ thi, anh luôn luôn đạt điểm tối ưu kể cả kỳ thi tốt nghiệp đại học Bách khoa năm ngoái. Ba rất tự hào về anh. Với linh tính con gái bén nhạy, tôi cảm thấy ba thương anh hơn tôi nhưng lòng tôi không gợn chút nào ganh tị, vì anh Trí quả xứng đáng với tình thương bao dung của ba.

- -Mì chín rồi kìa, em suy nghĩ gì vậy?

- -Ồ.. em...

- -Lại mơ mộng nữa chứ gì. Thôi ăn nhanh lên rồi còn đi ngủ, hơn 1 giờ trưa rồi.

7. Chương 7

Buổi trưa oi nồng, tôi mở tung cánh cửa sổ cho gió lùa vào rồi đến bên bàn,giở tờ Mực Tím ra xem. Tờ báo lúc này đã được cải tiến nhiều về hình thức lẫn nội dung.

Tôi vui vui khi nhớ lại hôm Tết lớp tôi làm tờ báo tường, nhờ Tuyết Mai có gửi bài thơ “Vườn Thơ” với bốn câu mở đầu:

Vườn cây xinh em dừng chân hái trái

Lối sỏi mòn tươi mát giọt mưa thơm

Không gian trong mơ hồ hương cỏ dại

Thoảng qua hồn xanh ước mộng vừa đơn...

Điểm4,9 môn văn học kỳ I của Tuyết Mai đã làm lớp trưởng Tuấn nghi ngờ, anh chàng về nhà lục tung báo chí cũ và tìm được bản chính của “Vườn Thơ”. Tuyết Mai đã sao y nguyên văn bài “Vườn Lá Thắm” đăng trong một tờ báo xuân trước ngày giải phóng. Vậy mà khi bài thơ không được chọn, Tuyết Mai đã làm ồn lên, nó la lối dữ dằn đến nỗi Tuấn phải nhờ cô chủ nhiệm giải quyết mới được yên thân. Nạn “đạo văn” cũng thường xuyên xảy ra trong tờ Mực Tím. Có nhiều bạn tự giác đã nhận lỗi của mình nhưng cũng có không ít kẻ ngoan cố như Tuyết Mai. Mong rằng tình trạng này sớm chấm dứt để tờ báo duy nhất của tuổi mới lớn ngày một phong phú hơn. Tôi nhớ đến lời Thoại hỏi hồi hôm khi hai đứa trên đường về nhà, “sao lâu quá không thấy thơ Minh đăng trên Mực Tím?”. Thật ra tôi đã có ý định nhưng vì mới quen Thoại nên tôi ngại nói thôi. Tôi định cho ra đời một tập thơ riêng của mình gồm những bài thơ chưa từng đăng báo và hiện giờ tôi đã làm được mười mấy bài rồi. Dù sao cũng phải để qua kỳ thi đã, tâm trí rảnh rang tôi mới hoàn thành được “sự nghiệp” của mình.

Đồng hồ trên tường gõ hai tiếng. Tôi mở học bàn lấy cuốn sách bài tập toán định làm lại mấy bài sau cùng nhưng sao đôi mắt tôi như muốn nhắm lại, gió nhẹ mơn man làn tóc cho giấc ngủ càng mau chóng tìm về, tôi gục đầu xuống bàn, thả hồn ra ngoài khung cửa...

- -Minh ơi, em có khách...

Tôi giật mình tỉnh hẳn, không biết đứa bạn nào vô duyên đến tìm mình lúc này, để thì giờ cho người ta học thi chứ. Tôi miễn cưỡng bước ra phòng khách. Thoại đang ngồi với anh Trí, thấy tôi, anh cười:

- -Ái Minh.

Tôi đưa tay lên miệng che một cơn ngáp:

- -Xin lỗi Thoại nghe, Minh vừa mới ngủ dậy.

Thoại thoáng chút bối rối, anh đặt cuốn sách bao giấy hoa lên bàn:

- -Thoại đem đến cho Minh các đề cương ôn tập như đã hứa.

Tôi cầm lấy:

- -Cám ơn Thoại rất nhiều.

Anh Trí đón cuốn sách, lật mấy tờ xem qua:

- -Hay quá, bài chọn hay, bài giải lại ngắn gọn rõ ràng.

Rồi anh quay sang Thoại:

- -Sao em không để mà học, sắp thi rồi.

Thoại cười hiền lành:

- -Dạ em đã làm hết các bài trong đó rồi.

Tôi ngồi im, lòng bồn chồn, lại mất một buổi chiều mà ngày thi thì như ngay trước mắt. Hiểu ý tôi, Thoại đứng lên:

- -Thôi Thoại về cho Minh ôn bài.

Tôi đưa Thoại ra cửa, trong người cứ bồn thần, đã dụi, không buồn mở miệng. Vừa đóng cổng, tôi đã thấy anh Trí sau lưng:

- -Minh, sao em kỳ vậy?

Tôi tròn mắt:

- -Em mà kỳ? Kỳ gì vậy hở anh Trí?

Anh Trí lắc đầu:

- -Quả thật, em không có ý gì sao?

Tôi lại buồn ngáp đến chảy nước mắt:

- -Em chỉ thấy... em muốn ngủ quá.

Anh Trí ngao ngán đẩy vai tôi vào phòng:

- -Thôi em vào ngủ tiếp đi, khi nào tỉnh hẳn rồi anh nói chuyện cho nghe.

Buổi tối ăn cơm xong, tôi nghe anh Trí giảng một bài moral ngắn đến tận cổ. May mà tôi đã thưởng thức xong món vịt quay tuyệt diệu mẹ mua về khao cả nhà vì mới trúng một áp phe lớn, nếu để đến bây giờ chắc không thể nào nuốt vô. Anh Trí bảo tôi bất lịch sự, đã tỏ ra lạnh nhạt với người bạn lần đầu tiên đến chơi nhà, hơn nữa đó lại là người bạn trai đã từng “cứu nguy” cho tôi trong đêm văn nghệ lửa trại vừa qua. Anh còn mắng tôi rằng, con gái gì mà không có một chút nữ tính, ngồi trước mặt bạn trai mà cứ ngáp lên ngáp xuống, mắt cứ ngó đầu đầu. Trong khi đó thì Thoại hết sức đàng hoàng và tế nhị. Cuối cùng, anh cá một ăn mười rằng, Thoại sẽ không bao giờ thềm lại thăm tôi nữa và việc tặng tôi quyển sách ôn tập toán là một sai lầm đáng nhớ trong đời Thoại.

Anh Trí đi rồi, tôi vẫn ngồi một mình nơi hàng hiên, trăng rải xuống thềm soi bóng lá lung linh. Đúng rồi, nghĩ kỹ lại quả tôi không có một chút lịch sự nào thật. Nhớ lại dáng dấp cử chỉ của Thoại hồi trưa lúng túng đến tội nghiệp, chắc là Thoại què với anh Trí khi thấy tôi dờ dờ ương ương khi tiếp anh. Kỳ thật, chỉ

tại cơn buồn ngủ tai hại thôi, thường ngày tôi cũng hiểu khách lắm chứ bộ. Chắc là anh Trí bắt mần tôi lắm, suốt buổi tôi cứ cúi đầu nghe anh nói, chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm nghị của anh, không biết đến sáng ngày mai anh có còn giận tôi chẳng? Tôi dựa người vào ghế, hít thở không khí trong lành của đêm khuya. Sương bàng bạc dưới ánh đèn mờ ảo, hình như có những hạt nước nhỏ vương trên từng phiến lá ngọc lan. Tôi yêu hoa ngọc lan từ hồi còn là một cô bé nhỏ xíu, mỗi buổi chiều thơ thẩn trong sân nhặt những cánh hoa ngà rụng trắng bờ cỏ ôm đầy trong lòng hai bàn tay bé bỏng, để nghe hương thơm tỏa ngát không gian.

Hương ngọc lan vẫn tràn đầy hơi thở, có tiếng tí tách của những hạt sương rơi nhẹ trên cành lá, đêm yên tĩnh và tiếng đàn của anh Trí chợt ngân vang... Tiếng đàn trầm, trau chuốt, không điêu luyện nhưng rung cảm... Một bài nhạc thật lạ, thật dịu dặt, khoan thai đã lôi cuốn tôi, đã thúc đẩy tôi đứng lên đi về phía phòng anh Trí và làm tôi quên đi bài giảng luân lý anh vừa tặng cho tôi. Cửa phòng chỉ khép hờ, tôi ghé mắt nhìn vào. Anh Trí đang ngồi bên cửa sổ, ngọn đèn ngủ trên giường hắt làn ánh sáng xanh vào lưng áo anh lung linh mờ ảo, anh đang say sưa thả hồn theo ý nhạc, bầu trời ngoài kia bắt ngát muôn sao. Rồi anh hát, anh hát nhỏ thôi nhưng vì không gian im ắng nên tiếng hát anh nghe rõ từng hơi thở. Ồ, lời bài hát sao quen quá, đúng rồi, anh đã phổ nhạc bài thơ của tôi:

Như hoa trong vườn xuân

Như chim vui mùa mới

Như mây trời muôn phương

Em đi vào ngày hội

Em đi qua cánh đồng

Xôn xao từng nụ lúa

Sữa ngọt thấm đầy bông

Quê hương tình chan chứa...

Tôi đứng im như pho tượng. Anh Trí hay thật, vừa học giỏi lại vừa có nhiều tài, anh vẽ đẹp, đàn hay lại còn biết đóng bàn ghế tử giường nữa. Chẳng thế mà trong năm qua, sau khi ra trường chưa có nhiệm sở, anh đã làm nhiều việc lung tung kiếm được khá tiền như kẻ bán số, làm mộc, dạy kèm tư gia... Mấy tháng gần đây, anh Trí đã có chân trong một ban nhạc nghiệp dư sinh hoạt tại nhà Văn hóa thanh niên. Một cơn gió lạnh thoảng qua khiến tôi hắt xì hơi, anh Trí quay đầu ra:

- Ái Minh đó hả, vào đây em.

Tôi luống cuống trong một thoáng rồi ngập ngừng bước vào. Anh Trí đứng dậy nhường ghế cho tôi:

- Ngồi xuống đây em.

Anh đưa tay bật ngọn đèn bàn viết, ánh sáng chan hòa làm lóa mắt tôi. Tôi vẫn đứng yên, tay mân mê mép bàn. Anh Trí ngạc nhiên nhìn sát mặt tôi:

- Em làm sao vậy Minh?

Tôi ấp úng:

- Anh Trí... anh hết giận em rồi hả?

Anh Trí bật cười:

- À ra thế, em buồn cười ghê.

Tôi vẫn hỏi:

- Thiệt anh không giận em à?

Anh Trí ấn hai vai tôi bắt ngồi xuống ghế:

- -Em trẻ con quá, em có lỗi thì anh vạch cho em rõ để lần sau không phạm nữa, chứ ai lại đi giận em bao giờ.

Anh kéo chiếc ghế nhỏ đến ngồi cạnh tôi, rồi anh ôm đàn lên:

- -Anh vừa mới phổ nhạc xong bài thơ của em, để anh hát cho em nghe nhé:

”... Em lên vùng núi cao

Luống cày sâu vỡ đất

Khoai sắn đã xanh màu

Bạt ngàn hương gió mát...”

Tôi khen:

- -Anh phổ nhạc hay ghê.

Anh Trí để đàn xuống bàn.

- -Ái Minh tháng sau các bạn anh có tổ chức một buổi họp mặt văn nghệ, anh sẽ đưa em đến dự và em sẽ hát bài này nhé.

- -Ồ... em đâu biết hát...

- -Anh sẽ tập cho em.

- -Em bận học thi mà.

- -Khi đó em đã thi xong rồi. Sao? Em gái của anh có chịu không?

- -Dạ.

Tôi đứng lên:

- -Thôi em về phòng để anh ngủ.

Tôi đi qua hành lang, hương ngọc lan quần quít quanh tôi.

8. Chương 8

Ngày thi đã gần kề, tôi tiếc từng phút từng giây. Từ sáng đến chiều, tôi miệt mài bên bàn học, học bài, làm toán, ôn lại văn phạm Anh văn, tôi sợ nhất là môn này vì tôi không có năng khiếu sinh ngữ, mặc dù trong năm qua, tôi đã đi học thêm rất nhiều tại các trung tâm. Cả nhà cũng sốt ruột theo tôi, ba bảo từ nay đến ngày thi, Ái Minh khỏi phải làm việc nhà, anh Trí sẽ đỡ đàn hết, kể cả việc.. nấu ăn. Nói vậy chứ cũng đơn giản thôi, ba mẹ đi vắng từ sáng đến chiều mới về, nhà chỉ còn hai anh em, siêng thì nấu cơm, lười thì ăn mì gói. Thỉnh thoảng nhờ Bích đến nhà học chung, nó thường trêu anh Trí, nó bảo anh Trí là phụ tá của tôi, một phụ tá cực kỳ đặc lực, vừa vật chất vừa tinh thần. Theo ý nó, vật chất là những món ăn anh nấu cho tôi, còn tinh thần là những bài giảng về toán, về hoá... nghĩa là những môn tôi đang ráo riết ôn thi.. Quả là anh Trí thương tôi ghê và đôi lúc tôi bâng khuâng tự hỏi, không biết tôi có xứng đáng với tình thương của anh không.

Sáng nay trời bỗng đổ mưa, không khí tươi mát làm tinh thần tôi sảng khoái, tôi giải một mạch được ba bài hình học không gặp một trở ngại nào cả, hay ghê, phải khoe với anh Trí mới được. Chưa kịp gọi, đã thấy anh xô cửa phòng bước vào:

- -Ăn sáng chưa Minh?

- -Em không đói đâu, anh vào đây em nói cái này cho anh nghe, hay lắm.

Anh Trí đến cạnh, đặt lên bàn một gói xôi:

- -Có thực mới vực được đạo, ăn đi rồi nói sau.

Tôi chìa cuốn tập ra:

- -Em đã làm xong mấy bài toán anh đưa hôm qua nè.

Anh Trí tròn mắt:

- -Giỏi vậy, đưa anh xem coi đúng không nào.

Tôi vừa lựa những lát Lạp xưởng trên gói xôi bỏ vào mồm vừa chăm chú theo dõi gương mặt anh Trí đang dò từng hình vẽ và cách trình bày của tôi trên trang vở. Đầu tiên vàng trán anh khẽ nhíu lại, đôi mắt dăm chiêu, hai môi mím chặt, nhưng chỉ một lát thôi, khi gỡ sang trang bên kia, nét mặt anh thư giãn hẳn ra, mắt anh long lanh ngược nhìn tôi, gật gù tán thưởng:

- -Khá lắm.

Lòng tôi rộn rã:

- -Đúng không anh Trí?

Anh đã xem xong bài cuối, không chờ anh trả lời, tôi lại nôn nóng hỏi:

- -Được không anh?

Anh Trí với tay lấy cây bút chì trên bàn:

- -Câu sau em chứng minh hơi dài dòng, để anh sửa lại chút xíu.

Hai anh em cùng nhau ôn tập đến trưa. Tôi đứng dậy:

- -Em đói bụng quá, em đi nấu nước sôi làm mì ăn nhen.

- -Em còn gói xôi kia.

Tôi chần chừ mở gói lá ra, trong chỉ còn vồn vẹn một nhúm xôi trắng, thịt và Lạp xưởng bên trên đã biến vào mồm tôi từ lúc nào. Anh Trí cười, lắc đầu:

- -Em gái tôi number one thật, vừa giải đúng toán vừa ăn đúng những miếng xị, còn bấy nhiêu làm nốt đi cho xong, còn chờ đợi gì nữa.

Tôi vươn mình không nhéo:

- -Thôi khô lắm, để cho mèo ăn.

Anh Trí vừa đưa tay định cốc vào đầu thì tôi đã lách mình né được và chạy nhanh xuống bếp:

- -Anh ngồi đó đi, trưa nay em phục vụ cho anh.

Nhà lại cúp điện, tôi loay hoay mãi bên chiếc bếp dầu, hai bàn tay lấm lem đen thui.

Anh Trí đã ra tới:

- -Sao vậy?

- -Cái bếp này kỳ quá, máy cái tim cứ trời sập không đều, để em mở ra xem.

Anh Trí nắm vai tôi:

- -Thôi, để đó, rửa tay sạch rồi anh đưa đi ăn phở.

Tôi đứng phắt dậy, nhảy ngay vào buồng tắm:

- -Hoan hô anh Trí.

Đóng cửa lại, tôi nghe lời anh Trí bên ngoài:

- -Bỏ cái tính ngỗ ngược như con trai đó đi, anh cảnh cáo một lần nữa đấy.

Tôi đứng im re, quên cả bật vòi nước. Chiều nay lại mất một buổi lên trường lấy phiếu báo danh, nhưng cũng tốt thôi, ra ngoài cho tâm trí nhẹ nhàng bớt sau những ngày vùi đầu vào sách vở.

Con đường đến trường thênh thang nắng mới, cơn mưa buổi sáng như gột rửa hết những bụi bặm tồn đọng trong không gian qua những ngày nắng lửa chói chang. Hai bên lề đường sạch bóng, nổi bật từng đám cỏ xanh rờn còn ướt, long lanh phản chiếu ánh mặt trời. Hình như có hai cánh bướm hồng đang chấp chờn sau đám hoa dại đằng kia. Tôi đạp xe chậm lại và nghiêng mình nhìn kỹ, ồ, một cánh hoa dầu. Tôi dựng xe sát lề, cúi xuống nhặt đóa hoa lên và nâng niu trong lòng bàn tay. Hoa còn non, phần trái nhỏ bằng đầu ngón tay xanh tươi mềm mại, bên trên mang hai cánh mỏng màu hồng rung rinh trong gió, man mát bàn tay tôi. Tôi ngược lên nhìn thân cây đầy vũng chài muốn nói với cây rằng, cây ơi sao cây không giữ được cánh hoa bé bỏng dễ thương kia?

Một tiếng nói trầm trầm sau lưng làm tôi giật mình:

- -Ái Minh đang làm thơ đó à?

Tôi luống cuống quay lại. Thoại đang dừng xe bên tôi tươi cười, đôi mắt rất vui.

Tôi giấu cánh hoa trong bàn tay nắm chặt:

- -Ồ.. Thoại đi đâu vậy?

- -Thoại lên trường, còn Minh?

Tôi đã lấy lại được bình tĩnh:

- -Minh... Minh cũng lên trường lấy phiếu báo danh.

- -Vậy chúng mình đi nha.

Tôi đạp xe bên cạnh Thoại, im lặng, quả thật lúc này tôi không có gì để nói với Thoại cả. Thoại lại hỏi:

- -Hồi nãy Ái Minh hái hoa gì vậy?

Tôi muốn gây cho anh chàng này một trận và hét to lên rằng “Tò mò là một tính xấu, tò mò là một tính xấu”, nhưng chợt nhớ tới đôi mắt nghiêm nghị của anh Trí, tôi cố nén giận.

Một phút, lại nghe lời Thoại rụt rè:

- -Con đường này đẹp ghê Minh nhỉ, hai hàng dầu thẳng tắp cao vút như gần đụng đến mây. Thoại thích nhất là những buổi chiều gió lớn, những cánh hoa dầu khô rời cành, quay quay như chong chóng trước khi sa xuống mặt đường để đuổi nhau khắp nơi.

Cục giận trong tôi bỗng dưng tan biến, tôi quay sang nhìn Thoại, anh chàng vẫn thản nhiên nhìn về phía trước:

- -Minh có bao giờ chú ý đến không?

Tôi tươi cười trở lại:

- -Chú ý đến gì hả Thoại?

- -Những cánh hoa dầu đuổi nhau trên mặt đường đầy gió ấy.

Tôi nghe lòng vui vui:

- -Có chứ, Minh rất thích nhìn và có nhiều lần Minh đã đuổi theo chúng, chúng chạy nhanh thật nhanh.

Giọng Thoại như hòa vào niềm vui của tôi:

- -Gió càng mạnh, chúng càng trở nên các tay vô địch điền kinh.

Bỗng nghĩ đến cánh hoa non hồi nãy tan nát trong lòng bàn tay, tôi như nói một mình:

- -Tại sao có những cánh hoa còn tươi rói mà vẫn phải lìa cành?

- -Chắc là vì gió quá lớn nhưng đó chỉ là những trường hợp ngoại lệ mà thôi.

Hai đứa đến trường thấy trong sân rất vắng vẻ, chắc tụi nó đã tới lấy phiếu báo danh từ lâu. Những cây phượng trước cửa văn phòng nở hoa đỏ rực, từng chùm búp non tròn trĩnh rung rinh trong gió, vẩy những hạt nước nhỏ lên tóc, lên vai tôi. Mùa hè đang đến khơi niềm vui rộn rã, tôi bám vào gờ tường nơi hành lang vắng vẻ, vói tay định ngắt một nhành hoa mang lá rất dễ thương, thì tiếng Thoại la lên làm tôi muốn té:

- -Xuống đi Minh, có người đến kìa.

Tôi nhảy xuống đúng lúc cô Thảo thư ký văn phòng vừa bước đến:

- -Ái Minh, em làm gì đây vậy?

Tôi lúng túng:

- -Em... em đến lấy phiếu báo danh.

Hình như cô Thảo không thấy được hành động “bất hảo” của tôi vừa rồi, cô cười hiền hậu:

- -Sao em đến trễ quá vậy, vào đây nhanh lên, cô sắp về rồi đó.

Thoại và tôi dắt xe ra cổng, thấy tôi vẫn nao nức nhìn lên tàn phượng, Thoại trông trước trông sau:

- -Để Thoại leo lên cây hái cho Minh một cành nhé?

Vẫn chưa hết hoàn hồn, tôi lắc đầu:

- -Thôi để khi khác, Minh không thích nữa, bây giờ Minh về.

Thoại nhìn đồng hồ:

- -Còn sớm lắm, mình đạp xe vòng vòng nghen.

Tôi lại lắc đầu:

- -Mỗi chân lắm.

Thoại lại đề nghị:

- -Hay là tụi mình ra hồ Con Rùa ăn kem nghen.

Nghe đến kem là đủ thấy hấp dẫn, trời lại nức nỡ, nhưng đi ăn kem với Thoại thì có sao không? Cũng có nhiều lần tôi đi chơi với các bạn trai trong lớp như Khoa, Tuấn... nhưng thường thường chúng tôi đi cả nhóm năm bảy đứa vừa trai vừa gái, còn bây giờ chỉ có mỗi mình Thoại, Thoại lại học lớp khác nữa, nhờ có đứa nào trông thấy nó lại đồn rùm beng lên. Tôi ngồi lên yên xe, đặt chân vào bàn đạp, do dự không biết nói sao. Thoại năn nỉ:

- -Ái Minh, Thoại mời Minh mà.

Trước mặt tôi, anh chàng Thoại hoạt bát của đêm lửa trại đã biến mất, thay vào đó là hình ảnh người con trai hiền lành đang nhìn tôi bằng ánh mắt van lơn. Tôi cảm thấy một làn hơi nóng phả nhẹ lên má, ô hay, tôi mà cũng biết để ý đến một chàng trai sao?

Thoại lại nói:

- -Tụi mình sắp thi rồi, Minh đừng từ chối mà Thoại mất hên nghen.

Tôi buồn cười:

- -Thoại dị đoan giống ông già ghê.

- -Bộ trẻ không được dị đoan hay sao, Minh không biết chứ mấy ngày nay Thoại cứ ăn chè đậu hoà à.

Tôi buột miệng:

- -Nhớ đừng cho bánh lọt nghen.

Thoại reo lên:

- -Ồ, Minh cũng dị đoan giống Thoại.

Tôi đỏ mặt, chưa kịp trả lời, Thoại đã vui vẻ:

- -Vây chúng mình đi ăn kem nhé, kêu thật nhiều đậu phụng vào.

Tôi có cảm tưởng như hai đứa đã thân quen nhau từ lâu.

Chiều dần buông trên con đường Võ Văn Tần lợp mát bóng me. Những ngọn lá nhỏ li ti rơi khắp mặt đường chao nghiêng trong gió. Thoại nói:

- -Mỗi lần ngang qua đây, Thoại cứ nhớ mãi bài hát mà Minh đã hát trong đêm lửa trại - và Thoại hát nhỏ nhỏ - Mây và tóc em bay trong chiều gió lộng, trời làm cơn mưa xanh dưới những hàng me...

Hai đứa chọn chiếc bàn khuất sau hiên quán:

- -Ái Minh ăn kem gì?

Tôi cười:

- -Kem gì cũng được nhưng phải cho rất nhiều đậu phụng.

Thoại lại đỏ mặt:

- -Minh chọc quê Thoại hén.

Tôi đã trở lại tính nghịch ngợm cũ:

- -Đâu có, tại Minh dị đoan giống Thoại chứ bộ

Một cành phượng đỏ sà ngang mái hiên, tôi lên ngắt một búp hoa lớn giấu trong lòng bàn tay. Thoại nhìn theo:

- -Minh hái nụ làm gì vậy?

Lại tò mò, nhưng tôi không còn thấy khó chịu nữa, tôi bảo Thoại:

- -Thoại biết chơi đá gà không?

Thoại nhìn chăm chú vào nụ hoa lắc đầu.

Tôi thông thả lột năm phiến lá dài ra, rồi rút bỏ năm cánh hoa nhỏ xíu, còn lại trong tay tôi là những tua nhị đưa cho Thoại.

- -Thoại cầm đi.

Rồi tôi ngắt cho tôi một tua nữa, xong móc túi phần vào túi phần của Thoại giật mạnh, túi phần của Thoại rơi xuống đất. Tôi la lên:

- -A, gà của Thoại đứt đầu rồi.

Thoại nhìn tôi cười:

- -Trò chơi của con nít!

Tôi cũng cười:

- -Chứ sao, nhưng Minh vẫn thích.

Cô bán hàng đã đem hai ly kem ra, trong mỗi ly có ba cục kem khác màu tròn trĩnh lấm tấm những hạt đậu phụng.

- -Chết, sao Thoại kêu kem sầu riêng cho Minh.

- -Tại Minh nói kêu kem gì cũng được mà.

Thoại đỡ lấy ly kem trong tay tôi:

- -Không sao, để Thoại đổi cục sầu riêng cho Minh.

Hai đứa nhìn nhau cười. Thoại hỏi:

- -Minh người Nam mà không ăn được sầu riêng à?

Tôi nghiêng nghiêng mái tóc:

- -Minh giống mẹ của Minh, người Huế sợ sầu riêng hơn sợ ma.

Đôi mắt Thoại tròn xoe:

- -Ừa, Ái Minh lai Huế ư? Sao Thoại chẳng thấy Minh giống con gái Huế chút nào cả.

Tôi bỗng giật ngang, như vậy là Thoại chê tôi không được dịu dàng chút gì, tự ái nổi lên, tôi đứng dậy:

- -Thôi chiều rồi, Minh về.

- -Kìa.. Minh... Minh chưa ăn mà.

Nhìn nét mặt Thoại lo âu, tôi chợt nhớ lại lời anh Trí, anh đã cá với tôi rằng, với tính tình bất thường của tôi, Thoại chắc chắn sẽ nghỉ chơi tôi ra. Nếu lần này tôi bỏ về một cách bất lịch sự như vậy, Thoại còn có thiện cảm với tôi nữa không? Sao bỗng dưng tôi muốn trở thành một người bạn gái của Thoại, một người bạn gái đúng nghĩa, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn, liệu tôi có làm được không?

Giọng Thoại lo lắng:

- -Minh... Minh sao vậy? Thoại có gì không phải, Minh cứ nói...

Tôi ngồi xuống ghế, cố làm ra vẻ tự nhiên:

- -Xin lỗi Thoại, có lẽ...mùi sầu riêng làm Minh khó chịu.

Thoại thở phào, anh vui vẻ đứng dậy:

- -Vậy mà Minh làm Thoại hết hồn, để Thoại kêu kem dừa cho Minh nhé.

Hoàng hôn đã xuống, Thoại vẫn ngồi bên tôi, trong ánh chiều chập choạng, đôi mắt anh long lanh như hai vì sao.

9. Chương 9

Ngày thi đã gần kề, tôi tiếc từng phút từng giây. Từ sáng đến chiều, tôi miệt mài bên bàn học, học bài, làm toán, ôn lại văn phạm Anh văn, tôi sợ nhất là môn này vì tôi không có năng khiếu sinh ngữ, mặc dù trong năm qua, tôi đã đi học thêm rất nhiều tại các trung tâm. Cả nhà cũng sốt ruột theo tôi, ba bảo từ nay đến ngày thi, Ái Minh khỏi phải làm việc nhà, anh Trí sẽ đỡ dần hết, kể cả việc.. nấu ăn. Nói vậy chứ cũng đơn giản thôi, ba mẹ đi vắng từ sáng đến chiều mới về, nhà chỉ còn hai anh em, siêng thì nấu cơm, lười thì ăn mì gói. Thỉnh thoảng nhờ Bích đến nhà học chung, nó thường trêu anh Trí, nó bảo anh Trí là phụ tá của tôi, một phụ tá cực kỳ đặc lực, vừa vật chất vừa tinh thần. Theo ý nó, vật chất là những món ăn anh nấu cho tôi, còn tinh thần là những bài giảng về toán, về hoá... nghĩa là những môn tôi đang ráo riết ôn thi.. Quả là anh Trí thương tôi ghê và đôi lúc tôi băng khuâng tự hỏi, không biết tôi có xứng đáng với tình thương của anh không.

Sáng nay trời bỗng đổ mưa, không khí tươi mát làm tinh thần tôi sảng khoái, tôi giải một mạch được ba bài hình học không gặp một trở ngại nào cả, hay ghê, phải khoe với anh Trí mới được. Chưa kịp gọi, đã thấy anh xô cửa phòng bước vào:

- -Ăn sáng chưa Minh?

- -Em không đói đâu, anh vào đây em nói cái này cho anh nghe, hay lắm.

Anh Trí đến cạnh, đặt lên bàn một gói xôi:

- -Có thực mới vực được đạo, ăn đi rồi nói sau.

Tôi chìa cuốn tập ra:

- -Em đã làm xong mấy bài toán anh đưa hôm qua nè.

Anh Trí tròn mắt:

- -Giỏi vậy, đưa anh xem coi đúng không nào.

Tôi vừa lựa những lát lạp xưởng trên gói xôi bỏ vào mồm vừa chăm chú theo dõi gương mặt anh Trí đang dò từng hình vẽ và cách trình bày của tôi trên trang vở. Đầu tiên vâng trán anh khẽ nhíu lại, đôi mắt dăm chiêu, hai môi mím chặt, nhưng chỉ một lát thôi, khi giở sang trang bên kia, nét mặt anh thư giãn hẳn ra, mắt anh long lanh ngược nhìn tôi, gật gù tán thưởng:

- -Khá lắm.

Lòng tôi rộn rã:

- -Đúng không anh Trí?

Anh đã xem xong bài cuối, không chờ anh trả lời, tôi lại nồn nóng hỏi:

- -Được không anh?

Anh Trí với tay lấy cây bút chì trên bàn:

- -Câu sau em chứng minh hơi dài dòng, để anh sửa lại chút xíu.

Hai anh em cùng nhau ôn tập đến trưa. Tôi đứng dậy:

- -Em đói bụng quá, em đi nấu nước sôi làm mì ăn nhen.

- -Em còn gói xôi kia.

Tôi chần chừ mở gói lá ra, trong chỉ còn vồn vẹn một nhúm xôi trắng, thịt và lạp xưởng bên trên đã biến vào mồm tôi tự lúc nào. Anh Trí cười, lắc đầu:

- -Em gái tôi number one thật, vừa giải đúng toán vừa ăn đúng những miếng xịn, còn bấy nhiêu làm nốt đi cho xong, còn chờ đợi gì nữa.

Tôi vươn mình không nhéo:

- -Thôi khô lắm, để cho mèo ăn.

Anh Trí vừa đưa tay định cốc vào đầu thì tôi đã lách mình né được và chạy nhanh xuống bếp:

- -Anh ngồi đó đi, trưa nay em phục vụ cho anh.

Nhà lại cúp điện, tôi loay hoay mãi bên chiếc bếp dầu, hai bàn tay lấm lem đen thui.

Anh Trí đã ra tới:

- -Sao vậy?

- -Cái bếp này kỳ quá, máy cái tim cứ trời sục không đều, để em mở ra xem.

Anh Trí nắm vai tôi:

- -Thôi, để đó, rửa tay sạch rồi anh đưa đi ăn phở.

Tôi đứng phắt dậy, nhảy ngay vào buồng tắm:

- -Hoan hô anh Trí.

Đóng cửa lại, tôi nghe lời anh Trí bên ngoài:

- -Bỏ cái tính ngổ ngáo như con trai đó đi, anh cảnh cáo một lần nữa đấy.

Tôi đứng im re, quên cả bật vòi nước. Chiều nay lại mất một buổi lên trường lấy phiếu báo danh, nhưng cũng tốt thôi, ra ngoài cho tâm trí nhẹ nhàng bớt sau những ngày vùi đầu vào sách vở.

Con đường đến trường thênh thang nắng mới, cơn mưa buổi sáng như gột rửa hết những bụi bặm tồn đọng trong không gian qua những ngày nắng lửa chói chang. Hai bên lề đường sạch bóng, nổi bật từng đám cỏ xanh rờn còn ướt, long lanh phản chiếu ánh mặt trời. Hình như có hai cánh bướm hồng đang chấp chờn sau đám hoa dại đằng kia. Tôi đạp xe chậm lại và nghiêng mình nhìn kỹ, ồ, một cánh hoa dầu. Tôi dựng xe sát lề, cúi xuống nhặt đóa hoa lên và nâng niu trong lòng bàn tay. Hoa còn non, phần trái nhỏ bằng đầu ngón tay xanh tươi mềm mại, bên trên mang hai cánh mỏng màu hồng rung rinh trong gió, man mát bàn tay tôi. Tôi ngược lên nhìn thân cây đầy vũng chài muốn nói với cây rằng, cây ơi sao cây không giữ được cánh hoa bé bỏng dễ thương kia?

Một tiếng nói trầm trầm sau lưng làm tôi giật mình:

- -Ái Minh đang làm thơ đó à?

Tôi luống cuống quay lại. Thoại đang dừng xe bên tôi tươi cười, đôi mắt rất vui.

Tôi giấu cánh hoa trong bàn tay nắm chặt:

- -Ồ.. Thoại đi đâu vậy?

- -Thoại lên trường, còn Minh?

Tôi đã lấy lại được bình tĩnh:

- -Minh... Minh cũng lên trường lấy phiếu báo danh.

- -Vậy chúng mình đi nha.

Tôi đạp xe bên cạnh Thoại, im lặng, quả thật lúc này tôi không có gì để nói với Thoại cả. Thoại lại hỏi:

- -Hồi nãy Ái Minh hái hoa gì vậy?

Tôi muốn gây cho anh chàng này một trận và hét to lên rằng “Tò mò là một tính xấu, tò mò là một tính xấu”, nhưng chợt nhớ tới đôi mắt nghiêm nghị của anh Trí, tôi cố nén giận.

Một phút, lại nghe lời Thoại rụt rè:

- -Con đường này đẹp ghê Minh nhỉ, hai hàng dầu thẳng tắp cao vút như gần đụng đến mây. Thoại thích nhất là những buổi chiều gió lớn, những cánh hoa dầu khô rời cành, quay quay như chong chóng trước khi sa xuống mặt đường để đuổi nhau khắp nơi.

Cục giận trong tôi bỗng dưng tan biến, tôi quay sang nhìn Thoại, anh chàng vẫn thản nhiên nhìn về phía trước:

- -Minh có bao giờ chú ý đến không?

Tôi tươi cười trở lại:

- -Chú ý đến gì hả Thoại?

- -Những cánh hoa dầu đuổi nhau trên mặt đường đầy gió ấy.

Tôi nghe lòng vui vui:

- -Có chứ, Minh rất thích nhìn và có nhiều lần Minh đã đuổi theo chúng, chúng chạy nhanh thật nhanh.

Giọng Thoại như hòa vào niềm vui của tôi:

- -Gió càng mạnh, chúng càng trở nên các tay vô địch điền kinh.

Bỗng nghĩ đến cánh hoa non hồi nãy tan nát trong lòng bàn tay, tôi như nói một mình:

- -Tại sao có những cánh hoa còn tươi rói mà vẫn phải lìa cành?

- -Chắc là vì gió quá lớn nhưng đó chỉ là những trường hợp ngoại lệ mà thôi.

Hai đứa đến trường thấy trong sân rất vắng vẻ, chắc tụi nó đã tới lấy phiếu báo danh từ lâu. Những cây phượng trước cửa văn phòng nở hoa đỏ rực, từng chùm búp non tròn trĩnh rung rinh trong gió, vẩy những hạt nước nhỏ lên tóc, lên vai tôi. Mùa hè đang đến khơi niềm vui rộn rã, tôi bám vào gờ tường nơi hành lang vắng vẻ, vói tay định ngắt một nhành hoa mang lá rất dễ thương, thì tiếng Thoại la lên làm tôi muốn té:

- Xuống đi Minh, có người đến kìa.

Tôi nhảy xuống đúng lúc cô Thảo thư ký văn phòng vừa bước đến:

- Ái Minh, em làm gì đây vậy?

Tôi lúng túng:

- Em... em đến lấy phiếu báo danh.

Hình như cô Thảo không thấy được hành động “bất hảo” của tôi vừa rồi, cô cười hiền hậu:

- Sao em đến trễ quá vậy, vào đây nhanh lên, cô sắp về rồi đó.

Thoại và tôi dắt xe ra cổng, thấy tôi vẫn nao nức nhìn lên tàn phượng, Thoại trông trước trông sau:

- Để Thoại leo lên cây hái cho Minh một cành nhé?

Vẫn chưa hết hoàn hồn, tôi lắc đầu:

- Thôi để khi khác, Minh không thích nữa, bây giờ Minh về.

Thoại nhìn đồng hồ:

- Còn sớm lắm, mình đạp xe vòng vòng nghen.

Tôi lại lắc đầu:

- Mỗi chân lắm.

Thoại lại đề nghị:

- Hay là tụi mình ra hồ Con Rùa ăn kem nghen.

Nghe đến kem là đủ thấy hấp dẫn, trời lại nức nỡ, nhưng đi ăn kem với Thoại thì có sao không? Cũng có nhiều lần tôi đi chơi với các bạn trai trong lớp như Khoa, Tuấn... nhưng thường thường chúng tôi đi cả nhóm năm bảy đứa vừa trai vừa gái, còn bây giờ chỉ có mỗi mình Thoại, Thoại lại học lớp khác nữa, nhờ có đứa nào trông thấy nó lại đồn rùm beng lên. Tôi ngồi lên yên xe, đặt chân vào bàn đạp, do dự không biết nói sao. Thoại năn nỉ:

- Ái Minh, Thoại mời Minh mà.

Trước mặt tôi, anh chàng Thoại hoạt bát của đêm lửa trại đã biến mất, thay vào đó là hình ảnh người con trai hiền lành đang nhìn tôi bằng ánh mắt van lơn. Tôi cảm thấy một làn hơi nóng phả nhẹ lên má, ô hay, tôi mà cũng biết để ý đến một chàng trai sao?

Thoại lại nói:

- Tụi mình sắp thi rồi, Minh đừng từ chối mà Thoại mất hên nghen.

Tôi buồn cười:

- Thoại dị đoan giống ông già ghê.

- Bộ trẻ không được dị đoan hay sao, Minh không biết chứ mấy ngày nay Thoại cứ ăn chè đậu hoài à.

Tôi buột miệng:

- Nhớ đừng cho bánh lọt nghen.

Thoại reo lên:

- -Ồ, Minh cũng dị đoan giống Thoại.

Tôi đỏ mặt, chưa kịp trả lời, Thoại đã vui vẻ:

- -Vậy chúng mình đi ăn kem nhé, kêu thật nhiều đậu phụng vào.

Tôi có cảm tưởng như hai đứa đã thân quen nhau từ lâu.

Chiều dần buông trên con đường Võ Văn Tần lợp mát bóng me. Những ngọn lá nhỏ li ti rơi khắp mặt đường chao nghiêng trong gió. Thoại nói:

- -Mỗi lần ngang qua đây, Thoại cứ nhớ mãi bài hát mà Minh đã hát trong đêm lửa trại - và Thoại hát nhỏ nhỏ - Mây và tóc em bay trong chiều gió lộng, trời làm cơn mưa xanh dưới những hàng me...

10. Chương 10

Hai đứa chọn chiếc bàn khuất sau hiên quán:

- -Ái Minh ăn kem gì?

Tôi cười:

- -Kem gì cũng được nhưng phải cho rất nhiều đậu phụng.

Thoại lại đỏ mặt:

- -Minh chọc quê Thoại hén.

Tôi đã trở lại tính nghịch ngợm cũ:

- -Đâu có, tại Minh dị đoan giống Thoại chứ bộ

Một cành phượng đỏ sà ngang mái hiên, tôi lên ngắt một búp hoa lớn giấu trong lòng bàn tay. Thoại nhìn theo:

- -Minh hái nụ làm gì vậy?

Lại tò mò, nhưng tôi không còn thấy khó chịu nữa, tôi bảo Thoại:

- -Thoại biết chơi đá gà không?

Thoại nhìn chăm chú vào nụ hoa lắc đầu.

Tôi thông thả lột năm phiến lá dài ra, rồi rút bỏ năm cánh hoa nhỏ xíu, còn lại trong tay tôi là những tua nhị đưa cho Thoại.

- -Thoại cầm đi.

Rồi tôi ngắt cho tôi một tua nữa, xong móc túi phần vào túi phần của Thoại giật mạnh, túi phần của Thoại rơi xuống đất. Tôi la lên:

- -A, gà của Thoại đứt đầu rồi.

Thoại nhìn tôi cười:

- -Trò chơi của con nít!

Tôi cũng cười:

- -Chứ sao, nhưng Minh vẫn thích.

Cô bán hàng đã đem hai ly kem ra, trong mỗi ly có ba cục kem khác màu tròn trĩnh lấm tấm những hạt đậu phụng.

- -Chết, sao Thoại kêu kem sầu riêng cho Minh.

- -Tại Minh nói kêu kem gì cũng được mà.

Thoại đỡ lấy ly kem trong tay tôi:

- -Không sao, để Thoại đổi cục sầu riêng cho Minh.

Hai đứa nhìn nhau cười. Thoại hỏi:

- -Minh người Nam mà không ăn được sầu riêng à?

Tôi nghiêng nghiêng mái tóc:

- -Minh giống mẹ của Minh, người Huế sợ sầu riêng hơn sợ ma.

Đôi mắt Thoại tròn xoe:

- -Ừa, Ái Minh lai Huế ư? Sao Thoại chẳng thấy Minh giống con gái Huế chút nào cả.

Tôi bỗng giận ngang, như vậy là Thoại chê tôi không được dịu dàng chút gì, tự ái nổi lên, tôi đứng dậy:

- -Thôi chiều rồi, Minh về.

- -Kìa.. Minh... Minh chưa ăn mà.

Nhìn nét mặt Thoại lo âu, tôi chợt nhớ lại lời anh Trí, anh đã cá với tôi rằng, với tính tình bất thường của tôi, Thoại chắc chắn sẽ nghỉ chơi tôi ra. Nếu lần này tôi bỏ về một cách bất lịch sự như vậy, Thoại còn có thiện cảm với tôi nữa không? Sao bỗng dưng tôi muốn trở thành một người bạn gái của Thoại, một người bạn gái đúng nghĩa, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn, liệu tôi có làm được không?

Giọng Thoại lo lắng:

- -Minh... Minh sao vậy? Thoại có gì không phải, Minh cứ nói...

Tôi ngồi xuống ghế, cố làm ra vẻ tự nhiên:

- -Xin lỗi Thoại, có lẽ...mùi sầu riêng làm Minh khó chịu.

Thoại thở phào, anh vui vẻ đứng dậy:

- -Vậy mà Minh làm Thoại hết hồn, để Thoại kêu kem dừa cho Minh nhé.

Hoàng hôn đã xuống, Thoại vẫn ngồi bên tôi, trong ánh chiều chập choạng, đôi mắt anh long lanh như hai vì sao.

11. Chương 11

Đêm hè mây trắng xôn xao

Hai vì sao lạ lạc vào mắt anh

Lá khô ngơ ngác trở mình

Hồn em bối rối nghiêng thêm mơ hoa

Sau lần tình cờ đi chơi với Thoại, tôi ghi được bốn câu lục bát vào nhật ký rồi nàng thơ cũng bỏ tôi đi mất, nhưng tôi không có thì giờ tìm kiếm nàng vì mảnh lực của bài vở đã lôi cuốn tôi vào cơn lốc của thi cử, học, học và học. Chiều nay anh Trí bảo tôi xếp hết bài vở lại cho tâm trí thanh thoi, vì sáng mai đã bắt đầu ngày thi rồi. Hồi hộp quá, buổi trưa ngủ không được, tôi đem ghế ra ngồi chơi dưới bóng cây ngọc lan. Trời không nắng, gió hiu hiu thổi, tôi ngả người vào ghế nhìn đầm đầm lên tàn cây dày rậm thăm đếm những nụ hoa trắng ngà e ấp sau nhành lá xanh tươi, nè một, nè hai, ồ, ngọc lan ra nhiều quá. Tối nay không gian

lại được ướp mùi sức nức và có chút hương nào len vào trong giấc ngủ của tôi không? Tôi lan man suy nghĩ. Tôi nhớ đến những ngày thơ dại, cũng dưới bóng mát này, tôi đã nhặt hoa ngọc lan bày hàng đồ chơi vô cùng thích thú. Mấy đứa trẻ hàng xóm cũng chạy sang góp quà chung chơi, đứa thì hoa giấy, đứa hoa ngâu, hoa huỳnh anh... nhưng thích nhất vẫn là hoa phượng, loài hoa của mùa hè rực rỡ rất tiện lợi cho những trò chơi hấp dẫn: cánh hoa làm hột nổ, đài hoa làm bong bóng, búp hoa để đá gà. Ôi những con gà mập mập rần rần chắc mà mỗi lần dự trận tranh hùng tôi đã hồi hộp biết bao. Trò chơi của con nít! Tôi nhớ lời Thoại đã nói với tôi và gương mặt anh chợt hiện lên rõ nét, sao Minh không giống con gái Huế chút nào hết? Tại sao tôi lại không giống chứ, ai cũng bảo tôi giống mẹ mà mẹ lại là con gái Huế chính cớ không lai một giọt máu nào kia mà. Tôi nhắm mắt lại, bực mình quá thôi không thèm nghĩ đến gì nữa, ngủ đi, ngủ đi.

Có tiếng đập cổng làm tôi giật mình thức giấc:

- -Minh ơi, Minh ơi.

Tôi chạy nhanh ra cổng, một phụ nữ rất đẹp mặc áo sơ mi xanh xuất hiện bên chiếc vali cũng màu xanh.

- -A, dì Phượng.

- -Chà, Ái Minh lớn ghê hí, mở cửa cho dì mau lên, đồ nhiều lắm.

Cái giỏ lớn chất đầy hàng dì Phượng đem từ Huế vào quá nặng, tôi và dì khiêng không nổi.

- -Để cháu gọi anh Trí.

Anh Trí rất vui mừng khi thấy dì Phượng:

- -Sao lâu quá không thấy dì vào, cả nhà ai cũng mong. Dì vào nhà nghỉ cho khỏe để cháu chuyển đồ vào cho.

Dì Phượng lảng xảng:

- -Nặng lắm đó Trí, để dì phụ với.

- -Có Ái Minh với cháu rồi, dì khỏi lo.

Hai anh em khiêng hàng vào đến phòng khách đã thấy dì Phượng nằm dài trên chiếc sa lon lớn:

- -Mệt ơi là mệt, ba ngày ngồi trên xe lửa, thiếu điều muốn gãy lưng.

Tôi ngồi xuống bên dì:

- -Sao dì không đi máy bay?

- -Con nít nói chơi, đi buôn mà phong lưu rứa thì lỗ vốn mất.

Tôi ngây thơ:

- -Dì đi buôn à, đi buôn gì vậy?

Dì Phượng ngồi nhồm đậy:

- -Dì đem hàng của bà ngoại vào cho mẹ cháu - rồi dì cười - dì mà buôn chi, ăn thì có, nhân dịp vào Sài Gòn chơi một chuyến thôi.

Anh Trí ngồi xuống ghé đối diện:

- -Dì vào gặp mùa mưa rồi.

Dì Phượng lại cười phô chiếc răng khểnh duyên dáng:

- -Vậy là Trí không thức thời rồi, ngày kia là trận khai mạc Mondial 90, ở Huế để gì được xem truyền hình trực tiếp.

Anh Trí vỗ tay vào đầu:

- -Ồ, thật đáng trách, cháu quên mất dì là một cây mê bóng đá, dân Sài Gòn cũng đang nô nức đón chờ ngày đó.

Dì Phượng nhìn tôi:

- -Còn Ái Minh, cháu thì sao?

- -Cháu không để ý đến gì cả ngoài mấy tập vở, ngày mai cháu thi tốt nghiệp rồi.

Có tiếng xích lô dừng ở cổng, mẹ về. Tôi chạy ra:

- -Mẹ ơi, có dì Phượng vào.

Mẹ xách hai túi du lịch lớn, bước xuống xe một cách khó khăn, tôi đưa tay đỡ:

- -Mẹ mua gì nhiều vậy mẹ?

Gương mặt mẹ hồng gương nắng. Dì Phượng đã đứng ở cửa:

- -Chị Loan, em vào thăm chị đây nì.

Mẹ cười:

- -Thăm gì tôi, cô vào thăm mấy anh chàng Gullit, Maradona thì có.

Dì Phượng tròn xoe mắt:

- -Trời đất, chị bắt mạch còn hay hơn phù thủy.

- -Vậy mới là chị của cô chứ.

12. Chương 12

Dì Phượng là em út của mẹ tôi. Thật ra bà ngoại tôi chỉ sinh được hai người con gái thì ông tôi mất, bà đã ở vậy tần tảo nuôi con cho đến bây giờ, điều làm bà ân hận nhất là không có một người con trai để nối dõi tông đường. Dì Phượng tuổi cũng lớn, dễ chừng đã bấm bốn, bấm lăm nhưng vẫn chưa lập gia đình. Nghe mẹ kể, hồi mới giải phóng, dì Phượng đang học dự bị y khoa, dì có quen một người bạn trai học trên dì ba lớp, hai người thương yêu nhau lắm và định ngày anh ấy ra trường sẽ làm lễ cưới, nhưng rồi dùng một cái, người yêu của dì Phượng theo bạn bè vượt biên và biệt vô âm tín luôn. Từ đấy, dì Phượng khép chặt cửa lòng không muốn làm quen với ai cả. Bấy năm sau, dì ra trường, được về nhận công tác tại một bệnh viện lớn và tuổi xuân của dì cũng theo đó trôi pha. Con gái chỉ có một thời như hoa đào, chỉ tươi khi mùa xuân đến và phượng vĩ giữa mùa hè mới đậm đà hương sắc thanh tân. Dì Phượng là hoa nở trái mùa, là sen hồng cuối hạ, dù mất môi còn đẹp nhưng làn da đã mất hẳn màu tươi.

Anh Trí giúp mẹ đem hai túi xách vô buồng, mẹ gieo mình xuống ghế:

- -Mệt muốn chết, Minh ơi, pha nước chanh cho mẹ và dì Phượng đi con.

Nhìn chiếc giường to lớn để nơi góc nhà, mẹ ngạc nhiên hỏi dì Phượng:

- -Em đem gì vào nhiều vậy?

Dì Phượng đến ngồi bên mẹ:

- -Có người quen đem hàng từ Lào về, giá rẻ lắm, mà biết được, mà rút hết tiền tiết kiệm bảo em đem vô nhờ chị bán kiếm lời, em mở cho chị coi nghe.

- -Để từ từ không vội, em tắm rửa nghỉ ngơi đi, anh Tuệ cũng sắp về rồi, gặp em chắc ảnh mừng lắm, mùa bóng đá này ảnh nhắc đến em mãi.

Tôi đặt hai ly nước chanh lên bàn, dì Phượng hỏi:

- -Mai cháu thi mất hai ngày phải không?

- -Dạ.

Dì Phượng cầm ly nước lên, cười thật tươi:

- -Như rứa là mấy ông trên bộ giáo dục còn thương học trò quá, chọn ngày thi thật đúng cho mấy cô cậu kịp xem trận đấu khai mạc Mondial 90.

Tôi đắm đắm nhìn dì Phượng. Dưới ánh đèn vừa bật trong phòng khách, trông dì thật trẻ trung. Theo cảm tính, tôi thấy dì hoàn toàn không giống mẹ, cả về ngoại hình cũng như cá tính. Dì không đẹp bằng mẹ nhưng sôi nổi và đầy nhiệt tình, dì yêu văn nghệ, thích thể thao, tham gia tích cực vào các công tác xã hội, và điều làm tôi khâm phục nhất là mùa đông năm ngoái, dì đã ra tận Thanh Hóa ở một thời gian để săn sóc các nạn nhân bị bão lụt và dốc hết tiền dành dụm cứu đói cho các gia đình nghèo.

Ba đi làm về dắt xe vào cửa, ba thấy dì Phượng trước:

- -Phượng, vào hồi nào vậy?

Dì Phượng chạy đến:

- -Anh Tuệ, bữa ni anh hơi ốm đó.

Có tiếng mẹ nói từ nhà sau:

- -Trí ơi, đi mua cho dì vài chai bia, còn Ái Minh dọn chén dùm mẹ nghe.

13. Chương 13

Cả nhà quây quần bên mâm cơm vui vẻ, bia bốc hơi men lên mặt mọi người. Ba hỏi anh Trí:

- -Mai em Minh thi, con đã xem bài vở em kỹ càng chưa?

- -Dạ tốt rồi, chiều và tối nay để nó chơi cho thư giãn tinh thần.

Ba lại hỏi tôi:

- -Con đã chuẩn bị đầy đủ tinh thần chưa?

Tôi ngập ngừng:

- -Sao... sao.. hình như con quên hết...

Dì Phượng vuốt tóc tôi:

- -Vậy là tốt, quên bây giờ để ngày mai vào thi nhớ tất cả, đó là kinh nghiệm của dì.

Ba lại hỏi dì Phượng:

- -Em dạo này ra sao, làm việc vui chứ?

Dì Phượng gấp một miếng rau bỏ vào chén:

- -Vui thì vui vì hợp với chuyên môn của mình nhưng mà nghèo lắm anh ơi.

Ba cười:

- -Bác sĩ mà lại than nghèo à?

- -Anh chị nghĩ coi, lương công nhân viên không đủ ăn sáng, tiền vá cái ruột người còn thua tiền vá cái ruột xe, mà có được lành ngay đâu, cả nửa năm mới có tiền rút về thanh toán - dì Phượng cười buồn - học hành tốn hao nhiều cơm gạo, đến bây giờ mạ vẫn nuôi em.

Anh Trí bỏ thêm đá vào ly dì:

- -Bà ngoại vẫn mạnh hả dì, bà vẫn buôn bán khá chứ?

Mặt dì Phượng tươi lên:

- -Nhờ trời cũng khá Trí à, nhưng dạo ni bà cũng yếu rồi, phải nhờ mấy người bà con giúp đỡ.

Dì quay sang ba mẹ:

- -À, mạ có làm mấy phong bánh đậu xanh ướt gỏi cho anh chị, em còn để trong giỏ, mạ nói anh Tuệ thích bánh này lắm phải không?

Tôi vừa nhai cơm vừa la lên:

- -Hay quá, cháu cũng thích nữa.

Anh Trí nghiêm nghị nhìn tôi:

- -Nuốt xong đằng hoàng rồi hãy nói.

Ba cũng tỏ vẻ không bằng lòng:

- -Con gái lớn rồi phải ý tứ chứ.

Mẹ bênh tôi, mẹ đánh trống lảng:

- -Ái Minh ăn xong vào pha trà đi con.

Tôi thoát nạn, buông đũa, nhảy chân sáo xuống bếp.

Dì Phượng đã sắp xong hai đĩa bánh đặt trên bàn, khi tôi bưng khay trà lên thì ba mẹ đã ngồi vào salon, anh Trí đang giúp dì Phượng soạn hàng từ giỏ ra. Ba giục:

- -Thôi để đấy, tới uống trà, ăn bánh đã.

Tôi cầm chiếc bánh đậu vàng ươm tròn trĩnh ngắm nghía, thăm phục bà ngoại, quả là danh bất hư truyền. Dòng họ của bà có nghề làm bánh suốt mấy đời mẹ truyền con nối, khắp xứ Huế và các tỉnh miền Trung không ai không biết đến hiệu bánh “Hương Giang” nổi tiếng của bà. Nghe nói trước đó nữa, hồi thời bà cố tôi kìa, hiệu bánh phát triển lớn lắm, đủ sức phục vụ cho hầu hết các đám tiệc, đám cưới trong thành phố, nhưng đến đời bà ngoại tôi, gặp chiến tranh đời sống khó khăn nên sức tiêu thụ cũng giảm bớt, hiệu bánh thu hẹp phạm vi sản xuất, bằng hiệu cũng hạ xuống, bà ngoại chỉ làm cầm chừng đủ nuôi mẹ và dì Phượng ăn học. Bây giờ bà ngoại đã già nhưng các tay làm bánh ở Huế không ai qua nổi bà món bánh măng, bánh mặn, và bánh su sê, nhà nào có đám cưới phải đặt trước cả tháng trời mới mong có bánh. Ba vừa ăn bánh vừa nói với dì Phượng:

- -Mạ làm bánh ngon quá, hay là em học nghề mạ, mở rộng tiệm bánh chắc là khá đó.

14. Chương 14

Dì Phượng dựa người vào ghế:

- -Em cũng đã thử rồi nhưng đành chịu ngồi từ sáng đến tối mỗi lưng lắm, em thua.

Tôi nói với mẹ:

- -Mẹ ơi, hè này cho con ra Huế học bà ngoại làm bánh nghe mẹ.

Mẹ cốc yêu vào đầu tôi:

- -Cô mà ngồi yên một chỗ thì trời sập mất.

Anh Trí cũng phụ họa:

- -Trời chưa sập, mấy hàng quà đã đưa đơn kiện vì ế, nào khô bò, bò bía, không có Ái Minh chắc họ phải dẹp tiệm mất.

Dì Phượng nhìn tôi nheo mắt:

- -Thêm vào đó, mấy hàng lò ngoài Huế bán đắt lắm. Trí biết không, năm kia Ái Minh ra Huế đập vỡ của bà ngoại mấy cái lò nướng bánh đó.

Ba mẹ cười to đến nỗi tôi không dám ngồi đó nữa, tôi chạy ra hiên không quên cầm theo hai cái bánh. Trong phòng khách, mọi người vẫn ngồi nói chuyện râm ran. Tôi nghe ba nói với mẹ:

- -À quên, anh chưa nói với em, hồi sáng nay chú Vinh có đến thăm anh.

Tiếng mẹ:

- -Ừa, nghe nói chú ấy vượt biên rồi mà.

- -Đâu có, lâu nay chú ấy về miền Tây làm ăn, khá lắm, bắt đầu từ bây giờ, chú ấy về ở đây hẳn để hùn hạp với bạn bè mở một khách sạn hay nhà hàng gì đó, đâu ở miệt Tân Cảng.

Tiếng mẹ reo lên:

- -Hay quá, vậy anh hỏi thử có chỗ nào cho Trí nó làm không, một chân tiếp viên chẳng hạn, nó giỏi ngoại ngữ chắc là thích hợp lắm đấy.

- -Em thì lúc nào cũng ào ào, chú ấy sẽ còn đến nhà thăm vợ chồng mình mà, vội gì.

Tôi đồng ý với ba, đúng là mẹ hay ào ào thật, mẹ luôn luôn muốn anh Trí phải đi làm, mà phải làm những chỗ có lương thật cao, dù mẹ đủ sức nuôi anh. Mẹ không bắt anh đóng góp đồng nào vào kinh tế gia đình cả, nhưng theo ý mẹ, có bằng cấp chưa đủ mà phải có công ăn việc làm ổn định, thu nhập cao, mới mong xây dựng được một tương lai tốt đẹp. Cũng theo ý mẹ, tương lai tốt đẹp đây là cưới được một cô vợ có của hồi môn. Không biết tự bao giờ, mẹ tỏ vẻ không ưa mấy con bạn nghèo của tôi. Thấy anh Trí có cảm tình với Bích, mẹ thường nói cha mẹ con Bích là giáo viên, cưới nó về chỉ có nước cạp đất mà ăn, rất may anh Trí không nghe câu nói đó. Tôi lại nghĩ đến chú Vinh, chà, mở được khách sạn là giàu phải biết, không biết dạo này chú còn mập không? Chú Vinh là người em kết nghĩa với ba, chú hay lại nhà chơi khi tôi còn bé tí, rồi chú đi học tập, khi chú về thì vợ chú đã theo người đàn ông khác, chú buồn lắm, chú hay đến nhà tâm sự với ba mẹ rồi cách đây ba bốn năm gì đó, tôi không gặp chú nữa, anh Trí nói chú đã vượt biên rồi...

Đêm dần khuya, tôi trở về phòng, dì Phượng đang ngủ say sưa trên giường tôi. Tôi đến bên cửa sổ, nhìn lên trời cao, những vì sao nhấp nháy như thăm hỏi tôi ngày mai thi rồi, cô bé có lo không?

15. Chương 15

Những lo âu rồi cũng qua mau, buổi chiều thi xong môn cuối cùng, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa bước ra khỏi cửa lớp, đã thấy tụi bạn đứng chờ sẵn, tôi cười tươi tắn. Tuấn hỏi:

- -Sao? Ngon lành rồi hả?

Tôi vênh mặt:

- -Đương nhiên.

Bích đến bên tôi:

- -Tụi mình đi ăn bò bía đi.

Khoa đề nghị:

- -Chúng ta kiếm mì phở gì ăn đi, Khoa đói bụng quá.

Tôi trề môi:

- -Ô, mô đen ăn uống của Khoa lạc hậu quá, giờ này không phải là giờ của mì phở.

Mấy đứa con gái nhao nhao lên:

- -Đúng rồi, đúng rồi, bây giờ là giờ của bò khô, bò bía, gỏi cuốn, bánh...

Tuấn bịt hai tai lại:

- -Thôi xin các cô nương tốp bớt những cái miệng xinh đẹp lại, tại hạ sẽ làm vừa ý các cô - Rồi Tuấn nhìn Khoa - đồng ý chứ, anh bạn thân yêu của tôi?

Khoa cười gượng:

- -Các bạn sao, tôi vậy.

Nhìn mặt mày Khoa nhăn nhó, thấy tội nghiệp cho anh chàng ghê, rõ ràng là Khoa đang đói bụng. Chung qui cũng tại tôi, sao lại cấm ý muốn của Khoa chứ, tôi có quyền gì, phải chăng như lời anh Trí nói, tính tôi ngổ ngáo quá, tôi đã chọc quê Khoa trước mặt bạn bè, Khoa có giận tôi không nhỉ, liếc nhìn Khoa đang đập xe bên cạnh, nét mặt hiền hòa, tôi ân hận quá. Bây giờ phải làm sao, không lẽ lại đổi ý kiến đòi đi ăn phở như Khoa? À, tôi nghĩ ra một cách rồi, tôi nói với Tuấn đang ở phía trước tôi:

- -Tuấn ơi chúng mình đi ăn kem là đúng nhất, trời nóng quá.

Bích tán thành:

- -Đúng rồi, nhưng sau đó phải có một chầu bò bía nhen.

Chúng tôi ngồi kín một bàn tròn, tôi gọi một đĩa bánh ngọt xong chọn cái lớn nhất đưa cho Khoa. Khoa nhìn tôi ngạc nhiên, tôi lấy cho mình một cái nữa rồi nói nhỏ:

- -Khoa ăn đi kéo đói bụng, Minh cùng ăn với Khoa nhé.

- -Kìa.. Minh...

Tôi ngáp ngừng:

- -Hồi nãy... Khoa đừng giận Minh nghe!

Khoa đã hiểu ra:

- -Không có gì đâu.

Các bạn khác đang bàn tán về đề thi vừa xong nên không ai để ý đến chúng tôi, chỉ có Bích chợt nhìn thấy đĩa bánh:

- -Ê, Minh, Khoa, bộ hai bồ định làm riêng lẻ hả?

16. Chương 16

Người bán hàng đã đem những ly kem lên, nhìn những khối tròn đủ màu bốc hơi lạnh, tôi nhớ đến Thoại. Hôm qua, tôi có gặp Thoại ở cổng trường, nhưng Thoại có bạn của lớp Thoại và tôi cũng có các bạn của tôi nên không ai nói với ai một lời nào cả. Những buổi kế tiếp cũng vậy, trước mặt các bạn bè hai lớp, tôi sợ chúng nó biết là chúng tôi đã quen nhau, nên khi Thoại muốn tiến lại tôi để hỏi thăm bài vở thì tôi cứ giả vờ nhìn sang chỗ khác, làm như không thấy anh. Tôi có bất lịch sự lắm không, chắc là có. Thoại đã quê, nên chiều nay thi xong, tôi cố tình đi ngang phòng Thoại, nhưng Thoại đã về từ lúc nào.

- -Minh nghĩ gì mà trầm ngâm vậy?

Lời Tuấn hỏi làm tôi giật mình:

- -À, Minh đang... Minh đang...

Sau khi ăn hết mấy chiếc bánh, mặt Khoa đã tươi tỉnh trở lại:

- -Mày chỉ hỏi vợ vẫn thôi, Minh đang làm thơ đó mà, phải không Minh?

Tôi lắc đầu, cười với Khoa:

- -Không đâu, Minh đang nghĩ đến điều mà Khoa cũng đang mơ.

Tuấn xoa hai bàn tay vào nhau:

- -Hay quá, vậy cái điều đó Tuấn có mơ không?

Tôi gật đầu:

- -Mơ quá đi chứ.

Khoa nhìn tôi đắm đắm:

- -Nhưng giấc mơ đó có được thực hiện không?

Tôi lại gật đầu:

- -Được quá đi chứ.

Đám con gái la lên:

- -Ồ, con Ái Minh đang làm trò phù thủy, bật mí ra xem nào.

Tôi múc một muỗng kem:

- -Đừng có vội, chỉ đêm mai thôi.

Những chiếc miệng đồng thanh la lên:

- -A, trận khai mạc Mondial 90!

Bích gõ muỗng vào ly:

- -Khoan vội mừng, giấc mơ này còn tùy thuộc vào ông Nhà Đèn nữa đó.

Tuấn và Khoa đồng nói:

- -Cái miệng ăn mắm ăn muối đừng có trù ẻo nghe, tối mai mà cúp điện là tội này đến cào nhà Bích đó.

Rồi hai anh chàng lại nhìn nhau:

- -Thú vị thật, mãi vui đầu vào sách vở, mình quên mất điều kỳ diệu này, bắt đầu từ ngày mai rảnh rỗi, ta tha hồ theo dõi các trận đấu.

Tôi lại nghĩ đến Thoại, chẳng biết anh có say mê bóng đá? Và sao chiều nay anh bỏ về không đợi tôi?

Vừa đến nhà, chưa kịp thay quần áo, tôi đã chép bốn dòng thơ vào tập:

Sân trường lung linh hoa nắng

nâng bước mùa thi qua thềm

Vương buồn lên tà áo trắng

Sao anh không về cùng em!

17. Chương 17

Ba bước vào phòng:

- -Làm bài ra sao mà về trễ thế con?

Tôi đến bên ba, nũng nịu:

- Ba ơi, chiều nay bài làm dễ nên con ra sớm lắm, tại tụi bạn lớp con rủ đi ăn kem đó.

Ba vuốt tóc tôi, âu yếm:

- Hồi nãy ba có ghé trường đón con mà không gặp, thôi tắm rửa đi rồi ra ăn cơm, mẹ cũng sắp về rồi.

Những tưởng thi xong sẽ được ngủ một giấc ngon lành đền bù lại những đêm thức trắng, nhưng không, sao đã 11 giờ rồi mà đôi mắt tôi vẫn còn ráo hoảnh và tâm trí tôi trong sáng lạ thường. Bỗng nhiên tôi cảm thấy buồn, buồn kỳ lạ, hình như tôi vừa đánh mất một điều gì quý giá của tuổi học trò? Phải chăng đó là ngôi trường kỷ niệm mà tôi đã chia xa. Ôi, ngôi trường rêu phong cổ kính của tôi với chiếc cổng cao sơn màu nâu tím, với hai hàng sứ hồng tươi thắm lối đi và cây phượng già trước phòng giám hiệu đã bao mùa lợp bóng mát trên sân cho chúng tôi chơi trò banh dĩa, nhảy dây... Bác phượng già ơi, thôi già từ bác, ngày mai chúng con mỗi đứa một phương trời trong khi bác vẫn âm thầm ở lại, bền bỉ ra hoa, thay lá, tiếp tục đem bóng mát cho lớp đàn em chúng con vui chơi, những đóa hoa lửa trên thân bác đã ánh lên hào quang rực rỡ. Xin vẫy tay chào mùa hạ cuối cùng! Và các bạn bè của tôi, những gương mặt thân quen đồng trang lứa, mỗi đứa một dáng vẻ đã gây trong lòng tôi những dấu ấn đậm đà. Nào Bích nghệ sĩ, Khoa thể thao, Tuấn bác học.. không biết trên bước đường tương lai rộng lớn, chúng tôi có còn gặp lại nhau?

Đường vắng thênh thang đón hạ về

Gió chiều ôm ấp những hàng me

Ô hay ai nhặt ngàn tia lửa

Thả xuống màu xanh tuổi ước thề

*

Phượng vĩ tươi hồng môi trẻ thơ

Nghiêng nghiêng áo lụa nắng sang mùa

Ve sầu đã hát bài muôn thuở

Âm hưởng chan hòa lên phím tơ

*

Tôi bước vào mùa thi vẫn vương

Giã từ cây lá của sân trường

Của hoa, của bướm thời thơ ấu

Cánh mỏng tung trời đi bốn phương!

18. Chương 18

Sáng nay tôi dậy trễ, vừa mở mắt đã thấy dì Phượng ngồi trang điểm trước gương.

Mùi nước hoa trên mái tóc dì dịu dàng thoảng vào mũi làm tôi tỉnh hẳn:

- Ô, dì Phượng thơm và đẹp quá xá.

Dì Phượng vuốt nhẹ vào má tôi:

- Chỉ giỏi nịnh dì, thôi ngủ đi.

Tôi ngồi hẳn dậy, đưa tay mân mê hàng ren màu hồng nhạt trên cổ áo của dì:

- -Kiểu này đẹp và mới quá, Sài Gòn chưa thấy bán dì ơi.

Dì Phượng cười sung sướng:

- -Có ai bán mô, tự dì may lấy đó.

Tôi vỗ tay reo:

- -Hay quá, dì may cho cháu với nghen.

Dì Phượng khoác chiếc xác lên vai:

- -Đúng rồi, sáng nay lên hàng mẹ, dì sẽ lựa vài loại vải đẹp may áo cho cháu.

Tôi hết buồn ngủ, theo dì ra phòng khách, anh Trí cũng đang sửa soạn đi đâu, thấy tôi anh nói:

- -Anh chở dì Phượng lên hàng mẹ rồi anh đi công chuyện, Minh trông nhà nhé.

Tôi ngồi một mình bên hàng hiên, ngôi nhà sao trống trải quá. Sáng nay lá khô rụng nhiều dày đặc một góc sân, cả khóm hồng ba trồng trong chậu cũng tả tơi héo úa. Tôi chạy vào nhà xách bình tưới ra, cẩn thận phun lên từng phiến lá, nụ hoa và không quên rải đều trên thảm cỏ mịn màng dưới tán ngọc lan. Những giọt nước long lanh phản chiếu ánh nắng mặt trời trông rất đẹp. Tôi cảm thấy yêu đời quá, nào ba, nào mẹ, nào anh Trí, nào dì Phượng, tôi muốn ôm tất cả họ vào lòng để những trái tim yêu thương kia hòa chung nhịp đập với tim tôi. Gió sớm mai mơn man làn tóc rối, tôi nhìn lên cao, trời xanh mây trắng, ồ mùa hạ đã về giữa lòng tôi rạo rực, bao ước mơ thầm kín, bao khát vọng tuổi xanh đầy ấp tâm tư, tôi thầm hỏi trên bước đường tương lai thênh thang ấy, điều gì sẽ chờ đợi tôi đây?

Có tiếng động ở cổng, tôi quay ra. Kia Thoại, Thoại xuất hiện như một chàng hoàng tử trong truyện cổ tích với chiếc giở xe honda đầy ắp hoa phượng. Lần đầu tiên tim tôi đập mạnh, tôi đứng im nhìn anh.

- -Kìa, Minh cấm cửa Thoại hả?

Thoáng bối rối, tôi kéo mạnh cánh cổng mở toang:

- -Xin lỗi Thoại, màu hoa phượng đỏ quá làm Minh hoa mắt.

19. Chương 19

Thoại vui vẻ dắt xe vào:

- -Minh biết không. Thoại vừa từ Lái Thiêu lên là ghé nhà Minh ngay.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, Thoại giải thích:

- -Chiều qua thi xong là Thoại về ngay Lái Thiêu ăn giỗ ông nội của Thoại, sáng nay mới lên tới.

Tôi đã kịp nhận ra nét mặt Thoại bơ phờ và tóc tai dính đầy bụi đỏ, tôi vồn vã thật lòng:

- -Trông Thoại mệt lắm, theo Minh vào nhà rửa mặt nhé.

Thoại ngồi xuống chiếc ghế xích đu, rút khăn tay ra lau mồ hôi:

- -Không sao, Thoại ngồi đây chút xíu là khỏe ngay.

Tôi cầm chiếc bình tưới lên:

- -Để Minh phun nước cho Thoại rửa mặt nhen.

Thoại vui vẻ hứng chiếc khăn vào làn nước mát, trông anh thật dễ thương.

Có lẽ Thoại đói lắm, tôi quay vào nhà mở tủ lạnh tìm thức ăn, có hai miếng sandwich lớn đặt trên chiếc đĩa men sứ, chắc là anh Trí để dành cho tôi đây. Tôi bưng đĩa bánh và chai nước lọc ra hiên. Thoại cũng đang mang canh phượng khổng lồ đến trước mặt tôi:

- Hoa phượng ở vườn nhà ông bà Thoại đấy, Thoại vừa hái sáng nay còn tươi lắm, tha hồ cho Minh đá gà và thổi bong bóng nhé.

Tôi nghe lòng thật vui. Thì ra hôm qua thi xong Thoại bận về quê nên không chờ tôi được, vậy mà tôi cứ hiểu lầm anh mãi, lại còn làm thơ trách móc nữa chứ. Thật là vô duyên.

Tôi đặt đĩa bánh lên chiếc bàn mây, rồi đỡ canh phượng cắm vào bình tưới, nhìn Thoại cười:

- Cảm ơn Thoại nhiều lắm. Bây giờ Thoại cùng ăn sáng với Minh nha.

- Hay quá, kiến đang bò bụng Thoại đây.

Sáng nay trời nắng dịu, không khí trong lành và đâu đây tiếng ve râm ran.

- Minh làm bài tốt chứ?

- Cũng khá, còn Thoại?

- Cũng như Minh vậy. Kể ra bài vở thi tốt nghiệp thường tương đối dễ thôi, sợ là sợ vào đại học kìa.

- Thoại định thi vào ngành nào vậy?

Thoại trầm ngâm:

- Ba Thoại muốn Thoại vào Bách Khoa, má Thoại lại ưa Y Dược, riêng Thoại chỉ thích Kinh Tế thôi. Chắc là kỳ này, Thoại sẽ tập trung sức thi vào Đại học Kinh Tế. Còn Minh?

Tôi ngập ngừng:

- Minh... Minh nộp đơn hai ba thứ nhưng chưa quyết định gì cả, để tốt nghiệp phổ thông xong hẳn hay. Ba mẹ Minh thì để cho Minh tùy ý, cả anh Trí nữa, bởi vậy Minh đang phân vân đây.

Thoại ngồi thẳng người nhìn vào mắt tôi:

- Hay là Minh thi vào Kinh Tế với Thoại nha, chúng mình sẽ cùng giải lại bộ đề thi, ô kê?

Tôi tần ngần:

- Để Minh tính coi. Thôi để Minh nghỉ ngơi vài ngày đã, thử hỏi ý kiến của anh Trí thử xem sao rồi trả lời Thoại nha.

Thoại ngắt một búp Phượng lớn:

- Ồ, không nói đến chuyện đó nữa, giờ Thoại và Minh tranh giải đá gà nhe.

Tôi hơi đỏ mặt nhưng trong lòng rộn vui. Thoại gọi đây là trò chơi con nít nhưng anh vẫn nhẫn nại ngồi chơi say sưa với tôi khá lâu, khi trên chiếc bàn tràn đầy những thủ cấp đầm máu, Thoại mới chịu thua tôi:

- Hay quá, gà của Minh đã đoạt chức minh chủ võ lâm rồi.

20. Chương 20

Anh Trí đã về từ hồi nào:

- Ồ, Thoại, lâu ngày vậy em?

Thoại đứng lên:

- Thưa anh ạ.

Anh Trí kéo ghế ngồi xuống bên:

- -Sao? Thi cử ra sao?

- -Dạ em làm bài được.

- -Vậy năm nay em định vào đại học nào?

- -Dạ, chắc Kinh Tế đó anh.

- -Hay lắm, anh cũng định bảo Ái Minh thi vào đấy, ngành này rất đa dạng và thông dụng - Anh quay sang tôi - Em nghĩ sao, Minh?

Tôi lắc đầu:

- -Em chưa nghĩ gì cả, em nhức đầu lắm.

Anh Trí cười âu yếm:

- -Bắt đầu không nhéo với anh rồi đấy, thôi đi vào pha cho anh hai ly nước chanh coi.

Khi tôi bưng nước ra thì Thoại đã đứng lên từ ghế, anh Trí giữ lại:

- -Ở đây ăn trưa với anh, cả nhà đi vắng hết.

Thoại lễ phép:

- -Anh cho khi khác, em vừa từ Lái Thiêu lên đây chưa kịp về nhà, sợ ba má em trông.

Anh Trí hơi bất ngờ, mặt anh như ngây ra khi nhìn tôi tiễn Thoại về phía cổng. Trong bữa cơm chỉ có hai anh em, anh Trí nhìn tôi với ánh mắt trêu chọc:

- -Không ngờ anh chàng Thoại lại mau biến thành cây si đến thế.

Tôi nheo mắt:

- -Anh thua em rồi.

- -Thua gì?

- -Vụ cá độ đó.

Sực nhớ ra, anh cười:

- -Đúng là tay Thoại này đã phản pháo anh.

Rồi anh chồm người tới nhìn chăm chăm vào mặt tôi:

- -Để anh tìm nguyên nhân xem.

Tôi né mặt sang một bên:

- -Anh làm gì kỳ vậy?

Anh Trí vẫn hướng theo tôi:

- -Á à, thì ra cô em gái của anh cũng xinh đẹp quá đấy chứ.

Tôi mắc cỡ đẩy anh Trí ngã nhào ra ghế:

- -Anh đùa dai quá à.

Anh Trí nghiêm nét mặt trở lại:

- -Anh không đùa, anh nói sự thật đấy, nếu anh thắng cuộc nghĩa là tên Thoại không đến đây nữa thì quả nó ngu nhất trong đời.

Tôi trở mặt nhìn anh, chưa bao giờ tôi thấy anh chững chạc đến vậy. Giọng anh trầm trầm đầy tình thương yêu:

- -Ái Minh à, em đã lớn rồi đấy, nên bớt tính trẻ con đi.

Tôi cúi đầu yên lặng, đúng rồi, mười tám tuổi đâu còn là trẻ con nữa, và các trò chơi đá gà, thổi bong bóng có còn thích hợp với tôi không?

21. Chương 21

Còn tính tình tôi nữa, theo như Bích nhận xét thì tôi thường chả thèm suy nghĩ kỹ trước khi nói, nên một số bạn bè rất buồn lòng vì tôi, dù sau đó biết tôi không có ý gì, họ vẫn bớt dần đi mối thiện cảm với tôi. Và tôi có đẹp không? Bất giác tôi nhớ đến đôi mắt Thoại nhìn tôi say đắm, anh đang đánh giá tôi ra sao đây?

Anh Trí đặt tay lên vai tôi:

- -Em đang nghĩ gì?

Tôi ngược lên:

- -Anh Trí ơi... em... em có giống con gái Huế không?

Anh Trí hơi ngạc nhiên:

- -Sao em hỏi kỳ cục vaaajy

Tôi kéo tay anh:

- -Anh trả lời em đi.

Anh Trí suy nghĩ một lát rồi nói:

- -Anh chưa quen với một người con gái Huế nào cả, nhưng trong thi văn, người ta thường tả đó là những cô gái mảnh mai, dịu dàng và có mái tóc thề buông xõa ngang lưng.

Rồi anh hóm hỉnh:

- -Em không mảnh mai, em không dịu dàng và em cũng chả có mái tóc thề... anh nghĩ, em không giống con gái Huế đâu.

Tôi cố gỡ gạc:

- -Sao ai cũng nói em giống mẹ?

- -Đương nhiên, em giống mẹ nên em xinh đẹp, nhưng chỉ gương mặt thôi, phần còn lại, em hoàn toàn là một cô gái miền Nam, hồng hào, khỏe mạnh và đầy nghị lực.

Thấy tôi ngồi xụ mặt, anh Trí nói nhỏ:

- -Ba là người Cần Thơ, con gái Cần Thơ cũng đẹp lắm chứ, em không thích sao?

Tôi lắc đầu, vùng vằng, chu môi ra.

Anh Trí chán nản:

- -Lại giở cái trò nhõng nhẽo ra rồi.

Chợt tôi giật mình, đúng là tôi hành động không suy nghĩ gì cả, tôi đã chạm vào tự ái của anh Trí rồi, bởi mẹ anh là người đồng hương với ba và cũng rất đẹp một thời.

- -Anh Trí ơi, anh đừng giận em nữa nghe.

- -Giận gì lãng nhách vậy, thôi mau rửa chén rồi vào nghỉ trưa.

Khi tôi thức dậy thì đã thấy mẹ và dì Phượng sửa soạn bàn ăn. Mẹ nói:

- -Hồi nãy chú Vinh đến có hỏi thăm con.
- -Sao mẹ không thức con dậy?
- -Thì xong cứ ngủ cho lại sức, mai chú ấy lại đến lo gì.

Dì Phượng bưng mâm cơm ra:

- -Ăn cơm nhanh lên để kịp coi buổi lễ khai mạc Mondial.

Đến 9 giờ tối, tôi đã riu mắt lại và trong giấc mơ, tôi thấy các nàng thiếu nữ Phi Châu cười với tôi bằng hàm răng trắng nõn và quả cầu hoa khổng lồ mang sắc cờ của 24 quốc gia tham dự cúp Mondial tung bay, tung bay... òa vỡ những quả bóng muôn màu...

22. Chương 22

Mùi xào nấu thơm tho bay qua cửa sổ đánh thức tôi dậy. Nắng đã lên chói sáng, tấm màn cửa phất lay, trời trong xanh và gió nhẹ nhàng báo hiệu một ngày đẹp. Tôi nhanh nhẹn xếp chăn màn, đánh răng rửa mặt xong chạy ngay vào bếp. Ô, thức ăn đâu mà nhiều thế, nào thịt, nào cá, nào cua, và hai rổ rau đậu đủ màu xanh đỏ bày la liệt trên chiếc bàn men trắng cạnh cửa bếp. Mẹ đang băm thịt còn dì Phượng xếp những miếng bánh trắng trên chiếc khay nhôm. Tôi đến ngồi bên:

- -Nhà mình có tiệc hả mẹ?
- -Ồ, chiều nay có chú Vinh ăn cơm.
- -Mẹ đang làm món gì vậy?
- -Mẹ cuốn chả giò.
- -Sao mẹ không mua chả giò Cầu Tre có khỏe hơn không?

Dì Phượng ngẩng lên:

- -Chả giò Cầu Tre đâu có ngon bằng chả giò mình làm ở nhà, ở nhà mình làm có thịt, có cua, bún tàu và cả nấm mèo nữa.

Tôi vỗ tay:

- -Dì Phượng hết ý, cho cháu làm bếp với nhé.
- -Ồ, cháu đi ngâm bún tàu và nấm mèo cho đi.

Mẹ đã băm thịt xong, đứng lên:

- -Bột ngọt đâu rồi Phượng?
- -Chết cha, em quên mua rồi, để nhờ Ái Mịn.

Tôi nhanh nhẩu:

- -Con đi mua cho mẹ.

Tôi vào phòng thay áo rồi dắt xe đạp ra, mẹ bảo tôi:

- -Mua cho mẹ một gói thứ hột lớn của Nhật đó nghe.

Nắng thật nhạt và cũng rất đẹp khi xuyên qua kẽ lá vẽ lên tà áo lụa của tôi những đóa hoa màu vàng mơ. Con đường tôi đi có hai hàng phượng, những tán lá xanh ngời lác đác vài nụ hồng rực lửa lao xao trong gió. Sao bỗng nhiên tôi thèm nghe một tiếng nhạc ve. Khúc ca mùa hè đó tôi chỉ bắt chợt nhận ra khi không

gian chung quanh thật yên tĩnh, khi nhịp sống xô bồ náo nhiệt bỗng lắng xuống cho tâm hồn ta trong một phút giây nghiêng về phía trái tim. Những anh chàng ve nhạc sĩ ơi, hãy đàn lên đi!

Phượng non vừa hé nhụy

Lời ve đã rộn ràng

Nâng phím gọi hè sang

Áo lục mềm tung gió

Em đi giữa nắng vàng

Hàng cây nghiêng lá nhỏ

Ngả bóng đường thênh thang

23. Chương 23

Bỗng... rầm... Tôi thấy mình đang ngồi phệt xuống lề đường, đầu ê ẩm, may mà ở đây là một lớp cỏ dày. Chiếc xe đạp của tôi cũng ngã chổng chơ, hai bánh còn quay vòng vòng bên cạnh một chiếc xe Dream láng bóng màu rêu đậm đứng sừng sững hiên ngang. Hai bàn tay lực lưỡng nâng vai tôi:

- -Cô có làm sao không?

Tôi đứng dậy phủi chiếc quần bột bụi đỏ, chưa thềm nhìn lên:

- -Cô không hề gì chứ?

Bây giờ thì tôi đã nhìn rõ anh chàng. Đó là một người con trai còn trẻ, cỡ bằng anh Trí là cùng. Anh ta mặc một chiếc quần ca rô lục, có bốn năm cái túi dọc theo ống chân, áo thì đủ màu loang lổ, chen chúc nhau, bề rộng của chiếc áo này thật hết ý, dễ chừng hai ba con người anh ta chui qua cũng lọt, lại dài nữa, gần tới đầu gối luôn. Gương mặt anh ta cũng khá đẹp trai nhưng hơi quê, kiểu tài tử cải lương với mái tóc quăn dựng đứng xịt keo cứng ngắt, đôi mắt sâu, mũi miệng cũng khá nhưng phải cái đôi má bánh đúc nên đáng người anh ta tuy cao lớn nhưng trông nặng nề làm sao. Thấy tôi bình an vô sự, anh ta quay sang dựng chiếc xe tôi lên, xem xét một lúc rồi bảo:

- -May mà chỉ đụng nhẹ, nếu gặp xe dỏm chắc sẽ bị vẹo niềng.

Anh ta dẫn xe đến bên tôi:

- -Xe của cô toàn là phụ tùng ngoại, nên không sao cả.

Tôi vẫn đứng im nhìn anh ta, cú té vừa rồi chưa làm tôi hoàn hồn. Anh ta cười thân mật với tôi:

- -Cô đi xe mà mắt để đâu vậy?

Tôi bỗng nổi tức:

- -Tôi không có mắt.

Anh ta vẫn giữ nụ cười dễ ghét:

- -Cô quá khiêm nhường thôi, đôi mắt của cô rất đẹp.

Rồi anh ta nghiêng mình kiểu cách:

- -Tôi là Trần Hổ từ Canada về nghỉ hè.

Tôi thầm nghĩ Trần Hồ với chả.. Trại Beo và tôi bỗng bật cười khi nghĩ đến Xuân Mai, con bạn tếu nhất lớp chuyên môn suy diễn tên người ta theo kiểu này. Trong lớp đứa nào cũng có biệt danh do nó đặt, trước hết, chính nó tự xưng là Hạ Mốt, rồi nhỏ Ngọc Thương trở thành Ngà Ghét, Mai Ly là Mốt Tách, tôi là Ối U.. có lần tôi gọi nó là “quỷ sứ” thì nó đã đổi lại bằng hai chữ “ma sành” không ngần ngại.

Thấy tôi cười, anh chàng Trại Beo tưởng bở:

- -Còn cô, cô có thể cho tôi biết quí danh?

24. Chương 24

Tôi dõi mắt theo bầy chim sẻ đang chuyền cành trên mấy sợi dây điện, quên mất anh ta đang đứng cạnh tôi kiên nhẫn đợi chờ.

- -Kìa cô, cô nghĩ gì vậy?

Tôi ngồi lên xe đạp:

- -Mắc mớ gì ông, tôi đi đây.

Anh ta nín thở nhìn tôi:

- -Khoan đã, cô chưa cho tôi biết tên.

Tôi lắc đầu:

- -Tôi không có tên.

Anh ta càng lì lợm:

- -Cô lại khiêm nhường nữa rồi, theo tôi nghĩ, tên cô phải rất đẹp như.. gương mặt của cô vậy.

Đúng là dai như đũa, thôi nói đại một cái tên nào đó để đi cho xong:

- -Tôi tên là Khiết Băng.

Anh ta xoa hai tay, điệu dàng như một kép hát:

- -Ồ, nghĩa là một đóa hoa tinh khiết!!

Tôi nhấn mạnh bàn đạp, mặc cho anh ta đứng mơ màng dưới hàng phượng vĩ với trí tưởng tượng về một loài hoa trinh trắng nào đó. Anh ta đúng là loại Việt kiều bán phở vì nếu thông minh một tí thì hẳn đã nổi giận lên vì bị tôi chọc quê rồi.

Buổi chiều, chú Vinh đến trên chiếc Toyota bóng lộn màu kem, quả chú đã giàu có thật. Mẹ gọi tôi ra phòng khách, chú Vinh thấy tôi, dang rộng đôi tay:

- -Ồ, Ái Minh của chú, cháu càng lớn càng giống mẹ.

Tôi đến bên:

- -Thưa chú mới đến.

Chú Vinh lấy trong túi ra một gói nhỏ:

- -Quà của chú mừng cháu thi đậu.

Tôi cười:

- -Ồ, cháu thi nhưng chưa có kết quả cháu ơi.

Chú Vinh dịu dàng đặt chiếc gói vào tay tôi:

- -Nghe bà nói cháu làm bài được hết, chú vui lắm, cần gì phải chờ kết quả, cháu cất đi cho chú mừng.

Tôi cảm động, lí nhí cảm ơn chú. Gói quà nhỏ bằng nửa bàn tay, vuông vức, bọc giấy hoa và được cột lại bằng chiếc nơ sa tanh hồng. Tôi đưa ngón tay lướt trên nền vải mịn mát:

- -Chú ơi, cháu có thể mở ra được chứ?

- -Cháu cứ tự nhiên.

Mẹ bước vào, tay cầm ly nước mát:

- -Chú Vinh ngồi chơi nhé, tôi mắc bận sau bếp, anh Tuệ sáu giờ mới về.

Chú Vinh đỡ ly nước trên tay mẹ:

- -Chị cứ để mặc em, có Ái mình nói chuyện với em được rồi.

Mẹ tò mò nhìn gói quà trong tay tôi:

- -Chú Vinh cho cháu gì thế?

- -Một chút quà nhỏ.

25. Chương 25

Tôi cẩn thận tháo lớp giấy hoa, một chiếc hộp da màu đen bóng loáng, bên trong là “chút quà nhỏ” của chú Vinh: chiếc đồng hồ xinh xắn mặt vuông, dây bằng vàng 18k được chạm trổ rất mỹ thuật nổi bật trên nền nhung mịn màu đỏ thắm.

Mẹ vui mừng ra mặt:

- -Kìa, chú cho cháu nhiều quá.

Rồi mẹ quay sang tôi:

- -Cảm ơn chú đi, rồi ngồi tiếp chuyện với chú.

- -Hồi nãy dì Phượng bảo con pha nước mắm.

Mẹ khoát tay:

- -Khỏi, để mẹ làm hết cho. Ngồi đây nghe chú Vinh kể chuyện kìa, sau ba năm tuyệt tích giang hồ, chắc là chú có nhiều chuyện hay lắm.

Chú Vinh đưa ly nước cho tôi:

- -Chú không quen uống thứ nước này.

- -Để cháu pha trà cho chú nghen.

Tôi châm bình trà sen đem vào phòng, ngạc nhiên khi thấy chú Vinh đứng trầm ngâm bên cửa sổ, đầu chú cúi thấp, chiếc lưng to lớn hơi cong xuống như đang chở nặng nỗi ưu phiền khó nguôi. Tôi đến gần chú:

- -Chú Vinh.

Chú quay lại:

- -Ái Minh pha trà nhanh thế.

Tôi ngập ngừng:

- -Chú.. chú đang buồn à?

Chú Vinh gượng cười:

- -Ồ.. có lẽ vậy.. có những buổi chiều gọi cho ta biết bao nhiêu là kỷ niệm.

Rồi chú ngâm nho nhỏ:

Bữa nay lạnh mặt trời đi ngủ sớm

Anh nhớ em, em hỡi! Anh nhớ em

Không gì buồn bằng những buổi chiều êm

Mà ánh sáng hòa dần cùng bóng tối

Tôi reo lên:

- -Cháu biết đó là bài gì rồi, bài “Tương Tư chiều” của Xuân Diệu phải không chú?

Chú Vinh vuốt tóc tôi:

- -Cháu hay lắm. Nghe ba nói cháu có rất nhiều thơ đăng báo phải không?

Tôi đỏ mặt:

- -Có thì có nhưng không “rất” chú ạ, thỉnh thoảng thôi.

Có tiếng ồn ào ngoài cổng, dì Mộng Đào và bác Thống, chồng của dì, bước vào phòng khách. Tôi vòng tay lễ phép:

- -Thưa bác, thưa dì.

Thấy chú Vinh, bác Thống đưa tay ra:

- -Trời đất, lâu thật là lâu mới gặp lại anh, anh Tuệ cứ nhắc anh mãi.

Hai người đàn ông hòa nhập vào câu chuyện làm ăn buôn bán, ba cũng vừa về tới cho câu chuyện càng rôm rả hơn.

26. Chương 26

Mọi người ngồi chung quanh chiếc bàn tròn trải khăn trắng, ở giữa là một bình hoa bất tử, những cành dài mang từng đóa tròn cánh cứng cong cong màu vàng óng rất dễ thương. Mẹ đứng ra sắp chỗ, mẹ cố ý để chú Vinh ngồi gần dì Phượng, tiếp đến là dì Mộng Đào và bác Thống, ba mẹ, sau cùng tôi và anh Trí ngồi gần nồi cơm để tiện phục vụ cho quý khách. Món chả giò của mẹ được khen nức nở, chú Vinh nói:

- -Đi đâu cũng không quên món chả giò của chị Tuệ.

Bác Thống gấp một miếng gà rô ti:

- -Món này cũng tuyệt, vừa mềm và thơm.

Tôi buột miệng:

- -Của dì Phượng cháu làm đó.

Chú Vinh nhìn tôi âu yếm:

- -Vậy có món nào cháu làm không?

Tôi gấp một nhúm rau bỏ vào chén của chú:

- -Món này do cháu nhặt và rửa sạch sẽ.

Dì Mộng Đào khen tôi:

- -Con nhỏ lanh thiệt lanh.

Mẹ lườm yêu tôi còn ba thì hỏi chú Vinh:

- -Đi xa về chú thấy cháu Minh thế nào?

Chú Vinh ngắm nghía tôi như đang quan sát một món đồ sắp mua:

- -Khá lắm, cháu rất thông minh lại có tài ứng biến nữa, anh chàng nào mà gặp cháu cũng mệt lắm đấy.

Anh Trí rót bia vào ly cho chú:

- -Vậy mà đã có một cây si đang bén rễ trước cổng nhà mình rồi đó chú ơi.

Chú Vinh tròn mắt nhìn tôi đầy vẻ thán phục khiến tôi mắc cỡ lấy chiếc đĩa gỗ vào vai anh Trí. Ba lại hỏi tôi:

- -Bây giờ ba hỏi con nè Minh, sau một thời gian thật lâu không gặp chú Vinh, giờ con thấy chú thế nào?

Đến phiên tôi chiếu tia nhìn chăm chú về phía chú Vinh, nói ngay:

- -Con thấy tính tình chú Vinh vẫn như cũ nghĩa là sâu sắc, chân thành. Còn ngoại hình chú thì rắn chắc khỏe mạnh hơn, đặc biệt là chú đen hơn trước rất nhiều, do đó con thấy chú giống.. chú giống...

Tôi ngáp ngừng, chú Vinh giục:

- -Giống ai? Cháu nói đi!

Tôi ngần ngại nhìn ba mẹ. Bác Thống và dì Đào thì nhìn dì Phượng rồi cùng cười với nhau làm dì đỏ mặt, dì che giấu sự bối rối của mình bằng cách đi vào nhà trong lấy thêm đá, anh Trí đập vào vai tôi:

- -Nói đi, chú Vinh giống ai nào?

- -Ồ, em sợ ba mẹ la.

Ba đưa tay ra:

- -Ba cho phép con nói.

27. Chương 27

Đến phiên tôi chiếu tia nhìn chăm chú về phía chú Vinh, nói ngay:

- -Con thấy tính tình chú Vinh vẫn như cũ nghĩa là sâu sắc, chân thành. Còn ngoại hình chú thì rắn chắc khỏe mạnh hơn, đặc biệt là chú đen hơn trước rất nhiều, do đó con thấy chú giống.. chú giống...

Tôi ngáp ngừng, chú Vinh giục:

- -Giống ai? Cháu nói đi!

Tôi ngần ngại nhìn ba mẹ. Bác Thống và dì Đào thì nhìn dì Phượng rồi cùng cười với nhau làm dì đỏ mặt, dì che giấu sự bối rối của mình bằng cách đi vào nhà trong lấy thêm đá, anh Trí đập vào vai tôi:

- -Nói đi, chú Vinh giống ai nào?

- -Ồ, em sợ ba mẹ la.

Ba đưa tay ra:

- -Ba cho phép con nói.

Tôi lại nhìn chú Vinh:

- -Chú giống Maradona quá à.

Chú Vinh vỗ ôm lấy ngực nói với mọi người:

- -Vậy mà này giờ tôi hồi hộp muốn đứng tim luôn, cứ sợ cháu Minh bảo tôi giống một anh chàng ma cà bông nào đó thì chết.

Rồi chú đưa cao ly bia lên:

- -Xin các bạn hãy nâng ly chúc mừng giùm tôi đã có hân hạnh giống một cầu thủ lừng danh thế giới.

Bác Thống vẫn ngồi im, lẩm bẩm:

- -Thằng cha đó hết thời rồi.

Dì Đào lườm chồng:

- -Đáng đời ông rồi - dì nói với mọi người - ông ấy căm giận Maradona vì hồi hôm ông thua cá độ, đội Camroun đã đánh ngã thần tượng của ông.

Anh Trí rót thêm bia vào ly bác Thống:

- -Thua keo này ta bày keo khác, các trận đấu còn tiếp tục mà, lo gì, thưa bác.

Mẹ hỏi dì Đào:

- -Vậy anh thua bao nhiêu?

- -Một cây thuốc ba số 5, có đau đầu không.

Bác Thống khịt khịt mũi:

- -Tôi thề từ nay không bao giờ bắt Argentina.

Tôi buột miệng:

- -Vậy mà dì Phượng của con thích Maradona lắm bác à.

Mọi người cười ồ lên, dì Phượng ngượng chín cả người, nhéo vào vai tôi:

- -Ái Minh ăn nói ẩu lắm, dì giận đó.

Tôi không hiểu, ngạc nhiên:

- -Ồ, cháu nói không đúng sao, hôm qua chính dì khen Maradona có duyên mà.

Mặt dì Phượng đỏ như mặt trời, dì đưa tay bịt mồm tôi lại:

- -Thôi cháu im đi là hơn.

Bác Thống cười ha hả:

- -Sao vậy, cứ để cho con nhỏ nói, biết đâu... duyên tiền định đấy.

Dì Phượng bỏ chạy ra nhà sau, chú Vinh ngượng ngừng nhìn theo, à, giờ tôi mới hiểu.

28. Chương 28

Sáng nay, tôi ra sạp vải mẹ chơi. Chợ thưa khách, mẹ và dì Đào ngồi chống cằm nhìn người qua lại:

- -Mẹ ơi, con đói bụng quá à.

Mẹ mở bóp đưa cho tôi tờ bạc:

- -Ra đầu chợ ăn sáng rồi về coi hàng, mẹ và dì Đào đi công chuyện chút xíu.

Khi tôi trở về, câu chuyện giữa mẹ và dì Đào đang đến hồi gay cấn:

- -Loan định làm mai Phượng cho Vinh thật à?

- -Sao lại không thật, Đào nghĩ sao?

- -Rất hay, nhưng ý của Phượng thì sao?

- -Nó có cảm tình với Vinh lắm, mà Vinh cũng vậy, hơn nữa Vinh dạo này rất khá, lấy Vinh, con Phượng sẽ có một chỗ dựa vững vàng.

Tôi nghe lòng vui vui khi nghĩ đến chú Vinh sẽ trở thành chú Phượng và dì Phượng sẽ trở thành Dì Vinh.

Thấy tôi trở lại, dì Đào hỏi mẹ:

- -Còn cháu Minh thì Loan định cho nó thi vô đại học nào?

Mẹ lắc đầu:

- -Con gái học lớp 12 là đủ quá rồi. Cho nó chơi chán rồi sắm cho nó một gian hàng mỹ phẩm...

Tôi ngắt lời mẹ:

- -Con chả thích buôn bán đâu.

Dì Đào vuốt má tôi:

- -Cháu đại lắm, có tử mỹ phẩm tha hồ chưng diện, tiền vào cứ là như nước như non.

- -Cháu ghét chưng diện lắm.

Mẹ xua tay:

- -Ôi, mặc kệ nó, để tính sau. - Rồi mẹ bảo tôi - Trông hàng cho mẹ, mẹ và dì Đào đi chút xíu về liền.

Tôi ngồi lệt thốt giữa rừng vải muôn màu muôn sắc, suy nghĩ mông lung. Chán mẹ ghê, bao giờ mẹ cũng nghĩ đến tiền, mẹ muốn anh Trí biến thành anh lơ xe để kiếm nhiều tiền, mẹ muốn dì Phượng cưới chú Vinh vì chú Vinh giàu (nhưng điều này tôi tán thành vì chú Vinh rất có tư cách, xứng đáng với dì Phượng) và bây giờ nữa, mẹ không muốn tôi vào đại học mà chỉ thích tôi buôn bán mỹ phẩm. Eo ơi, nghĩ tới mấy cô gái mắt xanh môi đỏ, má quét vôi ngồi bất động bên những tủ kiếng chưng bày son phấn, nước hoa, xà bông thơm, như các hình nộm sao mà ớn lạnh cả người. Đã vậy thì tôi phải quyết định nhanh, tôi phải thi vào đại học kinh tế cùng Thoại, anh Trí cũng rất tán đồng điều này. Không chờ kết quả tốt nghiệp nữa, chắc chắn đậu, chiều nay bắt tay vào việc ôn tập là vừa.

29. Chương 29

Tiệc ghê, hôm kia Thoại có ngỏ ý đến học chung với tôi nhưng tôi cứ hẹn là để chờ kết quả đã, không biết bây giờ Thoại đã học đến đâu rồi, có chờ tôi không. Mà cũng chẳng lo, có anh Trí đó, cứ liệu giải các đề toán một mình, bí quá thì cầu cứu anh, có sao đâu. Thật là uổng, nhà nước mình chưa dùng hết nhân tài, anh Trí học giỏi như vậy mà ra trường đến nay vẫn thất nghiệp, trong khi đó có những kẻ thiếu năng lực, thiếu phẩm chất vẫn còn sống nghênh ngang... Dạo sau này thấy anh Trí ở nhà hoài cũng tội, ban nhạc của anh tại nhà Văn Hoá thanh niên đã tạm ngưng hoạt động, đám học trò anh dạy tại tư gia thì đã xin nghỉ hè để cùng gia đình đi du lịch bốn phương. Đúng là con nhà giàu thú vị thật. Không làm ra tiền, anh Trí nhịn mọi thói quen hằng ngày như cà phê, thuốc lá... tội nghiệp anh ghê. Anh không muốn xin tiền mẹ vì mặc cảm, mẹ cũng biết điều này, mẹ hay nói với tôi cứ để cho nó thấm đau, cho nó biết thế nào là giá trị của đồng tiền, cho nó bớt tính gàn bướng. Tôi hiểu mẹ còn giận anh vì anh đã từ chối không chịu nghe lời mẹ theo chú Lộc làm ăn, nhưng tôi vẫn không đồng ý với cách nghĩ của mẹ nên tôi đã cãi lại mẹ nhiều lần. Ba thì thương anh Trí đến xót xa nhưng đàn ông thường không hay bộc lộ tấm lòng mình, họ chỉ hành động và hành động của ba là tháng này cùng chia đôi số lương của anh Trí. Sở dĩ tôi biết được việc này là vì có một đêm khi dậy đi tìm chiếc áo len, bất chợt tôi nghe được câu chuyện thì thào bên phòng anh Trí:

- -Ba cứ giữ lấy mà tiêu, con đủ rồi.

- -Con cầm lấy kéo ba buồn, đây là nửa tháng lương của ba, tuy không bao nhiêu nhưng cũng giúp cho con giải quyết được một vài chuyện nhỏ...
- -Ba lớn tuổi rồi, ba cần tiền hơn con. Con nhịn một tháng cũng không sao, tháng sau đám học trò của con đi nghỉ hè về, con lại có tiền, ba đừng lo.

30. Chương 30

Giọng ba ngậm ngùi:

- -Ba thật xấu hổ vì không lo đầy đủ cho con, ba lại có lỗi với má con...
- -Ba đừng buồn nữa ba ạ, chuyện đã qua rồi, vả lại dì Loan cũng rất tốt với con.

Và tôi đã đứng khóc lặng lẽ bên khe cửa. Anh Trí ơi, em thương anh quá, thật sự mẹ cũng có tốt với anh đấy nhưng nhiều lúc mẹ thiếu tế nhị đến em cũng phải tức điên lên. Vậy mà anh, anh đã vì thương ba, thương em, vì hạnh phúc chung của mái gia đình này mà bỏ lỗi hết cho mẹ. Đã bao lần em thấy ba nhìn anh bằng đôi mắt chan chứa tình thương, bao lần ba đã nhắc đến tên anh với niềm hãnh diện và trù mến vô bờ. Với linh tính bén nhạy của con gái, em biết ba thương anh hơn em nhưng không bao giờ em ganh tị với anh đâu bởi anh học giỏi, anh chân thành, anh cao thượng, anh thật xứng đáng với tình thương bao dung của ba.

- -Trời đất, ngồi trông hàng mà ngủ quên như thế thì chết.

Tôi thoáng giật mình:

- -Ồ, anh Trí.

Anh Trí len qua những lớp vải mềm buông rũ, đến ngồi bên tôi. Anh đưa cho tôi một gói giấy:

- -Paté chaud còn nóng cho em nè.

Tôi reo:

- -Hay quá, em đang mơ đến nó đây.

Tôi ăn chưa xong chiếc bánh, mẹ và dì Đào đã về, mẹ ngạc nhiên:

- -Ủa, con ăn sáng rồi mà, còn ăn chi nữa đó.

Không trả lời, tôi đứng dậy không nhẽo:

- -Mẹ trông hàng, con về với anh Trí nha.

Mẹ lườm yêu:

- -Con gái lớn chẳng nhờ gì được cả.

Tôi nắm tay anh Trí kéo ra khỏi hàng:

- -Con phải về học bài chứ bộ.

Ngồi sau xe anh Trí, tôi hỏi anh:

- -Anh đến hàng mẹ làm gì vậy?
- -Đến kiếm em, chúng mình đi uống cà phê nhen.
- -Dạ, anh Trí sáng nay xin ghê.
- -Anh có chuyện muốn nói với em.

Thấy mình quan trọng hẳn lên, tôi ngồi thẳng người cố làm ra vẻ thật nghiêm trang.

Trong quán giải khát, giữa vòm sân của một biệt thự rất đẹp, anh em tôi ngồi thoải mái trên hai chiếc ghế mây sơn trắng, dưới tàn phượng xoè bóng râm mát rượi.

31. Chương 31

Nơi đây người ta chưng bày rất nhiều chậu kiểng, những cây nhỏ xinh được trồng tỉa vén khéo mang dáng dấp long, ly, qui, phụng thật mỹ thuật, điều tôi không bằng lòng là bình hoa đặt trên bàn, những cánh hồng nhân tạo tuy đẹp đấy nhưng khô khan và cứng ngắt làm sao.

- -Minh à, anh có nhiều tin vui đáng phấn khởi lắm. Thứ nhất, anh mới nhận dạy kèm thêm hai đứa học trò năm nay lên 12, thứ nhì ban nhạc của anh được mời biểu diễn tại nhà Văn Hóa quận 10 mỗi tuần hai đêm, thứ ba, đây là điều anh muốn nói với em, đó là đêm thơ phổ nhạc anh và các bạn định tổ chức vào đầu tháng này.

Gương mặt tôi rạng rỡ theo từng lời nói của anh, tôi cầm bàn tay anh siết chặt:

- -Anh Trí ơi, em mừng quá... mà anh nói với em cái gì vậy?

- -Trong đêm thơ nhạc đó, anh muốn em hát bài “Nhịp đời dâng” anh đã phổ xong rồi.

Tôi tròn miệng:

- -Ô, bài thơ của em, ơ, anh định chọc quê em hả?

- -Sao lại chọc quê?

- -Phải phổ thơ của các thi sĩ mới hay.

- -Bộ em không phải là thi sĩ sao?

Tôi đỏ mặt:

- -Ô, em là thi sĩ nửa mùa.

Anh Trí vẫn không buông tha:

- -Có nửa mùa mới xong một mùa chứ.

- -Em là thi sĩ dỏm.

Anh Trí rót trà vào ly tôi:

- -Không nên mặc cảm như vậy, anh thấy thơ em ý tứ rất dồi dào.

Một cơn gió thoảng qua ru cành lá xôn xao, vào cánh phượng chao xuống rơi nhẹ trên mặt bàn, anh Trí nhặt một đóa hoa mân mê, màu đỏ trong lòng bàn tay anh rực lửa.

- -Em đã có bài thơ nào nói về mùa hè chưa?

Bỗng nhiên tôi muốn tâm sự với anh:

- -Anh Trí nè, hè này em cũng đã làm được một số bài, em định gom những bài thơ khá nhất để làm thành một tập thơ của riêng em, anh thấy sao?

Anh Trí nhìn tôi mắt anh long lanh thích thú:

- -Rất hay, anh và các bạn sẽ hỗ trợ cho em. Không cần in làm gì cho tốn kém, tụi anh sẽ đánh stencil và trình bày thật đẹp cho em. Tập thơ quay ronéo trên giấy trắng cũng đẹp lắm em ạ.

32. Chương 32

Lòng tôi như nở hoa, tôi muốn hét to lên cho mọi người cùng nghe, cùng chia vui với tôi. Để dần nổi vui sướng dâng trào, tôi uống vội một hộp nước. Anh Trí vẫn nhìn tôi âu yếm:

- -Còn một chuyện anh chưa nói với em, sáng nay Thoại có sang tìm em, nó có ý định rủ em ôn thi vào đại học, em tính sao?

Tôi vui vẻ:

- -Em cũng định vào kinh tế như Thoại, anh Trí ơi, chiều nay em bắt đầu ôn tập nhé.

Anh Trí đứng lên:

- -Vậy giờ anh chở em tới nhà Thoại, nó đang chờ em ở nhà ấy.

Tôi ngạc nhiên, anh Trí giải thích:

- -Anh hứa với nó là sẽ đi kiếm em và đưa em đến nhà nó chơi. Chà, nghe tin em chịu thi cùng ngành với nó, chắc nó mừng hết lớn.

Vậy là tôi lại vui đầu vào sách vở, nhưng lần này thì rất vui vì có Thoại sang học chung. Chúng tôi chia thời gian học rất hợp lý, buổi sáng từ 7 giờ đến 11 giờ rưỡi, buổi chiều 2 giờ đến 5 giờ rưỡi, xen vào giữa là 15 phút giải lao. Thường thường, anh Trí hoặc dì Phượng mua quà cho chúng tôi ăn vào lúc này như ổi, măng cầu, chôm chôm.. Thoại ít khi ăn vặt nên tôi luôn luôn đọc diễn, ban đầu tôi hơi ngại, sợ Thoại cười nhưng sau quen dần đi, Thoại và tôi càng ngày càng thân nhau hơn. Chỉ tiếc mỗi điều là Bích, con bạn thân của tôi, không tiếp tục lên đại học nữa, nó đã tham gia một ban nhạc chuyên nghiệp, trình diễn mỗi đêm tại khách sạn Hữu Nghị với số lượng rất cao. Tuy không tán đồng cách bước vào đời như Bích, nhưng tôi cũng mừng dùm cho nó vì kể từ ngày nó chính thức đi làm, thầy Hoàng đã thôi đập xích lô và mức sinh hoạt của gia đình Bích đã khá hơn trước nhiều.

Buổi tối, tôi thường học một mình. Bây giờ là thời gian của Mondial 90, người người cùng xem, người người cùng cá độ. Riêng tôi, mấy ngày đầu cũng háo hức ủng hộ nhưng sau thấy bài vở nhiều quá, tôi đành phải nhấm mắt làm ngơ trước những cú đá “quí khốc thần sầu”, những pha ghi bàn tuyệt đẹp của các cầu thủ thần tượng của tôi.

33. Chương 33

Tôi say sưa học bài. Tôi mê man làm toán đến nỗi không còn để mắt đến những dòng chữ tường thuật các trận đấu diễn ra mỗi ngày trên những trang báo in hình cầu thủ lộng lẫy mà dì Phượng thường mua về. Niềm ao ước của tôi hiện giờ là phải thi đậu vào đại học Kinh Tế. Nếu cả tôi và Thoại đều đậu nhỉ? Chắc là vui lắm, thế nào ba cũng mở một buổi tiệc để chúc mừng tôi và cho phép tôi tha hồ mời bạn bè thân thiết. Khi đó mình sẽ mời những ai nào? Chắc chắn là Thoại đứng đầu danh sách, rồi đến Bích, Khoa, Tuấn.. À, nhất định phải mời chú Vinh nữa chứ. Ôi, không biết mối tình giữa chú Vinh và dì Phượng đã đi tới đâu. Hôm rày, tôi bận học không ra phòng khách nhưng tôi biết tối nào chú Vinh cũng đến ngồi xem ti vi với dì Phượng cho đến hết cả hai trận đấu mỗi đêm. Có bữa bên Ý nghỉ đấu thì bên này chú Vinh đưa dì Phượng đi chơi và khi về bao giờ tôi cũng có một cái bánh bao đặc biệt hoặc một bịch chè sâm bảo lượng hết ý.

Đêm nay, tôi cố làm cho xong hai bài vật lý trong bộ đề thi mà anh Trí đã đem về hồi chiều. Suy nghĩ đến nhứt cả đầu, tôi vẫn chưa làm xong câu thứ hai của bài một, khó ơ là khó. Tôi ra phòng khách định hỏi anh Trí nhưng khi thấy anh đang há hốc mồm trước ti vi tôi lại không nỡ phá rầy giây phút đầy hứng thú

của anh. Giờ phải làm sao đây, ráng lên thôi, để mai Thoại giải được thì què cho tôi lắm, không thể thua Thoại được. Tôi trở về bàn học, ngồi chờ người trước trang tập thật lâu, những con số, những hàng chữ thi nhau nhảy múa trước mắt làm đôi mi tôi như có keo dính chặt lại và không cưỡng nổi, tôi đến giường ngủ người xuống quên cả buồn mừng.

34. Chương 34

Tôi tỉnh giấc trong không gian yên lặng của đêm khuya, hương ngọc lan theo gió qua cửa sổ tỏa xuống giường tôi mùi thơm tinh khiết dịu dàng. Một tiếng hát mỏng như sương khói ru êm tâm hồn tôi, tôi sung sướng nhận ra bài hát mẹ thường hát bên ba lúc tôi còn nhỏ xíu, âm thanh quen thuộc đó đã từ rất lâu tôi ao ước được nghe lại... Hình ảnh ba mẹ mỗi chiều nắm tay nhau đi dạo trong khuôn sân nhỏ hay từng đêm trăng sáng, ba đã kể cho tôi nghe biết bao chuyện thần thoại về các vì sao lung linh trên cao và những lúc này, mẹ đã hát... Năm tháng qua, cuộc sống bon chen làm mẹ quên đi bài hát đó cũng như lớp bụi thời gian phủ mờ bao kỷ niệm nhưng bài hát kia vẫn còn nằm lại trong hồi ức tuổi thơ của tôi.

Tôi duỗi thẳng tay, dì Phượng không nằm bên tôi, dì ở ngoài hàng hiên và dì đang hát. " Đêm qua say tiếng đàn, đôi chim uyên đến giường, chim báo tin xuân đã về trong giấc mộng.. em yêu câu hát buồn, lá lướt trong màu trăng, yêu trời thanh vắng, đón đưa em tới chàng..."

Tôi ngồi dậy, bằng đôi chân trần, tôi mở cửa đến bên dì, dì Phượng đang ngồi trên chiếc ghế mây, bóng lá đổ xuống mái tóc dài của dì che một phần gương mặt, nhưng tôi vẫn nhận ra đôi mắt dì sáng long lanh "...hồn em chìm đêm tối, tình em tràn muôn nơi, lòng em yêu rồi, xin đừng nhạt phai..."

Tiếng hát dừng lại, một hơi thở rất nhẹ:

- -Minh, cháu chưa đi ngủ à?

Tôi cầm tay dì:

- -Cháu vừa thức giấc, dì ơi, dì đã hát bài hát ngày xưa mẹ thường hát cho ba nghe.

- -Đúng rồi cháu ạ, đó là bài hát của tình yêu - giọng của dì chìm xuống sâu lắng, dì đang thả hồn về dĩ vãng - đã từ rất lâu rồi, dì không hát bài này nữa...

Nghĩ đến chú Vinh, tôi sà xuống bên dì:

- -Nhưng bây giờ dì đã hát, có nghĩa là dì đã... dì đã... yêu rồi phải không hả dì?

Dì Phượng khẽ cười, dì vuốt má tôi:

- -Cháu lạnh lắm, Ái Minh nờ.

Giọng Huế của dì thật nhẹ, tôi nép đầu vào ngực dì, một ý nghĩ thoáng qua:

- -Dì Phượng ơi, cháu.. cháu có giống con gái Huế không hả dì?

35. Chương 35

Dì Phượng ôm lấy vai tôi:

- -Con gái Huế đa sầu đa cảm lắm cháu nờ, giống làm chi cho khổ - Rồi dì vỗ nhẹ vào tay tôi - Cháu giống bên nội nhiều hơn, xinh đẹp và khỏe mạnh.

- -Anh Trí bảo cháu thiếu vẻ dịu dàng của một người con gái, cháu cố sửa chữa hoài nhưng vẫn chưa được.

Dì Phượng lắc đầu:

- -Theo ý dì, cháu nên giữ nguyên vẹn tính cách của mình, đừng nên bắt chước ai hết.

- -Đôi lúc, cháu cảm thấy cháu cứng nhắc, cháu mặc áo dài trông như khúc gỗ.

Dì Phượng ngắt lời:

- -Nhưng cháu mặc âu phục rất đẹp, Ái Minh à, cháu yên tâm đi, nếu đi làm giám khảo của một cuộc thi sắc đẹp, dì sẽ cho cháu chín điểm trên mười.

Hai dì cháu cùng cười. Đồng hồ trong phòng buồng hai tiếng ngân dài trong đêm sâu, dì Phượng kéo tay tôi đứng lên:

- -Đi ngủ cháu, khuya lắm rồi.

Ba mẹ và anh Trí đã về Cần Thơ đám giỗ, tôi bận học thi nên phải ở nhà, buồn ghê. Kỳ này không thấy tôi về chắc nội nhớ lắm, mà tôi cũng rất nhớ bà và nhớ cả mấy cây nhãn trong vườn của nội nữa. Ôi, những trái nhãn tròn vàng ươm mới hấp dẫn làm sao, tôi cứ mong ngóng mãi cho ngày chóng qua để mai ba mẹ về đem theo quả của nội. Bây giờ đang mùa nhãn, thế nào nội cũng gởi cho tôi một giỏ đầy để tôi được dịp bóc vỏ những quả thơm mọng nước cho vị ngọt thấm trên đầu lưỡi, cho tâm hồn mát lịm giữa mùa hè nóng bức khô khan. Sự có mặt của Thoại cũng không làm tôi vui hơn, tôi học hành như một cái máy khiến Thoại phải ngạc nhiên:

- -Minh làm sao vậy?

Tôi vẽ băng quơ lên trang vở:

- -Cả nhà đi vắng hết. Minh buồn, Minh học không vô.

Thoại để cây bút xuống bàn:

- -Hay thôi mình nghỉ một lát nhé.

Hai đứa ra sân dạo chơi:

- -Dì Phượng cũng về Cần Thơ à?

- -Không, dì lên chợ trông hàng cho mẹ Minh. Uống quá, thi cử đã nứu chân Minh lại, không thì Minh đã rủ Thoại về nhà nội Minh chơi, nhà nội Minh rộng lắm, có mấy cây nhãn trái bự vậy nè.

Thoại cười vui:

- -Nhà nội của Thoại ở Lái Thiêu cũng có vườn cây ăn trái, măng cụt rất lớn, nhưng nhãn lại không ngon vì cơm mỏng mà hạt lại lớn.

Thoại bỗng nhìn vào tôi:

- -Hạt lớn và đen giống hệt mắt Minh.

- -Ồ! - Tôi tròn xoe miệng, tôi mở to mắt, tôi la lên - Thoại nói gì Minh không hiểu.

Ánh mắt của Thoại nồng nàn:

- -Minh không hiểu hay giả vờ không hiểu?

36. Chương 36

Tôi thoảng đỏ mặt, sao tay chân bỗng trở nên thừa thãi. Suốt buổi học chung hôm nay, tôi cầm cúi làm bài, không dám nhìn Thoại và cũng chẳng nói một câu nào.

Buổi chiều, chú Vinh đón dì Phượng về, tôi đứng ở cổng:

- -Chú Vinh ơi, tối nay nhà không có ai cả, chú ở lại với cháu nhen.

Dì Phượng lườm tôi:

- -Minh nói chi lạ rứa.

Chú Vinh cười thân mật:

- -Chuyện đó hạ hồi phân giải, bây giờ cháu vào thay đồ đi, chú mời cháu và dì Phượng đi ăn cơm, chịu không?

Tôi nhảy chân sáo vào nhà, một lát đã chạy ra, thấy dì Phượng và chú Vinh đứng thềm thì bên gốc ngọc lan, tôi kêu ầm lên:

- -Chú Vinh ơi, cháu không ăn cơm đâu, cháu muốn ăn mì vịt tiềm.

Dì Phượng lại nói nhỏ bên tai tôi:

- -Minh đừng nhiều chuyện rứa.

Nhưng chú Vinh đã gạt đầu:

- -Ồ kê, vậy chúng ta lên Đa Kao nhen.

Ăn xong tôi đòi chú Vinh lái xe chạy vòng vòng, ngang qua bến Bạch Đằng bỗng bề lộng gió, tôi bắt chú phải dừng lại cho tôi ngắm nghía khách sạn Nam Sao, đó là một khách sạn đồ sộ lộng lẫy được thiết kế trên một con tàu rất lớn nổi trên mặt nước và có thể di chuyển khắp nơi. Chưa tới tám giờ, dì Phượng đã hỏi:

- -Mau về nhà xem trận Braxin - Achentina

Vậy là tôi phải rút về phòng học bài, để cho dì Phượng và chú Vinh sánh vai bên nhau trước ti vi. Nhiều lúc tôi thường tự hỏi chẳng biết hai người có thấy gì trên màn ảnh không?

Tôi làm xong hai bài toán thì đã mười một giờ đêm. Bên phòng khách, chú Vinh và dì Phượng vẫn ngồi nói chuyện nhỏ to để chờ xem tiếp trận tiếp theo. Trời thật nóng, tôi xuống bếp làm ba ly nước chanh đem vào, chú Vinh khen:

- -Ái Minh hết xẩy, chú đang khát nước đây.

Dì Phượng hỏi chú:

- -Anh có đói bụng không, em làm mì gói anh ăn nghe.

- -Thôi, anh còn no.

Nghĩ đến cảnh nhà vắng vẻ đêm nay tôi đâm lo:

- -Chú Vinh ơi, tối nay chú ở lại nhé, chú ngủ ở phòng anh Trí nhé.

37. Chương 37

Chú Vinh bưng ly nước uống một hơi:

- -Chú cứ yên trí, không một tên trộm nào dám đột nhập vào đây đâu.

Tôi đứng dậy:

- -Để cháu đi dọn phòng cho chú.

Chú Vinh xua tay:

- -Khỏi, chú sẽ ngủ tại đây.

Dì Phượng nhìn chú:

- -Không được mô anh, đây muối nhiều lắm.

- -Khỏi lo cho anh.

Đôi mắt chú Vinh nhìn dì Phượng chan chứa thương yêu. Tôi rút êm vào phòng. Một lát nghe tiếng gọi của chú Vinh:

- -Ái Minh ơi, Ái Minh ơi.

Chắc là chú gọi tôi ra xem trận thư hùng giữa đội Đức và Hà Lan, một trận đấu mà mọi người đang háo hức chờ đợi, một trận đấu mà sự ra đi của một trong hai đội đều gây nên nỗi luyến tiếc trong lòng mọi người. Tôi nhìn vào vở, còn hai bài tập toán phải chuẩn bị để mai cùng giải với Thoại. Sao dạo này tôi và Thoại đều trở nên siêng năng, hai đứa cùng dò bài cho nhau và cùng đặt ra những câu hỏi để rồi cùng tìm ra câu trả lời chính xác nhất. Sự thi đua này có trọng tài là anh Trí nên với bản tính hiếu thắng tôi luôn luôn muốn hơn Thoại. Tuy vậy, cũng có rất nhiều lần tôi thua anh, những lúc đó tôi cảm thấy mình bị xúc phạm, cảm thấy lòng dạ vô cùng bứt rứt và tôi tự đặt ra cho mình những luật lệ rất khắt khe. Tôi nhịn đọc sách, không xem video và đoạn tuyệt hẳn với Mondial 90 mà cơn lốc của nó đã xáo trộn hẳn tâm hồn người dân thành phố trong tháng hè rộn rã này.

- -Ái Minh ơi, Ái Minh ơi.

Tôi lặng lẽ bước ra đóng chặt cửa phòng, làm như mình đang ngủ để chú Vinh khỏi gọi nữa, rồi lấy chiếc khăn mặt nhúng vào ly nước lạnh lau mắt cho khỏi buồn ngủ, tôi ngồi xuống bàn học bắt đầu tranh đấu với mấy con số.

Hình như đã khuya lắm rồi, tiếng reo hò cổ vũ của mọi người chung quanh im hẳn, phòng khách đã tắt đèn, bốn bề yên lặng. Dì Phượng đang ngủ say bên giường, hơi thở dì bình an hạnh phúc. Tôi vẫn ngồi bên bàn viết, lòng rộn vui vì đã làm xong hai bài toán, mai anh Trí lên phải bắt anh khao một chiều kem mới được... Tôi khép mắt.. Tôi thấy ba mẹ từ Cầu Thơ đem lên một chùm nhãn thật to, có cả bà nội nữa, mặt bà nhăn nhoe nhưng đôi mắt bà sáng thiệt sáng... Tôi lại thấy mình thi đậu, cả Thoại nữa, hai đứa nắm tay nhau đi trên đường Phạm Ngọc Thạch rợp mát bóng cây.. Có ai lay vai tôi:

- -Minh, Minh.

38. Chương 38

Tôi choàng tỉnh thức giấc. Dì Phượng đang tròn xoe mắt hãi hùng:

- -Minh ơi.. có.. có người.. nơi cổng...

Tôi hỏi một câu rất vô duyên:

- -Ai vậy dì?

Dì Phượng sợ lú cả lưỡi:

- -Ồ.. chắc là trộm Minh nờ.

Tôi tỉnh ngủ hẳn:

- -Dì đừng sợ, để cháu đi kêu chú Vinh.

Tôi mở cửa bước ra phòng khách, dì Phượng theo sau tay nắm chặt vạt áo tôi.

Chú Vinh cũng đã thức dậy và đang lắng tai nghe. Đúng là có tiếng động ở cổng thật, tiếng ken két của hai cánh cửa sắt hoen rỉ va chạm nhau khi mạnh khi nhẹ, hình như có ai đang dựa vào đấy. Dì Phượng run lên:

- -Nó đang cạy cửa đó.

Chú Vinh đưa một ngón tay lên miệng bảo im rồi chú đi nhẹ nhàng đến bên cửa sổ hé màn nhìn ra, tôi cũng bắt chước chú nhưng chỉ thấy trước mặt một màu đen như mực, cánh cổng sắt chìm khuất sau thân cây ngọc lan. Bỗng, xoảng... có tiếng vỡ của một vật bằng thủy tinh, tuy không lớn lắm nhưng vì giữa đêm khuya nên âm thanh trở nên vang dội làm mọi người giật mình. Chú Vinh quyết định mở cửa lớn bước ra ngoài, dì Phượng ngăn không kịp nên hoảng hốt ôm chầm lấy tôi, tôi vỗ nhẹ vào vai dì:

- -Dì đừng sợ, chú Vinh có võ mà, phen này tên trộm trúng số rồi.

Nhưng.. ơ hay.. tôi và dì Phượng cùng đứng im sững nhìn. Chú Vinh đang dìu bác Thống vào nhà, mặt bác đỏ gay nồng nặc hơi men, một tay bác còn cầm nửa cái chai bể, tay kia chỉ vào mặt chú Vinh:

- -Buông tôi ra để tôi đi giết nó, thằng Caniggia khốn nạn, nó bắt mất vợ tôi đi rồi.

Tôi cầm tay bác lắc mạnh:

- -Bác ơi, bác nói gì mà lung tung beng thế?

Chú Vinh đẩy bác nằm xuống ghế rồi bảo:

- -Anh ta say quá rồi, để mai hãy tính, bây giờ hai dì cháu đi ngủ đi.

Mãi đến sáng, bác Thống mới tỉnh, câu đầu tiên bác hỏi tôi:

- -Dì Đào có đến đây không cháu?

- -Dạ không.

Bác ngồi bật dậy:

- -Bác phải đi kiếm dì đã!

39. Chương 39

Chú Vinh đưa cho bác ly cà phê:

- -Uống cho tỉnh táo rồi kể cho chúng tôi nghe, chuyện gì đã xảy ra?

Nét mặt của bác Thống bỗng trở nên nhăn nhó như đang cố nén một cơn đau vừa dậy lên:

- -Vinh ơi, Mộng Đào đi mất rồi, Mộng Đào bỏ tôi rồi.

Chú Vinh ngồi xuống bên bác:

- -Nhưng... tại sao?

Bác Thống ôm đầu khổ sở:

- -Ôi, cũng tại cái thằng Caniggia khốn nạn đã sút một trái không ngờ, tôi đã bắt Braxin.

Tôi buột miệng:

- -Bác lại thua cá độ nữa chứ gì.

Bác Thống sững sờ như người mất hồn.

Chú Vinh hỏi:

- -Kỳ này chắc thua đậm phải không?

Bác Thống nói như khóc:

- -Năm triệu đồng Mộng Đào nhờ đi lấy hàng tôi đã thua hết, tôi qua hai đứa cãi nhau một trận, cô ấy đập bể cái tivi và xách va li đi mất.

Chú Vinh kéo tay bác Thống:

- -Trong câu chuyện này anh sai hoàn toàn. Vậy còn chần chờ gì nữa, mau đi kiếm chị ấy đi.

Rồi cũng đến ngày thi và điều khiến tôi băn khoăn nhất là bài làm của tôi không được toàn vẹn. Tôi đã sai những chỗ không đáng sai và anh Trí đã rất lấy làm tiếc khi nói với tôi điều đó, rồi anh an ủi tôi, nếu kỳ này không có ai xuất sắc thì tôi hy vọng đậu. Trái lại, Thoại làm bài rất hoàn hảo và anh đã chia niềm vui của mình bằng cách đem đến nhà tôi một ổ bánh bông lan thật to nhưng chỉ có anh Trí vừa ăn vừa khen ngon, còn tôi như nuốt phải trái đắng, suốt buổi tôi ngồi im chẳng nói một lời nào.

Những ngày tiếp theo, tôi ở riết trong phòng để nghe nỗi thất vọng thấm dần vào huyết quản, để cảm nhận sự chán chường se buốt trái tim. Tôi không ngờ mình lại bất cẩn vậy, những bài toán với cách làm đúng nhưng sai đáp số, có ai hiểu cho tôi không. Hôm qua lên Sài Gòn, gặp Tuấn và Khoa chờ nhau trên chiếc cúp mới tinh, hai anh chàng hơn hớn báo tin là đã làm bài xuất sắc hôm thi vào đại học Bách Khoa, tôi chia vui với họ mà lòng buồn thấm thía.

40. Chương 40

Bích không vào đại học nhưng đã tìm được hướng đi của mình, vậy là chỉ còn mình tôi đứng lại bên đường nhìn những bước chân chim của Thoại, Tuấn, Khoa.. ríu rít trong sân trường đại học, tôi bỗng giận mình và giận tất cả mọi người. Mấy ngày nay ba mẹ đã an ủi tôi rất nhiều, cả anh Trí nữa, anh mua cho tôi biết bao là quà nhưng lần đầu tiên tôi tỏ ra dửng dưng trước những bịch táo hồng đào hấp dẫn, những quả măng cầu nở mắt, những chiếc bánh kem thơm nồng. Tôi muốn hét to lên:

- -Em không cần ai thương hại cả.

Và tôi đau xót nghĩ tới ngày mai. Ôi, ngày mai khi không có tên tôi trong danh sách trúng tuyển, tôi sẽ làm gì đây. Tinh thần tôi xuống thấp đến cùng cực, tôi cảm thấy cô đơn hoàn toàn, không ai hiểu được lòng tôi đâu. Thoại có ghé thăm tôi vài lần nhưng nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của tôi nên cũng dậm ra chán. Cả tuần nay anh chàng không đến nữa và tôi cũng chẳng cần, tôi thảnh thơi lòng như vậy, tôi làm sao xứng đáng với một người học giỏi như Thoại có chứ. Càng nghĩ, lòng càng uất ức, tính hiếu thắng của tôi bị xúc phạm mãnh liệt. Trong những lần học chung, có bao giờ tôi thua kém Thoại đâu, vậy mà khi vào thi tôi đã làm lộn lung tung, cả cái phương trình hóa học đơn giản cũng cân bằng không xong. Như vậy không tốt cũng uống, còn phiền trách ai!

Sáng nay tôi cảm thấy buồn kỳ lạ, căn nhà vắng vẻ quanh hiu làm sao. Ba đi làm, mẹ ra chợ, còn anh Trí đến nhà bạn để tập ca hát, anh đang chuẩn bị một đêm thơ phổ nhạc bỏ túi để kỷ niệm ngày truyền thống đặc biệt của anh và các bạn cùng khóa. Bài thơ của tôi anh Trí cũng đã phổ xong, anh yêu cầu tôi hát trong đêm đó nhưng tôi chưa nhận lời vì kết quả của lần thi vừa qua đã làm tôi buồn đã dưng, tôi chán ngán tất cả và đôi lúc chỉ muốn chết mà thôi.

41. Chương 41

Ba ngày nay, dì Phượng không ở nhà, dì vào bệnh viện săn sóc cho chú Vinh, chú đã gặp một tai nạn giao thông trên đường đi Biên Hòa nhưng không đến nỗi nguy hiểm lắm, hình như chú bị gãy xương tay và đã

được bó bột. Mấy ngày vừa qua trong nhà chộn rộn hẳn lên, mẹ làm đồ ăn đem vào cho chú, ba và anh Trí ghé thăm hàng bữa. Vậy mà tôi tồi tệ thật, chẳng những không vào thăm chú, tôi còn không có lấy một lời nhắn hỏi, tôi đã đặt tự ái của mình lên quá cao, tôi có còn xứng đáng với lòng thương yêu của chú không? Phải vào thăm chú ngay bây giờ, tôi đứng ngay dậy và bốc đồng chạy vào phòng thay quần áo thật nhanh.

Tôi đạp xe lang thang trên đường. Hoa phượng vẫn thấp lửa chói chang trên những hàng cây, những đóa hoa mềm rung rinh trong gió như đôi mắt ai buồn chớp cánh rừng rừng... Và những cây dầu cao nữa, sao sáng nay các bạn đứng im lìm vậy, sao không gọi gió lên để thả xuống cho tôi những đôi cánh nhỏ mềm mang nỗi buồn của tôi bay đi?...

- -Ái Minh, Ái Minh.

Từ một ngã tư, Bích băng xe qua đường đến bên tôi:

- -Tao định lại nhà mày đây.

Tôi dừng xe:

- -Có chuyện gì không?

Bích nói tía lia:

- -Tuần trước, Thoại nhờ tao đến nói với mày là Thoại đi Hà Nội khoảng nửa tháng, nhưng vì bận đi miền tây trình diễn nên giờ tao mới gặp mày được, à và tao cũng quên hỏi thăm mày thi cử ra sao?

Tôi xụ mặt:

- -Thôi mày đừng hỏi nữa, xem như tao đã rút.

Bích nhìn tôi thông cảm:

- -Thoại cũng có nói với tao mày làm bài bị sai. Thôi, học tài thi phận, mày đừng buồn nữa.

- -Thôi, mày đừng nhắc đến tên Thoại nữa.

Bích nheo mắt:

- -Tao vẫn cứ nhắc đó, Thoại bảo mày khó hiểu, khi không đâm lạnh nhạt để cho trái tim của anh chàng héo hắt như quả dừa khô.

- -Tao không giỡn đâu.

- -Vậy thì tao đang nghiêm túc đây, nè Ái Minh, mai mốt Thoại đi Hà Nội về mày phải đối xử đẹp với anh ta nghe, thôi từ giờ mày, bái bai.

42. Chương 42

Nắng trưa đổ xuống lưng nóng rát. Tôi nghĩ đến Thoại giờ đang tung tăng trên những nẻo đường Hà Nội ba mươi sáu phố phường, đến những cảnh đẹp của Hà Nội mà tôi chỉ biết được qua tranh ảnh và báo chí, đang hiện ra trước mắt Thoại, đang nâng niu gót chân Thoại, đang reo vui cùng Thoại, đang chúc mừng Thoại... Giờ này Thoại có nghĩ đến tôi không?

Tôi bước vào phòng chú Vinh sau khi gồng mình leo hết bốn tầng lầu. Dì Phượng đang gọt cam, thấy tôi, dì mừng rỡ:

- -Chú Vinh cứ nhắc cháu mãi.

Chú Vinh cười rất tươi. Tôi đến bên chú, sờ vào cánh tay bằng trắng xóa:

- -Chú bớt chưa chú?

Chú đưa bàn tay còn lại vỗ vào vai tôi:

- -Chú khỏe rồi, chú có nghe ba nói cháu làm bài thì không tốt phải không? Vậy là bất mãn, là chán nản và không thêm vào thăm chú chứ gì? Chú muốn giận cháu quá.

Tôi ngồi xuống bên chú:

- -Kỳ này cháu rút chắc rồi chú ơi.

- -Đâu phải thất bại một lần rồi cháu đâm ra bi quan như vậy, hãy vui vẻ lên để nhìn vào tương lai cháu ạ.

Tôi ra về với cõi lòng trĩu nặng, tương lai của tôi là một vùng trời dày đặc sương mù. Phải là người trong cuộc mới thấm thía được nỗi đau này. Tôi gặp dì Mộng Đào nơi cổng bệnh viện, dì đang xách một gàu men lớn đựng thức ăn:

- -Cháu vừa vào thăm chú Vinh đó hả?

- -Dạ.

Dì Đào kéo tôi vào một quán nước:

- -Vào đây uống với dì một ly nước, dì định hỏi cháu cái này.

Hai dì cháu ngồi trên chiếc ghế mây dài:

- -Ái Minh à, mẹ Loan có nói với dì là cháu đang buồn chán.

Mẹ thiệt tình, chuyện tôi làm bài sai có gì hay ho đâu mà cứ đem đi kể tùm lum, chắc là mẹ ứng ý lắm chứ gì. Phen này tôi sắp chịu bó tay ngồi bán hàng với mẹ đây, tôi sẽ trở thành một con búp bê trét đầy son phấn cứng ngắc sau những tủ kiếng hào nhoáng lạnh lùng. Không bao giờ đâu, tôi nhìn dì Đào:

- -Mẹ cháu chỉ nói quá thôi, cháu hết buồn rồi.

Dì Đào vuốt tóc tôi:

- -Vậy thì rất tốt, tối nay cháu lại nhà dì chơi nghe, có cả ba mẹ cháu và Trí nữa. Phụng thì chắc không đi được vì kẹt chú Vinh.

Tôi tròn mắt:

- -Có gì vui thế hả dì?

Đôi mắt dì Đào long lanh:

- -Hôm nay là kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới của dì...

43. Chương 43

Tôi tiếp lời:

- -.. và bác Thống.

Rồi tôi cười khi nhớ đến hôm bác Thống cá độ thua tìm tới nhà tôi lúc nửa đêm làm dì Phụng sợ đứng tim. Dì Đào đã bỏ nhà đi một tuần, cho bác Thống tìm muốn hụt hơi. Khi tìm được dì, dì cũng không chịu về, còn làm đơn đòi ly dị khiến bác Thống phải năn nỉ mẹ khuyên lơn dùm. Bây giờ hai người đã hòa rồi, sau khi bác Thống hứa với dì Đào trước mặt ba mẹ là từ nay không dính dấp đến cờ bạc nữa.

- -Cháu cười gì vậy?

- -Cháu nhớ hôm dì bỏ đi và bác Thống xin tại nhà cháu.

- -Ôi cái ông quỷ sứ này, ngày mô cũng réo tên ba cái thằng cầu thủ ra chửi, mà tụi nó thì ở tuốt đầu đầu, chỉ còn lại dì và mấy đứa nhỏ nghe đủ.

Tôi đứng dậy:

- -Khoan đã cháu, hôm nay dì có nấu cháo tim cật ngon lắm, dì đem lên cho chú Vinh và dì Phượng đây, cháu lên ăn luôn, nhiều lắm.

- -Thôi, cháu lười lên cầu thang lắm.

- -Rứa thì cháu về nghe, nhớ tối qua dì.

Tôi vừa đạp xe vừa suy nghĩ, có nên sang dự tiệc bên nhà bác Thống không? Sao dạo này thời gian đối với tôi dài lê thê, hết ra lại vào, đôi lúc muốn làm vài câu thơ cũng không được, vậy thì đến bao giờ tập thơ ước muốn của tôi mới hoàn thành. Nàng thơ cũng bỏ tôi rồi sao?

Vườn nhà dì Đào đèn sao giăng sáng trưng. Trong phòng khách rộng, khách đã đến gần đủ. Nghe mẹ nói, dì Đào chỉ mời toàn bạn bè thân thiết thôi. Tôi nhận ra được một số khách quen, họ là bạn của dì Đào và là bạn của cả mẹ nữa, ai cũng ăn mặc đẹp và trang điểm rất trau chuốt. Công bằng mà nói, không biết tôi có chủ quan không, mẹ vẫn là người đẹp nhất trong đám bạn đồng trang lứa. Ngoài ba người con của dì Đào ra, chỉ có tôi và anh Trí là thuộc giới trẻ, nên chúng tôi rủ nhau ngồi lại cùng bàn và trò chuyện vui vẻ trong khi chờ buổi tiệc bắt đầu. Anh Đào, đứa con gái đầu lòng của dì Đào, nhìn tôi thân mật:

- -Áo của Ái Minh đẹp quá, bồ may ở đâu vậy?

Tôi ngượng ngùng nhìn chiếc áo đầm mặc trên người, màu vàng sáng chói dưới ánh đèn long lanh như dát bạc. Đây là cái áo của một người bạn của ba ở Pháp gửi về cho mẹ nhưng vì màu sắc và kiểu may quá trẻ nên mẹ để lại cho tôi. Thật ra tôi cũng chẳng thích ăn mặc đom đóm lắm gì, mặc dù tôi thường nghe mẹ và dì Đào nhận xét rằng dáng tôi cao ráo nên rất thích hợp với Âu phục. Mẹ đã may cho tôi rất nhiều áo đầm quần tây, đầy cả một tủ, nhưng tôi rất ít mặc. Một chiếc quần jean, chiếc áo pull Việt Nam cũng đủ cho tôi, vừa gọn nhẹ vừa dễ la cà khắp nơi. Mẹ thường la tôi hoài, mẹ bảo con gái mà không biết chưng diện thì có khác gì con trai, anh Trí thì nhiều lần bảo tôi không có nữ tính, ba lại bảo tôi gan dạ và sôi nổi, vậy thì tôi có còn là một người con gái đúng nghĩa không? Chiều nay cơn bốc đồng lại nổi lên, tôi đem cái áo rực rỡ nhất trong tủ ra mặc. Mẹ thấy, mẹ tán đồng quá, mẹ gọi ba rồi rít: “Anh Tuệ ơi, anh Tuệ, vào xem con gái chúng ta có đẹp tuyệt trần không”. Tôi ngồi yên cho mẹ thoa một lớp phấn hồng lên má, một chút mắt xanh, môi đỏ, và tôi trở thành cô bé Cendrillon thoát xác trước mắt ba mẹ.

44. Chương 44

Bích Đào, cô con gái thứ của dì Đào, mân mê vạt áo tôi:

- -Ồ, vải mịn quá, chị Minh may ở đâu vậy?

- -À, của người bạn ba chị tặng.

Tuấn, cậu con út của dì Đào, năm nay lên lớp 9 cũng góp ý:

- -Sao chị Minh không đi biểu diễn thời trang ở rạp Hòa Bình, theo em thấy cái áo này đẹp lắm

Anh Đào cốc vào đầu nó:

- -Ngu quá, hàng nội hóa mới được dự thi chứ bộ.

Tôi đang cười vui theo ba chị em thì có tiếng ồn ào ngoài cửa, dì Đào dẫn đến một chàng trai:

- -Trí ơi, tiếp bạn dùm dì nhé.

Trước mặt tôi là một anh chàng cao lớn mặc áo sơ mi hoa và quần ca rô xanh thẫm may kiểu rất mới, tôi cảm thấy hơi ngỡ ngàng, hình như tôi đã gặp anh ta đâu đó rồi.

Dì Đào làm một màn giới thiệu:

- -Đây là Trần Hổ, cháu họ của bác Thống vừa ở Canada về chơi, còn đây là Trí...

Tôi “a” nhỏ trong cổ họng, anh chàng “Trại Beo” đây rồi. Hôm nay anh ta trông cũng khá, dưới ánh đèn mặt anh ta đỏ trắng bệch và nụ cười trở nên tươi, anh ta cũng đang tròn mắt nhìn tôi. Dì Đào vẫn nói:

- -Đây là Ái Minh, em ruột Trí, con của một người bạn thân nhất của cô.

Trần Hổ lịch sự bắt tay anh Trí, nghiêng mình chào hỏi và tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh:

- -Rất sung sướng được gặp lại Ái Minh.

Rồi anh ta nói nhỏ vào tai tôi:

- -Cô đã chơi tôi một vở Ái Minh à, Khiết Băng là.. không biết, vậy mà tôi cứ ngỡ đó là tên cô thật, đến khi hỏi ra mới vỡ lẽ.

Tôi mỉm cười:

- -Tại ông ở nước ngoài nên không hiểu rằng nói lái là một tập quán rất dễ thương của người Việt Nam.

Trần Hổ nhìn tôi mơ màng:

- -Mười năm trời tôi mới được trở lại quê hương và cô là người con gái Việt Nam thông minh nhất mà tôi đã được quen.

Tôi quắc mắt:

- -Ai quen với anh?

Trần Hổ cười như đang đụng đầu vào bức tường đau điếng, anh ta đang nghẹn ngào chưa biết trả lời sao thì may thay thức ăn đã được bưng ra. Anh Đào, Bích Đào vội vã mời chúng tôi nhập tiệc và không khí trở nên vui vẻ - Trần Hổ đã lấy lại phong cách ga lăng của mình bằng cách phục vụ tận tình Anh Đào, Bích Đào và nhất là tôi, anh chàng cứ nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ. Nhưng tôi chẳng thèm để ý, tôi ăn uống tự nhiên thoải mái và nếu không có anh Trí bên cạnh, tôi đã lên mặt vênh váo cho anh chàng Trần Hổ kia chấm dứt ngay cái trò lăng xăng.

Đến giờ khiêu vũ, bàn ghế trong phòng khách được dọn hết ra nhà sau, bác Thống và dì Đào mở đầu cuộc vui bằng một bản Valse huy hoàng của Strauss, sau đó mọi người cùng ra sân. Biết thế nào Trần Hổ cũng mời, tôi nắm tay anh Trí đứng dậy.

45. Chương 45

Anh Trí nói nhỏ:

- -Anh thấy em hơi bất lịch sự rồi đó, Ái Minh!

Tôi nép vào vai anh nũng nịu:

- -Em ghét tên Việt kiều dở hơi đó.

- -Ai bắt em thương hay ghét nó, chỉ cần em tỏ ra lịch sự một tí.

Tôi vùng vằng giẫm vào chân anh, anh la lên:

- -Ái Minh!

Tôi hoảng hồn co chân lại:

- -Chết, em lỡ, xin lỗi anh nhen.

Tiếp theo là một bản Chachacha, anh Trí qua nhảy với Bích Đào, tôi bỏ ra vườn đi thần thờ dưới những hàng cây. Trần Hổ biến thành cái đuôi của tôi.

- -Cô Ái Minh.

Tôi xoay người lại, chiếc váy xòe ra như một cánh hoa. Trần Hổ lại nghiêng mình, có lẽ đây là tư thế đẹp nhất mà anh chàng đã bao lần tập dợt trước tủ kiếng.

- -Đêm nay Ái Minh đẹp như nàng công chúa ngủ trong rừng.

Tôi nhún vai:

- -Rất tiếc, tôi không nghĩ anh là hoàng tử nên tôi chả bao giờ thức dậy đâu.

Tôi bước về phía cổng. Trần Hổ vẫn lẻo đẻo đi theo. Bỗng chiếc giày cao gót của tôi chạm phải một viên đá chông chênh oằn hẳn lại, làm mất cá chân tôi tê điếng, tôi khụy người xuống và nếu không có hai bàn tay vạm vỡ của Trần Hổ nắm lấy vai, tôi đã ngã soài ra đất.

- -Ái Minh có sao không?

Giọng nói lo lắng của anh ta khiến tôi hơi cảm động. Tôi chưa kịp trả lời, anh ta đã dìu tôi đến ngồi trên chiếc ghế đá gần đấy rồi cúi xuống xem xét cái chân gặp nạn của tôi. Anh ta tháo chiếc giày ra khỏi chân tôi rồi nâng bàn chân tôi lên, tôi khẽ nhắm mắt, lời anh ta thật dịu dàng:

- -Ái Minh chịu khó nhé, tôi nắn lại chút xíu là hết ngay.

Tôi nghi ngờ nhìn vào mắt Trần Hổ, nhưng không, anh ta đang rất thành thật khi dùng cả hai bàn tay xoa bóp nhẹ nhẹ nơi mắt cá chân tôi. Trong một lát, tôi hết đau hẳn và cảm thấy rất dễ chịu, tôi bỗng nghĩ rằng có lẽ ở nước ngoài Trần Hổ đang hành nghề tẩm quất.

Lần đầu tiên tôi nói giọng ngọt ngào:

- -Tôi hết đau rồi, anh đứng lên đi.

Trần Hổ ngồi xuống cạnh tôi:

- -Đôi giày của Ái Minh gót cao quá, lần sau nên đổi giày khác.

46. Chương 46

Không thấy tôi nói gì, Trần Hổ đổi đề tài:

- -Hè này Ái Minh có đi chơi đâu không?

Tôi lắc đầu. Trần Hổ nói tiếp:

- -Tôi vừa đi Hà Nội về, ở ngoài Bắc có nhiều thắng cảnh đẹp thật. Ái Minh đã thấy vịnh Hạ Long chưa?

Tôi gật đầu:

- -Ái Minh có chụp hình ở đó nhiều không?

Tôi cười:

- -Chụp sao được. Tôi chỉ thấy nó trên báo ảnh thời.

Trần Hổ hơi tên tò nhưng anh ta gượng cười:

- -Ái Minh chọn quê tôi hén.

Rồi anh ta liền thoảng kể về cái tôi của mình, về chuyến hồi hương đầy hào quang rực rỡ, về những lần du lịch qua mọi miền đất nước, các danh lam thắng cảnh nên thơ Đà Lạt, Sầm Sơn... Anh ta cứ nhắc đến Hà Nội, Hải Phòng, Huế, Nha Trang.. Với vẻ thích thú đặc biệt. Tôi chợt nghĩ đến Thoại, giờ này Thoại đang ở tại thủ đô ngàn năm văn vật, hẳn anh đã từng chiều dạo cảnh Hồ Tây, từng đêm lang thang trên những con đường ngát hương hoa sữa như trong một bản nhạc nào đó đã ca ngợi mùi thơm của loại hoa này. Tôi chưa hề thấy hoa sữa, đối với tôi đó là một thứ hoa trong huyền thoại, vì khi tôi hỏi thăm mấy đứa bạn miền Bắc hoa sữa màu gì, thì có đứa nói màu trắng, có đứa nói màu vàng, lại có đứa bảo là màu xanh nhạt. Những lúc đó tôi tự hỏi hoa sữa có giống hoa ngọc lan không nhưng tôi chắc chắn không có loài hoa nào sánh được với những búp ngà tròn xinh của cây hoa ôm ấp trọn vẹn quãng đời thơ ấu của tôi đâu.

- -Quê hương mình thật là đẹp.

Tôi liếc anh ta:

- -Vậy tại sao anh bỏ xứ mà đi? Tôi chúa ghét mấy người giả bộ.

Trần Hồ nhìn tôi van lơn:

- -Ái Minh đừng gai góc với tôi nữa có được không.

Tôi trợn mắt:

- -Anh cho tôi là cây xương rồng hả?

Trần Hồ lắc đầu:

- -Không có đâu. Ái Minh là.. một nhánh hồng đầy gai.

- -Tối phiên anh chọc quê tôi phải không?

Trần Hồ cười:

- -Đâu dám, tôi chỉ muốn được trở thành người bạn của nhánh hồng đó thôi.

Tôi đứng dậy:

- -Tôi phải về.

- -Tôi đưa Ái Minh về nhé.

- -Tôi về với anh của tôi được rồi, cảm ơn anh.

Tiếng nhạc trong nhà vẫn còn dịu dặt, lần này là một bản slow. Trần Hồ tắc lưỡi:

- -Nhạc này đúng là nhạt, thật là chán ngắt.

Tôi đốp lại:

- -Những người lớn tuổi chơi nhạc như vậy mới lịch sự, anh muốn giật gân thì đi chỗ khác chơi.

Tôi bước nhanh lên bậc thềm, Trần Hồ chạy theo. Khi anh Trí chở tôi về bằng Honda, Trần Hồ phóng xe Dream kèm sát một bên, và mặc cho anh ta khơi chuyện với anh Trí, tôi ngồi cảm như hén suốt trên đường về.

47. Chương 47

Thoại đi Hà Nội về, đem đến cho tôi thật nhiều quà. Ban đầu tôi làm mặt giận trách Thoại tại sao đi chơi xa vậy mà chả cho tôi biết. Thoại vò đầu bứt tai thề sống chết rằng có nhắn với Bích, tôi giả vờ bảo mình chưa gặp Bích (mai mốt thế nào nó cũng chửi tôi).. Hành hạ một lúc, sau thấy nét mặt bối rối của Thoại tội nghiệp quá, tôi bèn đổi giận làm vui:

- -Thôi lần này bỏ cô nương tha cho anh đó.

Thoại mừng rỡ, anh chuộc lỗi bằng cách lột nhãn cho tôi ăn. Ôi những trái nhãn Hưng Yên sao mà thơm ngon thế, vỏ mỏng cơm dày và hột nhỏ xíu, vị ngọt dịu như đường phèn. Ăn xong một chùm nhãn lớn, tôi bắt đầu kiếm chuyện:

- -Mai mốt Minh thi rớt, Thoại có còn chơi với Minh nữa không?

Thoại nhìn tôi dăm dăm:

- -Minh nghĩ sao mà nói với Thoại như vậy? Minh không hiểu lòng Thoại thật hay cố tình không hiểu?

Đôi mắt của Thoại buồn kỳ lạ, tôi chợt ăn hận, tôi nói sang chuyện khác:

- -Thoại đi Hà Nội có nhớ những hàng dầu thắp tắp của thành phố mình không?

Gương mặt Thoại sáng lên:

- -Nhớ chứ, nhớ nhất là chỗ hai đứa mình gặp lại nhau hôm đi lấy phiếu báo danh ấy.

- -Thôi, Thoại đừng nhắc đến chuyện thi cử nữa, Minh chán lắm.

Thoại đứng dậy:

- -Vậy bây giờ chúng mình đến đó chơi nghen - rồi anh nhìn lên trời - Trời hôm nay thật đẹp lại có gió nữa, thế nào mình cũng gặp được một vài cánh hoa bay.

Tôi vỗ tay:

- -Hay quá, Minh chưa có bài thơ nào nói về loài hoa này cả.

Tôi và Thoại ra tới cổng thì gặp mẹ, không hiểu có việc gì mà mẹ về nhà vào lúc này.

- -Con đi mô? - Mẹ hỏi.

Tôi bối rối nhìn Thoại.

- -Thưa bác ạ.

Mẹ lạnh lùng gạt đầu rồi không để ý đến Thoại, mẹ quay sang tôi:

- -Mẹ hỏi con đi mô?

- -Con đi chơi chút xíu mà mẹ.

Không lẽ trước mặt Thoại mẹ lại bắt tôi ở nhà, nên mẹ nghiêm nghị:

- -Đi mau rồi về, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Cuộc đi chơi mất cả vui vì tôi cứ nơm nớp không biết ở nhà có chuyện gì mà mẹ bỏ hàng về sớm vậy. Chắc Thoại cũng thấy tầm quan trọng của lần gặp mẹ hồi sáng, nên nểng chưa cao, anh đã giục tôi về. Tôi nhìn theo những đám mây trắng trôi lang thang:

- -Tiếc ghê Thoại nhỉ, sáng nay chỉ có một vài cánh hoa chong chóng thôi, thường thường vào buổi chiều mới có gió mạnh.

Thoại cười:

- -Nhưng cũng đủ đầy cho những giòng thơ của Minh chứ?

- -Minh sẽ cố gắng, lâu quá không làm thơ, sợ nằng thơ giận bỏ mình đi luôn thì chết.

Dì Đào đứng chờ tôi ở cổng, ủa, dì cũng không bán hàng sao, có chuyện gì vậy?

48. Chương 48

Tôi theo dì Đào vào phòng khách, mẹ đã ngồi sẵn ở đó với một đĩa bánh bao trước mặt, dì Phượng từ trong bếp bưng ra một khay đựng bốn tách cà phê:

- -Chị Đào và Chị Loan ăn sáng nghe, Ái Minh ngồi xuống ăn luôn.

Mẹ kéo tôi ngồi xuống bên cạnh rồi âu yếm đưa tay vuốt tóc tôi. Gương mặt của mẹ và dì Đào trịnh trọng đến nỗi tôi quên mất những chiếc bánh thơm tho và tách cà phê sữa ngào ngạt... Mẹ nhắc lại:

- -Mẹ có chuyện muốn nói với con.

- -Chuyện gì vậy mẹ?

Mẹ nhìn dì Đào rồi nắm tay tôi:

- -Con có nhớ Trần Hổ không?

Tôi giả vờ lắc đầu, dì Đào nhắc:

- -Trần Hổ, cháu của bác Thống mà hôm ăn tiệc tại nhà dì, cháu đã gặp đó, nhớ ra chưa hả cháu?

Tôi làm bộ nhú mày suy nghĩ.

- -Cháu nhớ lại đi, hôm đó ngoài Trí ra, chỉ có nó là thanh niên trẻ thôi, nó ngồi cạnh cháu mà.

Tôi cố tình reo to:

- -A, anh chàng Việt Kiều.

Mẹ kéo tay tôi:

- -Đúng rồi đó con, Trần Hổ đang hoàng và lịch sự lắm.

Tôi nhìn sững mẹ:

- -Ừa, sao tự nhiên mẹ lại đi khen anh ta?

Mẹ nói nhỏ:

- -Anh ta muốn tới nhà mình chơi con à.

- -Tới thì tới, ai cấm, chắc anh ta muốn làm bạn với anh Trí đó mẹ.

Mẹ lắc đầu cười âu yếm:

- -Không phải đâu con, Trần Hổ... thương con nó muốn cưới con và đem con về Canada.

Tôi sờ vào trán mẹ:

- -Mẹ có “mát” không đó?

Mẹ hất tay tôi ra:

- -Con ni hõn, mi nói tao điên à?

Tôi nổi nóng lên:

- -Vậy thì con “mát”, con điên, có vậy con mới nhận lời cầu hôn của anh ta.

Dì Đào ôm vai tôi, từ tốn:

- -Đừng nói như rửa cháu à, Trần Hổ rất thật lòng với cháu.

Tôi dựa người vào ghế, bướng bỉnh:

- -Nhưng cháu không cần lòng thành thật của anh ta.

Mẹ hét lên:

- -Ái Minh, con hư quá, con hỗn quá.

Tôi cãi lại:

- -Con chỉ nói lên quan điểm của con thôi.

Dì Phượng nói nhỏ nhẹ:

- -Thôi, hai chị đừng ép nó nữa, nó đã có người yêu rồi mà.

Mẹ bấu môi:

- -Yêu tình quỷ tặc đó, chị thấy rồi, cái thứ con nít hỉ mũi chưa sạch bày đặt bồ với bịch, đã làm ra đồng xu mô chưa.

Tôi không còn biết sợ nữa:

- -Mẹ thì luôn luôn nghĩ đến tiền.

Mẹ dần mạnh lý cà phê xuống bàn:

- -Có rứa mới nuôi mi lớn, trắng da dài tóc, có rứa cả nhà mới khỏi treo mỏ. Con ngu lắm con ơi, cái thằng Thoại đó chỉ có cái mã đẹp trai, cái đẹp đó có bỏ vô nồi nấu được không con?

49. Chương 49

Tôi bịt hai tai lại, mẹ kéo tay tôi ra, mẹ hét lên thật to:

- -Con phải nghe mẹ nói...

Dì Đào vịn vai mẹ:

- -Loan, từ từ rồi khuyên bảo nó.

Mẹ ngồi phịch xuống ghế:

- -Con mình nó ngu lắm Đào à, thằng con trai cũng rứa, Đào biết thằng Trí nó yêu ai không, nó yêu con Bích bạn của con Minh đó, nghèo xơ nghèo xác, cha thì đập xích lô...

Tôi ngắt lời mẹ:

- -Đập xích lô mà có học còn hơn mấy người ăn diện đi xe cúp mà đầu óc toàn là đất sét không biết Archimède là ai.

Dì Phượng bênh tôi:

- -Phải rồi đó chị, thời buổi chửi thượng vàng hạ cám, ba của Bích ngày xưa cũng là một giáo sư đó.

Mẹ xoa tay:

- -Thôi, không thềm cãi lý với hai dì cháu mày nữa. Bây giờ nghe tôi hỏi đây nì, Ái Minh!

Tôi phụng phịu:

- -Dạ.

- -Con có chịu nghe lời mẹ không?

- -Con chỉ nghe khi mẹ đúng.

Giọng mẹ từ tốn trở lại:

- -Mẹ nghĩ là mẹ đúng vì luôn luôn mẹ muốn cho con được sung sướng hạnh phúc.

Tôi ôm cánh tay mẹ:

- -Vậy thì con cảm ơn mẹ.

Mẹ nâng mặt tôi lên:

- -Chiều này mẹ mời Trần Hổ lại nhà mình ăn cơm.

- -Chi vậy mẹ?

Dì Đào nói:

- -Để cháu và Trần Hổ tìm hiểu nhau thêm.

Tôi la lên:

- -Cháu không thích anh ta đâu.

- -Nhưng Trần Hổ sẽ bảo đảm cho cháu một tương lai sung sướng giàu sang.

Tôi lắc đầu:

- -Cháu không cần giàu sang đâu dì, còn sung sướng thì hiện giờ cháu đang sung sướng lắm, chung quanh cháu có bao nhiêu là người để cháu thương yêu...

Dì Đào chưng hửng, mẹ thì ngao ngán đứng dậy:

- -Thiệt con ni lì lợm quá, thôi Đào à, để đó rồi tính.

- -Rửa chiều ni có dất nó qua không, nó năn nỉ mãi, nó muốn gặp con Minh lắm.

- -Thì cứ mời cậu ấy qua cho vui, thức ăn cũng đã chuẩn bị hết rồi.

Còn lại tôi và dì Phượng trong phòng khách, dì nhìn tôi cười cười:

- -Dì cười gì cháu vậy?

- -Cháu không biết thời này mô đen lấy Việt kiều thịnh hành lắm sao?

- -Mặc kệ họ, cháu thích ở đây à.

- -Anh ta ra sao?

- -Ai hở dì?

- -Trần... Trần chi đó, à Trần Hổ.

- -Nghe cái tên cũng đủ lạnh người phải không dì, anh ta mặt mày cũng được nhưng hơi.. vô duyên.

- -Dù không chịu, chiều nay cháu cũng nên tiếp chuyện với anh ta đằng hoàng kéo mẹ buồn.

- -Chiều nay cháu qua nhà chú Vinh.

- -Chú Vinh sẽ đến đây.

- -Vậy thì cháu đi lang thang cho hết buổi chiều và tối nay nữa, cháu không về nhà sớm đâu, dì nhớ đợi cửa cháu.

Tôi nhón một chiếc bánh bao ăn ngon lành.

50. Chương 50

Đúng như lời chúc của Thoại, tập thơ của tôi sẽ có một bài nói về những cánh hoa dầu mà chúng tôi cùng thích. Tôi đã ghi được vài dòng tuy chưa chỉnh lắm:

Những thân dầu thẳng tắp

Như vươn tới triền mây

Mây đi về gọi gió

Làm rụng đóa hoa bay

*

Hai cánh hồng xinh xinh

Quay đều trong nắng nhẹ

Chờ biết bao ân tình

Em đoán chừng như thế...

....

Bây giờ tôi đã hết buồn, hết ganh tức với Thoại rồi. Anh Trí đã nói đúng, tôi là đứa con gái háo thắng và ích kỷ, ban đầu tôi không thèm nghe nhưng ngẫm nghĩ kỹ tôi thấy anh Trí càng đúng chừng nào thì tôi càng sai chừng đó. May mà tôi biết dừng lại được nên Thoại vẫn còn bên tôi với toàn vẹn tình cảm ban đầu. Hôm tên Trần Hồ lại nhà, tôi vào phòng khóa cửa lại, mẹ tức muốn nổi điên. Mặc cho mẹ đập cửa, mẹ réo gọi, tôi vẫn nằm yên không nhúc nhích. Cuối cùng mẹ đành thua. Một lát có tiếng gọi tôi nơi cửa sổ:

- Ái Minh, con làm sao vậy? Con bệnh à?

Tôi tung mình chạy đến bên ba:

- Ba ơi, con không muốn kết mô đen với tên Việt kiều đó nên con vờ giả cảm cúm, ba ra nói với mẹ và dì Đào là con không dậy nghe.

Ba lắc đầu:

- Con kỳ quá, không thích thì thôi, tại sao phải đóng kịch như vậy.

Suy đi nghĩ lại, trong nhà này, chỉ có ba và anh Trí là thông cảm cho tôi, là hiểu được những tâm tư tình cảm của một đứa con gái như tôi. Sao mà xót xa khi tôi cứ xa dần mẹ trong ngôi nhà thân yêu này, mẹ ngày xưa đầm thắm dịu dàng là thế vậy mà bây giờ lý tài đến tàn nhẫn lạnh lùng. Mẹ nài ép, mẹ năn nỉ tôi, thậm chí mẹ còn đòi tự tử nếu tôi không chịu theo anh chàng Trại Beo đến một phương trời xa xôi nào đó, chung quanh không có cha mẹ, thiếu vắng bạn bè, và cả những con đường ngập lá vàng rơi. Không, sẽ không bao giờ tôi dám phiêu lưu bằng một cuộc hôn nhân như thế khi mà tôi chẳng hề yêu thương Trần Hồ, khi mà trong trái tim tôi đã thấp thoáng một bóng hình. Mẹ giận, mẹ hờn, mẹ khóc, mẹ than nhưng rồi mẹ đành chịu thua vì tất cả mọi người trong gia đình đều đứng về phía tôi: Ba, anh Trí, dì Phượng và cả chú Vinh nữa.

51. Chương 51

Sáng nay chủ nhật, tôi ngủ dậy đã thấy Thoại và Bích ngồi nơi phòng khách, anh Trí đang tiếp chuyện. Thấy tôi, anh nói:

- Mọi người đang chờ em

Bích cười:

- Tao đi lưu diễn ở Vũng Tàu mời về, đến rủ mày đi chơi.

Tôi chăm chú nhìn con bạn thân:

- Trông mày mạnh khỏe hẳn ra nhưng hơi đen, chắc là tắm nắng dữ lắm?

Tôi quay sang Thoại:

- Thoại mới đến hả?

- Bích đến nhà rủ Thoại, sáng nay Bích định mời Minh và anh Trí đi hồ Kỳ Hòa chơi, Thoại có mang máy hình theo nữa nè.

- Hay quá, Minh phải mặc đồ thật đẹp mới được.

Dì Phượng đi chợ về, bảo:

- Các cháu đi chơi trưa ghé về ăn cơm nghe, bữa nay dì mua được tôm tươi làm chả Huế ngon lắm.

Tôi ôm eo ếch của dì, nói nhỏ vào tai:

- Chắc chắn trưa nay có chú Vinh nữa phải không dì?

Dì Phượng đỏ mặt, trông dì thật dễ thương. Nghe nói mối tình giữa dì và chú Vinh sắp đi đến hợp thức hoá. Chờ chú lành hẳn cánh tay, chú sẽ về Cần Thơ chuẩn bị một lễ hỏi tại nhà tôi và ba tháng sau chú sẽ đưa ba má chú ra Huế rước dâu. Cầu trời ban phước lành cho hạnh phúc của chú dì.

Chúng tôi bốn người trên hai chiếc Honda trực chỉ về hồ Kỳ Hòa. Buổi sáng thật đẹp, trời xanh trong vắt và những cây phượng ven đường rộn rã ngàn hoa. Mùa hè đang đi những bước thật êm qua các nẻo đường thành phố, trên lối cỏ mềm dẫn đến nơi vui chơi. Những chiếc đu quay cao vút, những chiếc pédalo hình con thiên nga dạo chơi trên mặt hồ xanh biếc.. Bích đề nghị cả bọn đi bơi thuyền, được một đoạn, tôi thấy chóng mặt, Thoại phải dìu tôi lên bờ. Còn lại trên thuyền là anh Trí và Bích, hai người chèo tuốt ra xa. Tôi tuy còn cảm thấy buồn nôn nhưng vẫn dõi mắt theo họ, tò mò thầm hỏi không biết lần này anh Trí có dám ngỏ ý với Bích không.

Tôi tựa mình vào một gốc cây để Thoại xúc dầu lên trán.

- Minh đỡ chóng mặt chưa?

Tôi âu yếm nhìn Thoại, khẽ gật đầu.

Thoại đưa chai dầu cho tôi:

- Minh xúc chút xíu vào cổ sẽ thấy khỏe hơn.

- Minh khỏe rồi, tại Minh không quen ngồi ghe - tôi cười - vậy là Minh chả bao giờ vượt biên được Thoại hén.

Thoại nhìn tôi dăm dăm:

- Minh đâu cần phải vượt biên, nếu Minh muốn...

Tôi ngắt lời:

- A, Thoại biết chuyện đó rồi à?

- Anh Trí có nói sơ cho Thoại nghe... Minh à, không phải Thoại ghen tức gì, nhưng Trần Hồ không phải là người tốt đâu.

- Sao Thoại biết?

- Trước kia, gia đình Trần Hồ ở cùng khu phố với Thoại.

- Nghe nói anh ta là cháu họ của bác Thống, nhưng thôi, mặc xác anh ta, mình đừng nhắc đến nữa.

Thoại cùng tôi đi dạo loanh quanh đợi anh Trí và Bích, sau đó chúng tôi tìm cảnh đẹp để chụp hình. Buổi trưa đến thật nhanh, trên đường về nhà, chúng tôi còn thấy luyến tiếc cuộc vui và cùng hứa hẹn một lần đi chơi khác.

52. Chương 52

Sáng nay chủ nhật, tôi ngủ dậy đã thấy Thoại và Bích ngồi nơi phòng khách, anh Trí đang tiếp chuyện. Thấy tôi, anh nói:

- Mọi người đang chờ em

Bích cười:

- Tao đi lưu diễn ở Vũng Tàu mời về, đến rủ mày đi chơi.

Tôi chăm chú nhìn con bạn thân:

- Trông mày mạnh khỏe hẳn ra nhưng hơi đen, chắc là tắm nắng dữ lắm?

Tôi quay sang Thoại:

- Thoại mới đến hả?

- Bích đến nhà rủ Thoại, sáng nay Bích định mời Minh và anh Trí đi hồ Kỳ Hòa chơi, Thoại có mang máy hình theo nữa nè.

- Hay quá, Minh phải mặc đồ thật đẹp mới được.

Dì Phượng đi chợ về, bảo:

- Các cháu đi chơi trưa ghé về ăn cơm nghe, bữa nay dì mua được tôm tươi làm chả Huế ngon lắm.

Tôi ôm eo ech của dì, nói nhỏ vào tai:

- Chắc chắn trưa nay có chú Vinh nữa phải không dì?

Dì Phượng đỏ mặt, trông dì thật dễ thương. Nghe nói mối tình giữa dì và chú Vinh sắp đi đến hợp thức hoá. Chờ chú lành hẳn cánh tay, chú sẽ về Cần Thơ chuẩn bị một lễ hỏi tại nhà tôi và ba tháng sau chú sẽ đưa ba má chú ra Huế rước dâu. Cầu trời ban phước lành cho hạnh phúc của chú dì.

Chúng tôi bốn người trên hai chiếc Honda trực chỉ về hồ Kỳ Hòa. Buổi sáng thật đẹp, trời xanh trong vắt và những cây phượng ven đường rộn rã ngàn hoa. Mùa hè đang đi những bước thật êm qua các nẻo đường thành phố, trên lối cổ mềm dẫn đến nơi vui chơi. Những chiếc đu quay cao vút, những chiếc pédalo hình con thiên nga dạo chơi trên mặt hồ xanh biếc.. Bích đề nghị cả bọn đi bơi thuyền, được một đoạn, tôi thấy chóng mặt, Thoại phải dìu tôi lên bờ. Còn lại trên thuyền là anh Trí và Bích, hai người chèo tuốt ra xa. Tôi tuy còn cảm thấy buồn nôn nhưng vẫn dõi mắt theo họ, tò mò thầm hỏi không biết lần này anh Trí có dám ngỏ ý với Bích không.

Tôi tựa mình vào một gốc cây để Thoại xúc dầu lên trán.

- Minh đỡ chóng mặt chưa?

Tôi âu yếm nhìn Thoại, khẽ gật đầu.

Thoại đưa chai dầu cho tôi:

- Minh xúc chút xú vào cổ sẽ thấy khỏe hơn.

- Minh khỏe rồi, tại Minh không quen ngồi ghe - tôi cười - vậy là Minh chả bao giờ vượt biên được Thoại hén.

Thoại nhìn tôi dăm dăm:

- -Minh đâu cần phải vượt biên, nếu Minh muốn...

Tôi ngắt lời:

- -A, Thoại biết chuyện đó rồi à?

- -Anh Trí có nói sơ cho Thoại nghe... Minh ạ, không phải Thoại ghen tức gì, nhưng Trần Hồ không phải là người tốt đâu.

- -Sao Thoại biết?

- -Trước kia, gia đình Trần Hồ ở cùng khu phố với Thoại.

- -Nghe nói anh ta là cháu họ của bác Thống, nhưng thôi, mặc xác anh ta, mình đừng nhắc đến nữa.

Thoại cùng tôi đi dạo quanh dạo anh Trí và Bích, sau đó chúng tôi tìm cảnh đẹp để chụp hình. Buổi trưa đến thật nhanh, trên đường về nhà, chúng tôi còn thấy luyến tiếc cuộc vui và cùng hứa hẹn một lần đi chơi khác.

53. Chương 53

Tôi buột miệng:

- -Dì ơi, Thoại biết chỗ ở của nó trước kia ấy, chẳng biết có giúp được gì không?

Dì Đào ngồi bật dậy, nắm tay chú Vinh:

- -Vinh ơi, Vinh giúp giùm chị, chở người bạn của cháu Minh đi tìm nó thử xem.

Vậy là chú Vinh chở Thoại đi, có anh Trí tháp tùng theo. Tôi và Bích vào bếp rửa soạn cơm nước, tình thế này chắc cũng chẳng ai nuốt cơm cho nổi.

Ba cũng vội về nhà sau khi chú Vinh điện thoại gọi. Ba ngồi bên mẹ, cầm tay mẹ để trấn an tinh thần. Gặng hỏi mãi mẹ mới cho biết, nghe lời đường mật của Trần Hồ, mẹ và dì Đào đã gửi cho anh ta một số tiền rất lớn để đổi đồ la với giá rẻ, không ngờ tới ngày hẹn, chẳng thấy tăm hơi anh ta đâu và khi tìm đến nhà trọ thì được tin anh ta đã dọn đi từ lâu rồi. Trớ trêu nhất là số tiền đó là tiền hàng của bà ngoại gửi, mẹ vừa thu xong là đưa hết cho anh ta cả lời lẫn vốn.

Ba không còn lòng dạ nào để trách mẹ nữa khi thấy mẹ cứ rũ người ra như một chùm hoa héo, ba an ủi:

- -Thôi, em đừng khóc nữa, để rồi gắng buôn bán gom góp trả lại cho mẹ, chắc mẹ cũng thông cảm.

Tôi và Bích dọn cơm ra, không ai buồn cầm đũa. Tôi và nó ăn qua loa vài chén rồi ra cổng đón chú Vinh, anh Trí và Thoại. Mãi đến bốn giờ chiều mới thấy ba người chở nhau trên hai chiếc honda trở về mặt mày lem luốc như một đám tàn binh và.. hình như anh Trí bị thương. Tôi thấy tay trái anh được băng bằng một lớp ga dày, bên ngoài có loang chút máu và Bích đã để rơi những giọt nước mắt trong sáng của mình lên những vệt màu hồng dễ thương đó.

Chú Vinh chở mẹ và dì Đào lên đồn công an làm nhân chứng. Nghe nói, dưới cái mác Việt kiều, Trần Hồ đã lừa được nhiều người bằng cách này và đây là vỏ làm ăn sau cùng trước khi trở về quê hương mới của anh ta. Thoại đã dẫn chú Vinh và anh Trí đến đúng lúc, Trần Hồ đang bị các chủ nợ bao vây và trong lúc xô xát, một tên đồng bọn của Trần Hồ đã đâm vào tay anh Trí. Sau đó công an đã đến giải vây và bắt trọn ổ. Ngay trong ngày, mẹ đã lấy lại được 90% số tiền tưởng mất, như vậy là quá hên rồi. Cả nhà kéo nhau đi ăn nhà hàng, có cả Bích và Thoại nữa. Lần này mẹ nhìn hai người bạn thân nhất của tôi bằng đôi mắt đầy cảm mến.

54. Chương 54

Mấy hôm rày mưa tầm tã, bầu trời chùng thấp xuống và những hàng phượng rụng lá xác xơ. Không hiểu có bão rút đầu đấy hay là trời buồn dùm tôi? Tôi thì hỏng rồi các bạn ạ, thật ra bài làm của tôi cũng không đến nỗi kém, chỉ thiếu có hai điểm. Thoại đã đậu, cả Khoa và Tuấn nữa. Trong lớp tôi có năm mươi bạn nhưng nghe nói chỉ có hai mươi bạn thi vào đại học và chỉ đậu có ba. Khoa đã mở một tiệc lớn để ăn mừng, tôi đến dự với một bó hồng trên tay cùng vui với Khoa. Thật ra, tôi đã chuẩn bị tinh thần từ trước nên tin thi hỏng đã không làm tôi buồn nữa mà trái lại, tôi cảm thấy như mình lớn hẳn lên. Mùa hè cuối cùng của cấp ba đã đi qua đời tôi bằng những bước chân phượng hồng êm ái, bằng những cánh hoa dầu lung linh kỷ niệm, bằng ánh mắt Thoại nồng nàn trao gửi thiết tha. Tôi đã trưởng thành, từ một con bé vô tâm, háo thắng và ích kỷ tôi đã thấy được những khuyết điểm của mình để dần dần sửa đổi cho được tốt đẹp hơn. Tôi đã thành công phần nào khi đã lâu không còn bị anh Trí nhắc nhở: “Ái Minh phải như thế này, Ái Minh phải như thế kia”, ba cũng khen tôi đầm thắm hẳn ra, Thoại đã bỏ về e dè và hoàn toàn tự nhiên trước tôi. Bây giờ thì chúng tôi rất thân nhau, nên tôi muốn tổ chức một buổi họp mặt thân mật tại nhà để mừng Thoại thi đậu đồng thời chia vui cùng anh Trí nhân dịp anh vừa được làm việc chính thức tại một nhà máy lọc dầu với tư cách chuyên viên. Trong những lần đi chơi với Thoại, tôi biết Thoại rất thích món chè đường xôi vò, tôi sẽ tự tay nấu món này cho Thoại ăn. Dù không ngon bằng người ta nhưng chắc Thoại sẽ sung sướng lắm khi được biết tôi muốn săn sóc anh theo cách của tôi, một điều mà từ trước đến nay chưa hề xảy ra. Nhưng không biết tổ chức đêm vui như thế nào cho độc đáo đây, phải nhờ anh Trí làm quân sư mới được. May ghê, không ngờ những “tư tưởng lớn” đã gặp nhau, anh Trí cũng định tổ chức đêm thơ nhạc kỷ niệm ngày ra trường cùng các bạn anh tại phòng khách nhà tôi sau khi đã xin phép ba mẹ.

Hôm đó, anh Trí và các bạn anh sẽ giới thiệu một vài bài thơ do họ phổ nhạc hoặc hát những bài thơ phổ nhạc của các nhạc sĩ và thi sĩ nổi tiếng. Anh Trí bận lung tung nên nhờ Bích dượt cho tôi bài thơ “Mùa hè êm ả” của tôi do anh phổ nhạc để trình diễn trong đêm họp mặt ấy, nhưng rồi Bích cũng bận với ban nhạc của nó nên tôi mừng rỡ trốn luôn. Quả thật tôi chẳng thích hát giữa chốn đông người chút nào. À, tôi còn quên kể cho các bạn nghe, Trần Hồ bị trục xuất, trước khi đi, anh ta còn nhắn lại với dì Đào là tại tôi kênh kiệu quá nên anh ta chơi mẹ một vố cho hả tức. Dì Đào vừa kể lại vừa nguyên rủa, đồ trời đánh thánh vật, vậy tại sao nó chơi cả với bác Thống nó? Điều làm tôi sung sướng nhất là mẹ đã quay quan niệm sống của mẹ một góc 180 độ. Mẹ không bảo tôi đi bán hàng nữa, mà khuyên tôi gắng học lại để sang năm thi, cũng như mẹ rất quý Bích và Thoại. Mẹ thường nói với ba “Tiền bạc khiến em mù quáng nên đôi lúc đã làm cho anh và các con buồn”.

55. Chương 55

Hôm nay phòng khách nhà tôi thật đẹp, những tấm màn cửa đã thay mới, những chụp đèn màu xanh hắt làn ánh sáng dịu dàng xuống chiếc bàn tròn trải khăn trắng nổi bật hai bình hồng Đà Lạt đỏ tươi. Bạn của anh Trí có hai chị và ba anh, bạn của tôi có Tuấn, Khoa, Thoại và Bích, về phía người lớn có ba mẹ, dì Phượng và chú Vinh. Mở đầu chương trình, anh Trí hát bài “Mùa hè êm ả” sau khi giới thiệu đó là thơ của tôi khiến mọi người nhìn tôi chăm chú làm tay chân tôi luống cuống chẳng biết để đâu.

Tung bay muôn tà áo trắng

Ru êm lá mát sân trường

Phượng hồng lung linh bóng nắng

Gửi em câu chào mến thương

*

Giã từ bạn bè sách vở

Em ôm kỷ niệm vào đời

Cửa thiên đường nào rộng mở

Cho tâm hồn em chơi vơi

Chú Vinh liền “phỏng vấn” tôi:

- -Xin thi sĩ nhí của chú cho chú biết, bao giờ thì tập thơ đầu tay của thi sĩ ra mắt bạn đọc?

Tôi đỏ mặt nấp sau lưng mẹ:

- -Cháu làm chưa đủ, chắc cũng vài tháng nữa chú ơi.

Chú Vinh chọc tới:

- -Vậy thì mừng Thoại thi đậu, cháu phải hát một bài tặng Thoại chứ? Một bài thơ phổ nhạc của cháu? Được chứ?

Mọi người vỗ tay ầm ĩ, tôi ấp úng:

- -Không có bài của cháu, cháu sẽ hát một bài thơ phổ nhạc của.... của...

Ngẫm nghĩ mãi chẳng nhớ ra bài gì, may nhờ Bích nhắc, tôi hát bài “Quê Hương” của Đỗ Trung Quân:

Quê hương là chùm khế ngọt

cho con trèo hái mỗi ngày..

Lần lượt các bạn trẻ đều hát, song ca hoặc đơn ca, bài nào cũng hay và đầy hứng thú. Chờ họ trình diễn xong, tôi phục thù chú Vinh:

- -Bây giờ Ái Minh xin giới thiệu hai lão tiền bối: dì Phượng và chú Vinh, hai người phải hát à nghen.

Không ngờ chú Vinh đứng lên mạnh dạn:

- -Sợ gì, chú sẽ hát bài “Thoi Tơ” thơ của Nguyễn Bính, nhạc của Đức Quỳnh, đây là bài hát thời chú còn nhỏ xíu nhưng vẫn sống mãi với thời gian. À, mà chú chỉ tặng riêng cho... dì Phượng thôi đấy nhé.

Cả bọn vỗ tay muốn bồng rớt.

Em lo gì trời gió

Em lo gì trời mưa

Em lo gì mùa hè

Em tiếc gì mùa thu

Thơ anh làm em hát

Tơ em dệt anh may

Ta xây đời bằng mộng

Như tiếng dệt con thoi

Đêm dần khuya.. Giọng hát của dì Phượng mong manh như sương khói.. Một bài thơ của Kim Tuấn:

Anh cho em mùa xuân

nụ hoa vàng mới nở

Chiều đông nào nhưng nhớ..

Ôi, mối tình của họ thật đẹp! Tôi bước ra hàng hiên, nhìn lên trời cao lấp lánh muôn sao, thầm thì mong cho dì Phượng và chú Vinh yêu nhau hoài hoài.

Có tiếng bước nhẹ sau lưng, tôi quay lại, Thoại đang ở bên tôi:

- -Ái Minh gắng luyện thi để sang năm vào học cùng với Thoại nhé.

- -Vâng, nhưng không phải bây giờ đâu.

Thoại ngạc nhiên:

- -Sao vậy?

- -Minh phải lang thang một thời gian để hoàn thành tập thơ của Minh đã, nhưng Thoại cứ yên chí đi, Minh sẽ thi lại và sẽ cùng học với Thoại.

Không gian tràn ngập hương đêm, hắt trên cây cao kia, sau đám lá mềm xao xuyến, một đóa ngọc lan vừa hé nở trong sáng như tình bạn giữa chúng tôi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-la-yeu-thuong>